

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 13.7.2016
COM(2016) 467 final

2016/0224 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om
upphävande av direktiv 2013/32/EU**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Europeiska unionen arbetar för en integrerad, hållbar och övergripande migrationspolitik på EU-nivå som bygger på solidaritet och en rättvis ansvarsfördelning och som kan fungera effektivt även i kristider. Sedan den europeiska migrationsagendan¹ antogs har Europeiska kommissionen arbetat med att genomföra åtgärder för att ta itu med både den omedelbara och den långsiktiga utmaningen att hantera migrationsflödena på ett ändamålsenligt och övergripande sätt.

Det gemensamma europeiska asylsystemet bygger på regler som fastställer vilken medlemsstat som är ansvarig för personer som ansöker om internationellt skydd (inbegripet en databas med fingeravtryck från asylsökande) och gemensamma standarder för asyلفörfaranden, mottagningsvillkor och erkännande av och skydd för personer som beviljats internationellt skydd. Europeiska stödkontoret för asylfrågor hjälper vidare medlemsstaterna att genomföra det gemensamma europeiska asylsystemet.

Trots de betydande framsteg som gjorts i utvecklingen av det gemensamma europeiska asylsystemet finns det fortfarande betydande skillnader mellan medlemsstaterna vad gäller vilka förfaranden som används, de mottagningsvillkor som sökandena ges, erkännandegrader och den typ av skydd som ges de personer som beviljas internationellt skydd. Dessa skillnader bidrar till sekundära förflyttningar och asylshopping, skapar pullfaktorer och leder i slutändan till att ansvaret för att erbjuda skydd för dem som behöver det fördelas ojämnt mellan medlemsstaterna.

Tillströmningar i stor skala på senare tid har visat att Europa behöver ett ändamålsenligt och effektivt asylsystem som kan säkerställa en rättvis och hållbar fördelning av ansvaret mellan medlemsstaterna, tillräckliga och anständiga mottagningsvillkor i hela EU, snabb och effektiv handläggning av asylansökningar som lämnas in i EU och kvalitet hos de fattade besluten, så att de som behöver internationellt skydd faktiskt får det. Samtidigt behöver EU ta itu med irreguljära och farliga förflyttningar och få ett slut på människosmugglarnas affärsmodell. För detta ändamål måste å ena sidan asylansökningar från de som inte har rätt till internationellt skydd handläggas snabbt och dessa migranter måste sedan återvända snabbt. Å andra sidan måste säkra och lagliga vägar till EU öppnas för de personer från tredjeländer som behöver skydd. Detta är också en del av ett större partnerskap med prioriterade ursprungs- och transitländer.

Den 6 april 2016 lade kommissionen fram sina prioriteringar för en strukturell reform av den europeiska asyl- och migrationsregelverket i sitt meddelande *För en reform av det gemensamma asylsystemet och ökade möjligheter till laglig inresa till Europa*², där de olika åtgärder fastställs som bör vidtas för att uppnå en mer human, rättvis och effektiv europeisk asylpolitik samt en bättre förvaltning av politiken för laglig migration.

Den 4 maj 2016 presenterade kommissionen en första uppsättning förslag för att reformera det gemensamma europeiska asylsystemet, som bidrar till att uppnå tre av de prioriteringar som identifierats i meddelandet, nämligen att inrätta ett hållbart och rättvist Dublinsystem för

¹ COM(2015) 240 final

² COM(2016) 197 final.

att avgöra vilken medlemsstat som ansvarar för att pröva asylansökningar³, att förstärka Eurodacsystemet för att bättre övervaka sekundära förflyttningar och stödja insatserna mot irreguljär migration⁴ och att inrätta en genuin Europeisk asylbyrå för att säkerställa ett väl fungerande europeiskt asylsystem⁵. Dessa förslag var de första byggstenarna i reformen av det gemensamma europeiska asylsystemets struktur.

Med det andra paketet slutför kommissionen reformen av det gemensamma europeiska asylsystemet genom att anta ytterligare fyra förslag: Ett förslag om att ersätta direktivet om asylförfaranden med en förordning⁶ (som harmoniserar de nuvarande avvikande arrangemangen i medlemsstaterna och skapar ett verkligt gemensamt förfarande), ett förslag om att ersätta skyddsdirektivet⁷ med en förordning⁸ (som föreskriver enhetliga normer för erkännande av personer som är i behov av skydd och för de rättigheter som beviljas personer som har fått internationellt skydd) samt ett förslag om revidering av direktivet om mottagningsvillkor⁹ (för att ytterligare harmonisera mottagningsvillkoren i EU, öka sökandes utsikter till integration och minska sekundära förflyttningar). Slutligen föreslår kommissionen också, som en uppföljning av åtagandet att öka möjligheterna till laglig inresa till EU, som aviserades den 6 april 2016, en strukturerad unionsram för vidarebosättning, som rör sig mot en mer styrd hantering av internationellt skydd inom EU, säkerställer säkra och ordnade vägar till EU för personer som är i behov av internationellt skydd och syftar till att minska incitamentet för irreguljära inresor¹⁰.

Dessa förslag är en oundgänglig del av den omfattande reformen av det gemensamma europeiska asylsystemet och är nära förbundna med varandra. I och med detta andra steg i reformen av av gemenskapens regelverk på asylområdet föreligger nu alla delar i ett stabilt, sammanhängande och integrerat gemensamt europeiskt asylsystem som bygger på gemensamma och harmoniserade regler som är både effektiva och bidrar till skyddet, helt i överensstämmelse med Genèvekonventionen.

Det gemensamma europeiska asylsystem som vi vidareutvecklar är både effektivt och utformat för att fullt ut garantera samstämmighet mellan de nationella asylsystemen, minskar incitamenten till sekundära förflyttningar, stärker det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna och leder på det hela taget till ett välfungerande Dublinsystem.

Det garanterar att asylsökande, oavsett var i EU de befinner sig, behandlas på ett rättvist och korrekt sätt. Det ger de verktyg som behövs för att säkerställa snabb identifiering av personer som verkligen behöver internationellt skydd och återsända dem som saknar skyddsbehov. Det är generöst gentemot de mest utsatta och strängt när det gäller eventuellt missbruk, samtidigt som det alltid respekterar de grundläggande rättigheterna. Det gemensamma systemet är också kostnadseffektivt och tillräckligt flexibelt för att kunna anpassas till de komplexa utmaningar som medlemsstaterna står inför på detta område.

- **Syftena med detta förslag**

Avsikten med detta förslag är att upprätta ett verkligt gemensamt förfarande för internationellt skydd som är effektivt, rättvist och balanserat. Genom att välja formen förordning, som är direkt tillämplig i alla medlemsstater, och genom att minska möjligheten till skönsmässig

³ COM(2016) 270 final

⁴ COM(2016) 272 final

⁵ COM(2016) 271 final

⁶ EUT L 180, 29.6.2013, s. 60.

⁷ EUT L 337, 20.12.2011, s. 9.

⁸ EUT L [...], [...], s. [...].

⁹ EUT L [...], [...], s. [...].

¹⁰ EUT L [...], [...], s. [...].

bedömning och förenkla, samordna och konsolidera förfarandena, syftar förslaget till en högre grad av harmonisering och enhetlighet i resultatet av asylförfarandet i alla medlemsstater, och därmed till att avlägsna incitamenten för asylshopping och sekundära förflyttningar mellan medlemsstater.

Förslaget främjar syftet att garantera ett snabbt, högkvalitativt beslutsfattande under alla steg i förfarandet. Det kräver att medlemsstaterna investerar i sina asylsystem redan från och med de administrativa förfarandena och erbjuder de behöriga myndigheterna de medel som krävs för att fatta snabba men genomtänkta beslut, så att personer som är i behov av skydd snabbt får sin status erkänd och de som inte är i behov av skydd snabbt skickas tillbaka. Ett snabbt och effektivt beslutsförfarande ligger i såväl sökandenas som medlemsstaternas intresse, och gör det möjligt att klargöra sökandenas rättsliga status vilket leder till inbesparingar för medlemsstaterna när det gäller kostnader för mottagning och förvaltning.

Ett gemensamt förfarande för hela EU som är rättvist och effektivt innebär följande:

- **Enklare, tydligare och kortare förfaranden** som ersätter de nuvarande olikartade förfarandena i medlemsstaterna. Detta förslag inför korta men rimliga tidsfrister både för att en sökande ska få tillgång till förfarandet och för avslutandet av prövningen av ansökan under både den administrativa fasen och överklagandefasen. Riktmärket på sex månader för ett första beslut bibehålls, samtidigt som man inför betydligt kortare tidsfrister för handläggningen av uppenbart ogrundade ansökningar och ansökningar som inte kan tas upp till prövning. Medlemsstaterna har även möjlighet att prioritera och snabbt pröva varje ansökan. Tidsfrister fastställs för att registrera, ta emot och pröva ansökningar, men dessa kan exceptionellt förlängas när en medlemsstat tar emot ett oproportionerligt stort antal ansökningar samtidigt. För att planera för sådana händelser bör medlemsstaterna regelbundet granska och förutse sina behov för att säkerställa att de har lämpliga resurser på plats för en effektiv förvaltning av asylsystemet. Vid behov kan medlemsstaterna även be om hjälp av Europeiska unionens asylbyrå. Dessutom blir förfarandet för bedömning av om en ansökan kan tas upp till prövning och det påskyndade prövningsförfarandet obligatoriska och bestämmelserna om efterföljande ansökningar tydliggörs, vilket möjliggör undantag från rätten att stanna kvar vid slutet av och under det administrativa förfarandet.
- **Förfarandegarantier för sökandena** för att säkerställa att asylansökningarna bedöms korrekt inom ramen för en effektiviserad och kortare process. Dessa säkerställs genom att alla sökande vid inledandet av förfarandet informeras om sina rättigheter, skyldigheter och följderna av inte fullgöra dessa skyldigheter. Sökandena måste få en faktisk möjlighet att samarbeta och kommunicera korrekt med de ansvariga myndigheterna för att kunna lägga fram alla fakta de förfogar över för att styrka sin ansökan. Detta förslag ger sökandena tillräckliga förfarandegarantier för att föra sin talan i alla steg i förfarandet, i synnerhet rätten att få en personlig intervju, tolkning samt kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde. Vidare har de i regel rätt att stanna kvar medan de väntar på utgången av förfarandet. Sökandena har rätt till lämplig delgivning av ett beslut där de faktiska och rättsliga skälen till beslutet ska ingå, och i fall av avslag ska de även ha rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol eller en tribunal. Ett förstärkt skydd kommer att införas för sökande med särskilda förfarandebestånd och ensamkommande barn, t.ex. mer detaljerade regler för bedömning, dokumentation och hänsyn till sökandens särskilda förfarandebestånd.
- **Strängare regler för att förhindra missbruk av systemet, sanktionera uppenbart oskäligen ansökningar och avlägsna incitament till sekundära förflyttningar** genom att göra det tydligt för sökandena att de är skyldiga att samarbeta med

myndigheter under förfarandet och att införa stränga påföljder om skyldigheterna inte efterlevs. I detta avseende krävs det för att en ansökan om internationellt skydd ska prövas att ansökan ska lämnas in, fingeravtryck ska tas och nödvändiga uppgifter för prövningen ska lämnas samt att den sökande ska befinna sig och stanna kvar i den ansvariga medlemsstaten. Om någon av dessa skyldigheter inte fullgörs kan det leda till att en ansökan avslås som avstådd i enlighet med förfarandet för implicit återkallande.

De nuvarande fakultativa förfarandena för att sanktionera sökandes oskäligen beteende, sekundära förflyttningar och uppenbart ogrundade ansökningar görs obligatoriska och stärks ytterligare. Förslaget innehåller i synnerhet bestämmelser om omfattande förteckningar över klara, uttömmande och obligatoriska grunder för om en prövning måste påskyndas och om ansökningar måste avslås som uppenbart ogrundade eller avstådda. Vidare har man förbättrat möjligheterna att hantera efterföljande ansökningar som innebär missbruk av asylförfarandet, särskilt genom att göra det möjligt att avlägsna sådana sökande från medlemsstaternas territorium före och efter det att ett administrativt beslut om deras ansökningar har fattats. Samtidigt finns alla garantier på plats, som exempelvis rätten till ett effektivt rättsmedel, för att säkerställa att sökandens rättigheter alltid är garanterade.

- **Harmoniserade regler om säkra länder** är en avgörande faktor för ett säkert gemensamt förfarande, och detta förslag gör det möjligt att harmonisera de förfarandemässiga följderna av tillämpningen av begreppet säkert land. Om det är uppenbart att sökandena inte är i behov av internationellt skydd eftersom de kommer från ett säkert ursprungsland måste ansökan snabbt avslås och sökandena snabbt återsändas. Om sökandena redan har funnit ett första asylland där de åtnjuter skydd, eller om deras ansökningar kan prövas av ett säkert tredjeland, måste ansökningarna nekas prövning. Kommissionen förslår att man successivt framskrider mot en fullständig harmonisering inom detta område och att man inom fem år efter att förordningen trätt i kraft ersätter nationella förteckningar över säkra länder med europeiska förteckningar eller fastställanden på unionsnivå.

- **Överensstämmelse med befintliga bestämmelser inom detta område**

Detta förslag överensstämmer till fullo med de första förslagen till en reform av det gemensamma europeiska asylsystemet som lades fram den 4 maj 2016, vilka gäller Dublinförordningen, Eurodacsystemet och Europeiska unionens asylbyrå, och med förslagen om en reformerad skyddsförordning och ett omarbetat direktiv om mottagningsvillkor samt ett förslag om ett strukturerat system för vidarebosättning inom unionen.

När det gäller förslaget till omarbetning av Dublinförordningen är detta förslag tillämpligt på de sökanden som omfattas av ett Dublinförfarande. I synnerhet överensstämmer detta förslag med bestämmelserna i förslaget till omarbetning av Dublinförordningen, men specificerar dem ytterligare, t.ex. i fråga om huruvida en ansökan kan tas upp till prövning, det påskyndade prövningsförfarandet, efterföljande ansökningar och garantier för underåriga samt särskilda garantier för ensamkommande barn. Detta förslag har även anpassats till omarbetningen av Eurodacförordningen när det gäller tagande av fingeravtryck samt ansiktsbilder av sökandena samt deras relevans för ansökningar om internationellt skydd.

Vad gäller förslaget om Europeiska unionens asylbyrå erinras i detta förslag om vikten av det operativa och tekniska bistånd som byrån kan erbjuda medlemsstaterna för att säkerställa en effektiv hantering av ansökningarna om internationellt skydd, samt att byrån tillhandahåller kapacitetstillskott i enlighet med det nya mandat som föreslås för byrån.

När det gäller förslaget till skyddsförordning kompletterar de två förslagen varandra såtillvida att förslaget till skyddsförordning fastställer normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, medan detta förslag upprättar gemensamma regler för förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd.

Detta förslag hänger även nära samman med förslaget till omarbetning av direktivet om mottagningsvillkor. För att säkerställa en effektiv bedömning av ansökningar om internationellt skydd i god tid måste sökandena uppfylla sin rapporteringsskyldighet enligt förslaget till omarbetning av direktivet om mottagningsvillkor, och i detta förslag fastställs de förfarandemässiga följderna för de sökande som inte uppfyller rapporteringsskyldigheten.

- **Överensstämmelse med unionens andra politikområden**

Detta förslag är förenligt med den övergripande långsiktiga politik för en bättre migrationsförvaltning som kommissionen fastställt i den europeiska migrationsagendan,¹¹ som vidareutvecklade kommissionens ordförande Jean-Claude Junckers politiska riktlinjer till en uppsättning enhetliga och ömsesidigt förstärkande initiativ som bygger på fyra pelare. Dessa pelare består i att minska incitamenten för irreguljär migration, säkra de yttre gränserna och rädda liv samt främja en stark asylpolitik och en ny politik för laglig migration. Detta förslag, som ytterligare genomför den europeiska migrationsagendan vad gäller syftet att stärka unionens asylpolitik, bör ses som en del av en bredare politik på EU-nivå för att bygga ett robust och effektivt system för en hållbar migrationsförvaltning i framtiden, ett system som ska vara rättvist för värdsamhällena och EU-medborgarna, för de berörda tredjelandsmedborgarna samt ursprungs- och transiteringsländerna.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Den rättsliga grunden för förslaget är artikel 78.2 d i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som förutser antagandet av åtgärder för gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla en enhetlig asylstatus eller subsidiär skyddsstatus.

- **Subsidiaritet**

Målet med detta förslag är att upprätta ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd som ska ersätta de olika asyلفörfarandena i medlemsstaterna och som säkerställer att förfaranden genomförs effektivt och inom en rimlig tid. Ansökningar om internationellt skydd från tredjelandsmedborgare och statslösa personer bör prövas i ett förfarande som styrs av samma regler, oavsett vilken medlemsstat som tar emot ansökan, så att likabehandling av ansökningar om internationellt skydd samt klarhet och rättslig säkerhet för sökanden kan säkerställas. Vidare kan inte medlemsstater skilt för sig upprätta gemensamma regler för att minska incitamenten för asylshopping och sekundära förflyttningar mellan medlemsstater. Det krävs därför att unionen agerar.

På grund av denna förordnings storlek och verkan kan detta mål inte fullgott uppnås av enskilda medlemsstater, utan uppnås bättre på unionsnivå. Unionen kan därför komma att vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska

¹¹ COM(2015) 240.

unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen, som fastställs i den artikeln, går inte denna förordning längre än vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

- **Proportionalitet**

I enlighet med proportionalitetsprincipen, som fastställs i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen, går inte denna förordning längre än vad som är nödvändigt för att uppnå sina mål.

När det gäller upprättandet av ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd är samtliga delar av förslaget begränsade till vad som är nödvändigt för att fastställa och möjliggöra ett sådant gemensamt förfarande, effektivisera och förenkla det, säkerställa att alla sökande har samma rättigheter och garantier och undvika skillnader i nationella förfaranden, som får den oönskade följden att de uppmuntrar till sekundära förflyttningar.

För att kunna samordna förfaranden och förbättra deras effektivitet är det nödvändigt att införa tidsfrister i alla skeden av förfarandet, inklusive överklaganden, och korta ned tidsfristen för det administrativa skedet. De tidsfrister som föreslås för överklaganden gör det möjligt att dels respektera alla aspekter av rättssäkerheten, däribland rätten till ett muntligt hörande samt ett jämbördigt styrkeförhållande. Genom att föreslå dessa tidsfrister strävar kommissionen efter hitta rätt balans mellan sökandenas rätt att få sina fall prövade inom en rimlig tid och deras rätt till ett effektivt rättsmedel och försvar, inbegripet genom att de ges kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde.

- **Val av instrument**

Detta är ett förslag till en förordning som avser att upphäva och ersätta ett direktiv. Den nivå av harmonisering av de nationella förfarandena för att bevilja och återkalla internationellt skydd som uppnåddes genom direktiv 2013/32/EU har visat sig otillräcklig för att åtgärda skillnaderna i fråga om de olika förfaranden som tillämpas, tidsfristerna för dem, rättigheter och förfarandegarantier för de sökande, erkännandegraden och typen av skydd som beviljas. Det är endast med hjälp av en förordning som upprättar ett gemensamt asylförfarande, och vars bestämmelser ska vara direkt tillämpliga, som man kan uppnå den grad av enhetlighet och effektivitet som behövs vid tillämpningen av de förfarandemässiga reglerna i unionens asyllagar.

3. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER

- **Samråd med berörda parter**

Vid beredningen av detta andra förslagspaket genomförde kommissionen riktade samråd med medlemsstater, FN:s flyktingkommissariat och det civila samhället vilka vägledades av de mål för reformen av det gemensamma europeiska asylsystemet som lades fram i kommissionens meddelande av den 6 april 2016. Kommissionen har noggrant bedömt de argument som lagts fram och försökt reflektera över dem som i högre grad är gemensamma för alla berörda parter i detta förslag. I juni 2016 fördes diskussioner av informell karaktär med Europaparlamentet om det andra förslagspaketet.

- De flesta medlemsstaterna tog positivt emot kommissionens val att ersätta det nuvarande direktivet med en förordning, med undantag av några som uttryckte oro över förenligheten med deras nationella rättssystem. Sedan debatten om förslaget om direktivet om asylförfaranden har vissa konsekvent framhållit att det effektivaste rättsliga instrumentet för att säkerställa sökandens rättigheter och en likvärdig behandling i medlemsstaterna är en förordning med bestämmelser som är direkt

tillämpliga. Vissa berörda parter varnade dock för risken för att man sänker skyddsnormerna för att nå en gemensam nivå, särskilt med tanke på att unionen är en av de främsta förebilderna på detta område inom internationell flyktingrätt.

- De flesta medlemsstaterna erkände behovet av att man förenklar och förtydligar de nuvarande förfarandereglererna och uttryckte stöd för en ytterligare harmonisering av asylförfarandena i EU. Medlemsstaterna erkände behovet av att förenkla och förtydliga grunderna för när en ansökan kan tas upp till prövning, användningen av gränsförfaranden och påskyndade förfaranden samt handläggningen av efterföljande ansökningar.

Det fanns ett allmänt stöd bland medlemsstaterna om att införa maximala tidsfrister i de olika skedena av förfarandet, däribland överklagandet. De flesta medlemsstaterna var nöjda med den nuvarande tidsfristen för normala administrativa förfaranden, men medgav behovet av att upprätta kortare tidsfrister och samordna förfaranden. Flera medlemsstater framhöll behovet av en viss flexibilitet för att kunna hantera situationer med stor tillströmning av migranter och ett oproportionerligt stort antal ansökningar som lämnas in samtidigt. Medlemsstaterna stödde i allmänhet införandet av obligatoriska tidsfrister för överklaganden, men begärde olika tidsfrister beroende på om ett överklagande avser ett beslut som har fattats enligt ett normalt eller ett påskyndat förfarande.

De flesta berörda parter från det civila samhället efterlyste en förenkling av de nuvarande förfarandereglererna. De förhöll sig dock mer skeptiska i fråga om effektiviteten hos obligatoriska tidsfrister för de olika skedena i förfarandet. Farhågor uttrycktes även när det gäller att säkerställa att de föreslagna tidsfristerna är förenliga med ett faktiskt utövande av förfarandegarantier.

- De flesta medlemsstater anser att det påskyndade prövningsförfarandet, gränsförfarandet och förfarandet för att bedöma om en ansökan kan tas upp till prövning är nödvändiga verktyg för en effektivare hantering av prövningen av ansökningar som tydligt är bedrägliga, uppenbart ogrundade eller som inte kan tas upp till prövning. Olika åsikter uttrycktes när det gäller att göra det obligatoriskt att använda begreppen första asylland och säkert tredjeland som grund för att neka ansökningar prövning och att göra det obligatoriskt att använda det påskyndade prövningsförfarandet och gränsförfarandet. De flesta medlemsstaterna inser behovet av åtgärder för att göra systemet effektivare och stöder att man upprättar en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer och säkra tredjeländer, samtidigt som man uttryckte att man föredrog att även behålla möjligheten att behålla nationella förteckningar.

Flera berörda parter uppmärksammade att det inte är säkert att det för att få till stånd den önskade harmoniseringen räcker att göra det obligatoriskt att använda begreppen första asylland och säkert tredjeland, tillsammans med ett införande av en gemensam EU-förteckning över säkra tredjeländer, så länge det fortfarande finns utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av begreppen i enskilda fall. Vissa berörda parter uttryckte farhågor rörande den eventuella samtidiga förekomsten av en EU-förteckning och nationella förteckningar över säkra ursprungsländer och varnade för att endast EG-domstolen skulle kunna ompröva vilka länder som ska tas med eller inte tas med i en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer.

De flesta företrädarna för det civila samhället var tveksamma till den obligatoriska användningen av begreppen första asylland och säkert tredjeland och särskilda förfaranden i allmänhet. Vissa anser att endast ansökningar som vid en första anblick

är uppenbart ogrundade eller tydligt oskäliga bör omfattas av påskyndade förfaranden.

I detta sammanhang framhöll flera berörda parter att utsatta sökande, och i synnerhet ensamkommande barn, bör undantas från tillämpningen av särskilda förfaranden. Vissa av de parter som hördes förespråkade stärkta garantier för ensamkommande barn, särskilt när kvalificerade förmyndare ska utses snabbt.

- Medlemsstaterna ansåg att det är nödvändigt att i förfarandet inkludera åtgärder som avser att avskräcka omotiverade ansökningar och sekundära förflyttningar. De flesta medlemsstater ansåg att förslaget även bör fastställa tydligt ansvar för sökandena av internationellt skydd, i synnerhet skyldigheten att samarbeta med myndigheterna i alla skeden av förfarandet och att tillhandahålla de upplysningar som krävs för att pröva ansökningarna. Sökandena bör även respektera skyldigheten att inte lämna territoriet för den medlemsstat som prövar ansökan, i linje med bestämmelserna enligt den föreslagna reformen av Dublinförordningen. De flesta medlemsstaterna stödde förslaget att pröva ansökningar från personer som avviker utan motivering i det påskyndade förfarandet, samtidigt som man säkerställer full respekt för de relevanta förfarandegarantierna.

Samtidigt underströk en del viktiga berörda parter från det civila samhället att förfaranden inte bör tillämpas som sanktioner, och ansåg inte att det är berättigat att tillämpa det påskyndade förfarandet i fall av personer som avviker.

- **Insamling och experthjälp**

Uppgifter om genomförandet av direktivet om asylförfaranden har delvis samlats in av Europeiska stödkontoret för asylfrågor som en del av en process som siktar på att kartlägga medlemsstaternas lagstiftning och tillvägagångssätt vid genomförandet av instrumenten för det gemensamma europeiska asylsystemet.

Vidare har kommissionen sedan direktivet om asylförfaranden antogs år 2013 hållit ett antal möten med kontaktkommittén angående detta direktiv, under vilka medlemsstaterna och kommissionen har diskuterat de problem som medlemsstaterna har stött på vid genomförandet av direktivet. Det nuvarande förslaget har tagit hänsyn till det som framkom under dessa processer.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag respekterar de grundläggande rättigheterna och följer särskilt de principer som erkänns i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna samt de skyldigheter som har sitt ursprung i folkrätten och särskilt i Genèvekonventionen om flyktingars status, den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, FN-konventionen mot tortyr och FN-konventionen om barnets rättigheter.

Det gemensamma förfarandet för att bevilja och återkalla internationellt skydd ska genomföras med full respekt för de grundläggande rättigheterna i stadgan, inklusive rätten till mänsklig värdighet (artikel 1), förbudet mot tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (artikel 4), rätten till skydd av personuppgifter, (artikel 8), rätten till asyl (artikel 18), rätten till skydd mot avvisning (artikel 19), icke-diskriminering (artikel 21), lika rättigheter för män och kvinnor (artikel 23), barnets rättigheter (artikel 24) och rätten till ett effektivt rättsmedel (artikel 47). Detta förslag tar fullständig hänsyn till barnets rättigheter och utsatta personers särskilda behov.

Förslaget garanterar att man på ett lämpligt sätt tillgodoser underårigas särskilda behov, i synnerhet när det gäller ensamkommande barn, genom att säkerställa att de vägleds och stöds genom alla skeden av förfarandet. Förslaget tar även hänsyn till medlemsstaternas skyldigheter enligt Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet (Istanbulkonventionen). Mot bakgrund av kommissionens förslag till rådets beslut om undertecknandet respektive ingåendet av Istanbulkonventionen och för att garantera att kvinnor i behov av internationellt skydd som har utsatts för könsrelaterat våld får en lämplig nivå av skydd, bör ett jämställdhetsintegrerat synsätt användas vid tolkningen och tillämpningen av denna förordning.

Genom förslaget blir det möjligt att lagra uppgifter som samlas in i samband med att en ansökan om internationellt skydd tas emot och registreras, däribland personuppgifter och andra relevanta delar för ansökan samt även uppgifter från den personliga intervjun, inklusive inspelningen eller utskriften av den. Förslaget garanterar rätten till skydd för personuppgifter genom att upprätta en längsta lagringsperiod för personuppgifter, vilket garanterar att sökandenas personuppgifter endast lagras så länge som nödvändigt. Den längsta lagringsperiod som kan anses som nödvändig är tio år med tanke på att dessa uppgifter utgör en integrerad del av sökandens akt. Denna lagringsperiod anses som nödvändig om tredjelandsmedborgare och statslösa personer inte beviljas ett internationellt skydd varpå de försöker ansöka om samma skydd i en annan medlemsstat eller försöker ansöka på nytt flera år senare i samma medlemsstat. Denna lagringsperiod är även nödvändig för de som beviljas internationellt skydd för att man senare ska kunna ompröva deras status. Detta gäller i synnerhet inom ramen för en vanlig omprövning av statusen enligt bestämmelserna i förslaget till skyddsförordning, och det är även nödvändigt med tanke på de återtagandeskyldigheter som fastställs i förslaget till omarbetning av Dublinförordningen vad gäller personer som beviljats internationellt skydd. När denna tid har gått kommer de tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som har uppehållit sig i unionen under flera år ha uppehållstillstånd eller till och med erhållit medborgarskap i en medlemsstat. Uppgifter om en person som erhållit medborgarskap i en medlemsstat innan tioårsperioden har löpt ut bör raderas omedelbart. Dessa uppgifter ska raderas från Eurodacs centrala system så snart ursprungsmedlemsstaten har fått kännedom om att den berörda personen har erhållit medborgarskap, eftersom denna person inte längre faller inom tillämpningsområdet för Eurodac.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget medför inga finansiella eller administrativa kostnader för unionen. Det påverkar därför inte unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen ska rapportera om tillämpningen av denna förordning till Europaparlamentet och rådet inom två efter att den har trätt i kraft och var femte år därefter. För upprättandet av den rapporten ska det vara obligatoriskt för medlemsstater att skicka relevant information till kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå. Byrån kommer även att övervaka att medlemsstaterna efterlever denna förordning, vilket kommer att ske med hjälp av den övervakningsmekanism som kommissionen i samband med sin översyn av byråns mandat föreslog skulle inrättas¹².

¹² COM (2016) 271 final.

- **Detaljerad förklaring av förslaget specifika bestämmelser**

Målet med detta förslag är att säkerställa en snabb och effektiv handläggning av ansökningar om internationellt skydd genom att upprätta ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd som ersätter de olika förfarandena i medlemsstaterna och är tillämpligt på alla ansökningar om internationellt skydd som görs i medlemsstaterna.

Detta förslag tydliggör och effektiviserar förfarandereglererna och ger nationella myndigheter de verktyg de behöver för att effektivt pröva och besluta om ansökningar och för att bekämpa missbruk och sekundära förflyttningar inom EU, samtidigt som det förbättrar förfarandegarantierna för den enskilde sökande, vilket därmed gör förfarandet snabbare och effektivare.

- **Effektivisering och förenkling av förfarandet för internationellt skydd**

Förslaget effektiviserar och förenklar förfarandet genom att tydliggöra de olika stegen i förfarandet. En ansökan anses ha gjorts så snart en tredjelandsmedborgare eller statslös person uttrycker en önskan om att ges internationellt skydd från en medlemsstat (artikel 25.1). Denna ansökan måste registreras utan dröjsmål eller senast inom tre arbetsdagar från det att den nationella myndigheten tagit emot den (artikel 27.1). Denna tidsfrist förblir densamma som i direktivet om asylförfaranden. Den enskilda sökanden ska därefter ges faktisk möjlighet att lämna in sin ansökan, och detta ska ske inom tio arbetsdagar från det att ansökan har registrerats (artikel 28.1). För ensamkommande barn kommer denna tidsfrist att påbörjas först från och med när förmyndaren har utsetts och träffar barnet (artikel 32.2). Tidsfristen för att lämna in en ansökan är en nyhet i jämförelse med direktivet om asylförfaranden.

Medlemsstaterna bör regelbundet granska och förutse sina behov i syftet att säkerställa att de har lämpliga resurser för att effektivt kunna förvalta sitt asylsystem, inbegripet genom att vid behov utarbeta beredskapsplaner. Europeiska unionens asylbyrå kan förse medlemsstaterna med det operativa och tekniska stöd som behövs för att de ska kunna klara av dessa tidsfrister. Om medlemsstaterna förutser att de inte kommer att klara av dessa tidsfrister bör de begära hjälp från Europeiska unionens asylbyrå på grundval av det nya mandat för byrån som föreslås. Om ingen sådan begäran görs, och asylsystemet i en medlemsstat, till följd av det oproportionerligt stora trycket blir så ineffektivt att det äventyrar det gemensamma europeiska asylsystemet får byrån, på grundval av ett genomförandebeslut av kommissionen, vidta åtgärder för att bistå den berörda medlemsstaten.

Förslaget innehåller bestämmelser om samordnade tidsfrister för det administrativa förfarandet. Även om tidsfristerna fastställs i direktivet om asylförfaranden har de hittills varierat betydligt mellan medlemsstaterna. Mellan april 2015 och april 2016 har i genomsnitt 50 % av ärendena i EU varit under handläggning i över sex månader. Tidsfristen för att pröva ansökningar inom ramen för ett vanligt förfarande är i detta förslag sex månader, med möjlighet till förlängning med ytterligare tre månader i fall av ett oproportionerligt stort tryck eller på grund av fallets komplexitet (artikel 34.2 och 34.3). Liksom som i direktivet om asylförfaranden kvarstår möjligheten att tillfälligt skjuta upp prövningen av en ansökan på grund av förändrade omständigheter i ursprungslandet. Emellertid bör även i detta fall tidsfristen för en asylprövning inte vara längre än 15 månader (artikel 34.5).

Det har fastställts nya tidsfrister för påskyndade prövningsförfaranden (artikel 40.2) och handläggningen av ansökningar som inte kan tas upp till prövning (artikel 34.1). För nuvarande finns det inte några tidsfrister för dessa förfaranden i direktivet om asylförfaranden med följden att tidsfristerna i medlemsstaterna varierar betydligt från ett par dagar till några

månader. Eftersom dessa förfaranden bör vara snabba föreslås en tidsfrist på två månader för ett påskyndat prövningsförfarande och en månad för fall som inte kan tas upp till prövning. I fall då skälet till att en ansökan nekas prövning är att sökanden kommer från ett första asylland eller ett säkert tredjeland fastställs tidsfristen för bedömningen av huruvida ansökan kan tas upp till prövning till tio arbetsdagar, för att säkerställa en effektiv tillämpning av reglerna enligt den föreslagna reformen av Dublinförordningen, vilka kräver att den första medlemsstat där ansökan lämnas in bedömer huruvida ansökan kan tas upp till prövning innan kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat tillämpas (artikel 34.1 andra stycket). Tidsfristen för gränsförfarandet förblir fyra veckor såsom fastställdes i direktivet om asylförfaranden (artikel 41.2).

Förslaget tar upp det övergripande förfarandet för internationellt skydd och av denna anledning fastställs tidsfrister för att lämna in ansökningar och för beslut vid första överklagande. Detta krävs för att säkerställa ett lika och effektivt förfarande samt för att uppnå det övergripande målet med ett bättre harmoniserat förfarande (artikel 55).

Kommissionen erkänner att det kan uppstå tillfällen då medlemsstaterna kan ha svårt att klara av tidstidsfristerna i detta förslag. En enskild sökandes behov av rättslig säkerhet när det gäller hans eller hennes situation kommer dock i främsta rummet. När kommissionen lade fram förslaget tog de även hänsyn till det betydligt förstärkta mandatet för Europeiska unionens asylbyrå och en medlemsstats möjlighet att få operativt och tekniskt bistånd av byrån, andra medlemsstater och internationella organisationer.

- **Sökandens rättigheter och skyldigheter**

Förslaget innehåller tydliga bestämmelser om sökandenas rättigheter och skyldigheter när det gäller förfarandet för internationellt skydd. Det föreskriver de garantier som behövs för att den enskilda sökanden faktiskt ska åtnjuta sina rättigheter samtidigt som det fastställer ett antal skyldigheter för att göra sökanden ansvarig under förfarandet (artikel 7).

I enlighet med kommissionens förslag till reform av Dublinförordningen måste sökandena göra sin ansökan i medlemsstaten för första inresa eller i den medlemsstat där han eller hon lagligen uppehåller sig (artikel 7.1). De sökande måste samarbeta med de ansvariga myndigheterna för att de ska kunna fastställa deras identitet, bland annat genom att ta fingeravtryck och ansiktsbild. Sökandena måste även lägga fram alla fakta som de har förfogar över för att ansökan ska kunna prövas (artikel 7.2). Sökanden måste även uppge sin bostadsort och sitt telefonnummer för de ansvariga myndigheterna så att de kan nå honom eller henne för ändamål rörande förfarandet (artikel 7.4).

Sökandena måste få information om det förfarande som ska följas, om vilka rättigheter och skyldigheter som de har under förfarandet och följderna av att inte fullgöra sina skyldigheter samt utfallet av en prövning och möjligheten till överklagande av ett negativt beslut (artikel 8.2). På grund av de möjliga konsekvenserna för en sökande i fall av bristande efterlevnad blir en medlemsstats skyldighet att ge sökanden all nödvändig information ännu viktigare. Till exempel kan följden av att en sökande vägrar att samarbeta och inte lämnar de uppgifter som behövs för prövningen, och inte tillhandahåller fingeravtryck och ansiktsbilder, bli att ansökan avslås som avstådd i enlighet med förfarandet för implicit återkallande av en ansökan (artikel 7.3 och artikel 39.1 c). För nuvarande är en vägran att ge sina fingeravtryck grund till ett påskyndat prövningsförfarande. Men med tanke på att detta är en viktig del för att ansökan ska kunna betraktas som fullständig har man infört strängare följder för bristande efterlevnad från sökandens sida.

Sökande måste stanna kvar i den medlemsstat där de måste vistas i enlighet med Dublinförordningen (artikel 7.5), och de måste iaktta eventuella rapporteringsskyldigheter som de kan ha enligt direktivet om mottagningsvillkor (artikel 7.6). Bristande efterlevnad av rapporteringsskyldigheter kan även leda till att en ansökan avslås som avstådd (artikel 39.1 f), och om en sökande inte stannar kvar i den medlemsstat där han eller hon måste uppehålla sig handläggs ansökan enligt det påskyndade prövningsförfarandet (artikel 40.1 g).

Inom tre arbetsdagar efter det att en ansökan har lämnats in måste sökanden få en handling som intygar att han eller hon är en sökande och där det anges att han eller hon har rätt att uppehålla sig på medlemsstatens territorium, och av vilken det framgår att den inte är en giltig resehandling (artikel 29). De huvudsakliga bestämmelserna om handlingar härrör från direktivet om mottagningsvillkor och integreras i detta förslag i syfte att effektivisera förfarandet för internationellt skydd. I förslaget anges vilken typ av information som ska ingå i denna handling och förutses möjligheten att fastställa ett enhetligt format för dessa handlingar genom en genomförandeakt för att säkerställa att alla sökande ges samma handling i alla medlemsstater (artikel 29.5).

En sökande har rätt att stanna kvar på en medlemsstats territorium i samband med det administrativa förfarandet och så länge det pågår. Denna rätt utgör inte ett uppehållstillstånd och ger inte sökanden rätt att resa till en annan medlemsstat utan tillstånd. Liksom som i direktivet om asylförfaranden är undantagen till rätten att stanna kvar under det administrativa förfarandet begränsade, tydligt definierade i förslaget och avser efterföljande ansökningar samt fall av överlämnande eller utlämning till en annan medlemsstat i enlighet med en europeisk arresteringsorder, eller till ett tredjeland eller en internationell brottmålsdomstol eller tribunal (artikel 9).

- **Förfarandegarantier**

För att kunna garantera ett effektivt förfarande i de olika medlemsstaterna är det nödvändigt att samordna det samtidigt som man garanterar att den enskilda sökande får ett så snabbt beslut som möjligt, oavsett utfall. Emellertid bör detta inte få den oönskade följden att det inverkar negativt på den enskildes rätt att få sin ansökan prövad på ett lämpligt och övergripande sätt där sökanden kan lägga fram alla faktorer som är relevanta för att styrka ansökan vid prövningen. Förslaget innehåller därför viktiga garantier för sökanden för att säkerställa att sökanden, med förbehåll för begränsade undantag och i alla skeden av förfarandet, har rätt att höras i en personlig intervju, vid behov bistås av tolk samt ges kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde.

Förslaget garanterar sökandenas rätt till att bli hörda i en personlig intervju avseende huruvida ansökan kan tas upp till prövning eller innehållet i ansökan, oavsett vilken typ av administrativt förfarande som tillämpas i deras fall (artikel 12.1). För att rätten till en personlig intervju ska gälla i praktiken bör sökanden bistås av en tolk (artikel 12.8) och han eller hon bör även få rätt att på ett övergripande sätt ge en redogörelse för skälen till ansökan. Det är viktigt att sökanden får tillräckligt med tid att förbereda sig och samråda med sin juridiska rådgivare eller annan rådgivare och han eller hon kan även bistås av den juridiska rådgivaren eller annan rådgivare under intervjun. I de intervjuer om innehållet i ansökan som sker i samband med prövningen av ansökan ges sökanden möjlighet att lägga fram alla fakta som behövs för att styrka ansökan samt för att förklara eventuella fakta som saknas eller inkonsekvenser (artikel 11.2). När det handlar om en bedömning av möjligheterna till prövning har sökanden rätt till en intervju där vederbörande ges möjlighet att lägga fram tillräcklig motivering till varför hans eller hennes ansökan inte kan nekas prövning (artikel 10.2).

Den personliga intervjun bör ske på villkor som garanterar lämplig konfidentialitet (artikel 12.2) samt av personal med lämplig utbildning och kompetens, vid behov även personal från andra medlemsstater eller experter utplacerade av Europeiska unionens asylbyrå (artikel 12.3 och 7). Den personliga intervjun får endast utelämnas när den beslutande myndigheten kommer fatta ett positivt beslut om ansökan eller anser att sökanden inte bör eller kan höras på grund av omständigheter som ligger utanför hans eller hennes kontroll (artikel 12.5). Med tanke på att den personliga intervjun är en grundläggande del av asylprövningen bör det göras en upptagning av intervjun och sökanden samt det rättsliga biträdet ska ha tillgång till upptagningen samt rapporten eller utskriften av intervjun innan den beslutande myndigheten fattar ett beslut, eller om det rör sig om ett påskyndat prövningsförfarande, samtidigt som ett beslut fattas (artikel 13).

Enligt direktivet om asylförfaranden har sökande under det administrativa förfarandet rätt till kostnadsfri rättslig information och information om förfarandet, och de bör få kostnadsfritt rättsligt bistånd vid det första överklagandet om de inte har tillräckliga medel att själva betala för det rättsliga biståndet. I detta förslag anses tillgången till rättsligt bistånd och biträde nödvändig i alla skeden under förfarandet för att sökandena ska kunna utöva sina rättigheter till fullo med tanke på de förkortade tidsfristerna för förfarandet. Därför ingår i förslaget rätten för sökanden att begära kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde i alla skeden under förfarandet (artikel 15.1), med förbehåll för ett begränsat antal undantag som anges i förslaget. Medlemsstaterna kan således besluta att inte tillhandahålla kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde när sökanden har tillräckliga medel och när ansökan eller överklagandet anses sakna rimliga utsikter till framgång (artikel 15.3 a och b och artikel 5 a och b). Medlemsstaterna kan även besluta att undanta kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde för efterföljande ansökningar (artikel 15.3 c), och de kan även göra detta i fall av ett andra eller efterföljande överklagande (artikel 15.5 c).

Kommissionen anser att det är nödvändigt och lämpligt att utvidga denna rätt till det administrativa förfarandet, vilket innebär ett erkännande av ett tillvägagångssätt som redan finns på plats i tjugotvå av medlemsstaterna. Detta kräver att man avsätter tillräckliga resurser på kvaliteten i beslutsfattandet under det administrativa förfarandet. I de medlemsstater som redan erbjuder kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde har det visat sig att det är användbart för att garantera en god kvalitet på biståndet och att det leder till bättre kvalitet hos de administrativa besluten med eventuellt färre överklaganden.

- **Ensamkommande barn och sökande med behov av särskilda förfarandegarantier**

Förslaget bibehåller en hög nivå av särskilda förfarandegarantier för utsatta sökande (artikel 19), och i synnerhet för ensamkommande barn (artiklarna 21 och 22). För att säkerställa ett rättvist förfarande för dessa sökande är det nödvändigt att fastställa deras behov så tidigt som möjligt i förfarandet och att ge dem tillräckligt stöd och vägledning i alla skeden under förfarandet (artikel 20.1). Om det inte är möjligt att ge ett sådant tillräckligt stöd inom ramen för ett påskyndat prövningsförfarande eller ett gränsförfarande bör dessa förfaranden inte tillämpas (artikel 19.3).

När det gäller barn i allmänhet har barnets bästa alltid företräde när man tillämpar det vanliga förfarandet. Alla barn, oavsett ålder och oavsett om de är ensamkommande eller inte ska också ha rätt till en personlig intervju, såvida inte det uppenbarligen inte är det bästa för barnet (artikel 21.1 och 21.2).

När det gäller ensamkommande barn bör en förmyndare utses för dem så snart som möjligt och inte senare än fem arbetsdagar från det att ett ensamkommande barn gör en ansökan (artikel 22.1). Skillnader mellan olika förmyndarsystem för ensamkommande barn i de olika

medlemsstaterna kan leda till att skyddsmekanismer i förfarandena inte följs och att barnen inte får rätt vård eller risken att de hamnar i en utsatt situation, vilket kan leda till att de avviker. Detta förslag beaktar en studie om förmyndarskap för barn som gjorts av Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter¹³ och strävar efter att standardisera metoderna för förmyndarskap för att säkerställa att förmyndare utses omgående och effektivt i hela EU.

En förmyndares roll är att bistå och representera det ensamkommande barnet med avsikten att skydda barnets bästa och hans eller hennes allmänna välbefinnande i förfarandet för internationellt skydd. När det behövs och är möjligt enligt nationell rätt kan förmyndaren företräda barnet rättsligt (artikel 4.2 f). För att säkerställa att ensamkommande barn får lämpligt stöd bör enligt förslaget en förmyndare inte få ansvara för ett orimligt stort antal barn (artikel 22.5 första stycket). Med tanke på förmyndarens ansvarsuppgifter, däribland tidsfristerna för de olika förfarandena enligt denna förordning, är det nödvändigt att varje förmyndare tilldelas ett rimligt antal fall och att det i förslaget även finns bestämmelser om ett lämpligt system som ska införas för att övervaka varje förmyndares arbete (artikel 22.4 andra stycket).

- **Användning av ett påskyndat prövningsförfarande och gränsförfarande**

I detta förslag görs det påskyndade prövningsförfarandet obligatoriskt på vissa begränsade grunder som avser ansökningar som vid en första anblick är uppenbart ogrundade, t.ex. när sökande lämnar uppenbart inkonsekventa eller falska uppgifter, vilseleder myndigheter med falsk information eller när sökanden kommer från ett säkert ursprungsland. På samma sätt bör en ansökan prövas enligt det påskyndade prövningsförfarandet om en ansökan är uppenbart oskälig, t.ex. när sökanden försöker fördröja eller förhindra verkställigheten av ett beslut om återsändande, eller när sökanden inte har ansökt om internationellt skydd i den medlemsstat till vilken han eller hon först reste in irreguljärt eller i den medlemsstat där sökanden vistas lagligt, eller om en sökande vars ansökan undergår prövning och om han eller hon även gjort en ansökan i en annan medlemsstat, eller om en sökande som befinner sig på en annan medlemsstats territorium utan uppehållstillstånd återtas i enlighet med de nya regler som kommissionen föreslår i Dublinförordningen utan att sökanden påvisar att underlåtelsen att lämna in en ansökan berodde på omständigheter som låg utanför hans eller hennes kontroll (artikel 40.1).

Gränsförfaranden, som vanligtvis innebär att personen hålls i förvar under förfarandet, förblir fakultativa och kan tillämpas på samma grunder som det påskyndade prövningsförfarandet vid avgörandet om en ansökan kan tas upp till prövning eller vid prövningen av en ansökan i sak. Sökanden får rätt till att komma in och stanna kvar på territoriet om inget beslut har fattats inom fyra veckor (artikel 41).

Med beaktande av att det påskyndade prövningsförfarandet nu blir obligatoriskt och att frihetsberövande ingår i de flesta fall när gränsförfarande tillämpas, att varaktigheten för båda förfarandena är kort och att det inte finns någon automatisk suspensiv effekt efter det att ett beslut har fattats i något av dessa förfaranden, är det nödvändigt att en sökande ges alla förfarandegarantier, i synnerhet rätten till en personlig intervju, tolkning och kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde (artikel 40.1) och (artikel 41.1). När det gäller ensamkommande barn är tillämpningen av dessa förfaranden begränsad (artikel 40.5 och artikel 41.5) och de kan inte tillämpas på sökande med behov av särskilda förfarandegarantier, om inte dessa sökande kan ges tillräckligt stöd inom ramen för dessa förfaranden (artikel 19.3).

¹³ *Report of the Fundamental Rights Agency on Guardianship systems for children deprived of parental care in the European Union: with a particular focus on their role in responding to child trafficking* (oktober 2015)
[http://ec.europa.eu/anti-trafficking/EU+Policy/Guardianship_for_children_deprived_of_parental_care].

- **Bedömning av huruvida en ansökan kan tas upp till prövning**

Den allmänna regeln är att en ansökan om internationellt skydd bör prövas i sak för att fastställa om en sökande kan beviljas internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).¹⁴ Någon prövning i sak behöver inte ske om ett beslut bör fattas att en ansökan inte kan tas upp till prövning i enlighet med detta förslag.

Enligt detta förslag bör ansökan nekas prövning när någon av de i förslaget framställda skälen till att ta upp ansökan till prövning är tillämpliga (artikel 36.1) och prövningen bör inte ta längre än en månad (artikel 34.1). Innan man fastställer den ansvariga medlemsstaten, i enlighet med de nya regler som kommissionen föreslår i Dublinförordningen, bör den första medlemsstat där en ansökan har lämnats in bedöma om ansökan kan tas upp till prövning, om ett land som inte är en medlemsstat anses som sökandens första asylland eller säkert tredjeland. För att säkerställa att Dublinsystemet fungerar effektivt bör prövningen i sak när det gäller ett första asylland eller ett säkert tredjeland inte ta längre än tio arbetsdagar (artikel 34.1 andra stycket).

En ansökan bör anses inte kunna tas upp till prövning när den är en efterföljande ansökan utan nya relevanta fakta eller uppgifter eller när en separat ansökan av en make, partner eller en medföljande underårige inte anses motiverad (artikel 36.1 c och d).

De grunder som avser första asylland eller ett säkert tredjeland bör inte tillämpas på personer som innehar status som subsidiärt skyddsbehövande som är vidarebosatta i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Vidarebosättningsförordningen)¹⁵ om de ansöker om flyktningstatus när de väl befinner sig på en medlemsstats territorium.

De ärenden som faller inom ramen för Dublinförordningen, inbegripet om en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd såsom föreskrivs i den förslagna reformen av Dublinförordningen, bör handläggas enligt Dublinsystemet (artikel 36.2).

Om det redan vid första anblicken framgår att en ansökan kan avslås som uppenbart ogrundad kan den avslås på denna grund utan att bedöma huruvida den kan tas upp till prövning.

Mot bakgrund av att bedömningen av huruvida en ansökan kan tas upp till prövning pågår en mycket kort tid och att ett beslut i vissa fall, t.ex. när det rör sig om ett beslut om grunden avseende första asylland, inte får någon automatisk suspensiv effekt, måste det säkerställas att den enskilde sökanden åtnjuter alla förfarandegarantier, särskilt rätten att höras i en personlig intervju, tolkning och kostnadsfritt rättsligt bistånd (artikel 36.1). Undantag från dessa förfarandegarantier görs i fall av efterföljande ansökningar.

- **Handläggning av efterföljande ansökningar**

Detta förslag tydliggör och förenklar förfarandet för handläggning av efterföljande ansökningar samtidigt som det ger de nödvändiga verktygen för att förhindra missbruk av möjligheten till efterföljande ansökningar. En efterföljande ansökan är en som gjorts av samma sökande i en medlemsstat efter att en tidigare ansökan avslås genom ett slutgiltigt beslut (artikel 42.1). En efterföljande ansökan ska omfattas av en preliminär prövning som kommer att fastställa om sökanden läger fram några nya relevanta fakta eller uppgifter som betydligt kan öka sannolikheten för att han eller hon ska beviljas internationellt skydd (artikel 42.2). Om så inte är fallet ska den efterföljande ansökan nekas prövning, eller avslås som uppenbart ogrundad, om den så tydligt saknar innehåll eller är oskälig att den saknar rimliga utsikter till framgång (artikel 42.5).

¹⁴ EUT L [...], [...], s. [...].

¹⁵ EUT L [...], [...], s. [...].

Enligt detta förslag bör den preliminära prövningen ske genom skriftliga inlagor och en personlig intervju. Den personliga intervjun behöver dock inte äga rum om det redan av den skriftliga inlagan är mycket tydligt att ansökan inte innehåller några nya fakta eller uppgifter eller att den uppenbarligen saknar grund och saknar rimliga utsikter till framgång (artikel 42.3). Vidare kommer sökanden inte att ha rätt till kostnadsfri rättshjälp under den preliminära prövningen (artikel 15.3 c).

I fall av efterföljande ansökningar finns det inte någon automatisk suspensiv effekt och undantag kan göras rörande en sökandes rätt att stanna kvar på en medlemsstats territorium när en efterföljande ansökan nekas prövning eller avslås såsom uppenbart ogrundad, eller om det rör sig om en andra eller fler efterföljande ansökningar så snart en ansökan görs i en medlemsstat som efterföljer ett slutligt beslut om avvisning av en tidigare efterföljande ansökan eftersom den inte ansetts kunna tas upp till prövning, eller såsom ogrundad eller uppenbart ogrundad (artikel 43). Kommissionen anser att detta tillvägagångssätt är motiverat med tanke på att den enskilda sökanden redan skulle ha fått sin ansökan prövad enligt det administrativa förfarandet och av en domstol eller tribunal, varvid sökanden skulle ha getts förfarandegarantier, däribland en personlig intervju, tolkning och kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde.

- **Begrepp rörande säkert land**

Kommissionen ansåg i sitt meddelande från den 6 april 2016 att en kritisk aspekt i ett gemensamt tillvägagångssätt handlar om användningen av mekanismerna "säkert land". Kommissionen meddelade i synnerhet att den skulle harmonisera följderna för förfarandet för begreppet och inte längre låta det användas efter eget gottfinnande.

Genom att använda begreppen första asylland och säkert tredjeland kan vissa ansökningar nekas prövning om skydd kan erhållas i ett tredjeland (artikel 36.1 a och b). De två begreppen kan tillämpas för en sökande efter en enskild prövning som omfattar en intervju om huruvida en ansökan kan tas upp till prövning.

Detta förslag tydliggör två begrepp. Båda bygger på att det finns ett tillräckligt skydd såsom definieras i förslaget (artikel 44 och artikel 45). Den främsta skillnaden mellan de två begreppen avser den enskilde sökanden. Begreppet första asylland innebär att sökanden har åtnjutit skydd i enlighet med Genèvekonventionen eller tillräckligt skydd i tredjelandet och kan fortfarande använda sig av det skyddet; begreppet säkert tredjeland innebär att sökanden har möjlighet att få skydd i enlighet med de materiella normerna i Genèvekonventionen eller tillräckligt skydd i enlighet med detta förslag. Denna skillnad utgör orsaken till varför detta förslag, liksom nuvarande rättsliga ram, innehåller bestämmelser om en automatisk suspensiv effekt för ett överklagande när det rör sig om ett beslut som fattats på grund av ett säkert tredjeland, men inte på grund av ett första asylland (artikel 53.2 b). Det anses att det finns en större risk för en eventuell överträdelse av artikel 3 i Europakonventionen när man tillämpar begreppet säkert tredjeland, och den suspensiva effekten av överklagandet är därför nödvändig för att säkerställa ett effektivt rättsmedel i enlighet med artikel 13 i Europakonventionen.

I meddelandet från den 10 februari 2016,¹⁶ uppmuntrade kommissionen alla medlemsstater att förutse och kräva att det används i den nationella lagstiftningen. I detta förslag föreslår kommissionen ett harmoniserat användningssätt av det i hela EU och i full överensstämmelse med de internationella skyldigheterna enligt stadgan, Europadomstolen och Genèvekonventionen så att det garanteras att det tillämpas på samma sätt i alla medlemsstater. Vidare förslås att säkra tredjeländer ska utses på unionsnivå genom en framtida ändring av

¹⁶ COM(2016) 85 final.

denna förordning på grundval av de villkoren som fastställs i denna förordning och efter att en detaljerad, evidensbaserad bedömning har genomförts som inbegriper omfattande forskning och samråd med medlemsstaterna och relevanta berörda parter (artikel 46). Begreppet säkert tredjeländ kan emellertid även tillämpas direkt i enskilda fall direkt på grundval av de villkor som fastställs i denna förordning.

Med hjälp av begreppet säkert ursprungsland kan en medlemsstat pröva en ansökan på grundval av en motbevisbar presumtion om att sökandens ursprungsland är säkert. Med detta begrepp kan man handlägga ansökningar inom ramen för det påskyndade prövningsförfarandet (artikel 40.1 e) och om en ansökan på denna grund avslås som uppenbart ogrundad har överklagandet ingen automatisk suspensiv effekt (artikel 53.2 a).

Kommissionen föreslog i september 2015 att man skulle anta en förordning om upprättande av en en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer¹⁷ för att snabbt kunna handlägga ansökningar från personer från dessa länder.¹⁸ Kommissionen anser att den gemensamma EU-förteckningen över säkra ursprungsländer bör vara en integrerad del av detta utkast till förordning. Det är av detta skäl som detta förslag införlivar kommissionens förslag till en förordning om upprättande av en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer som omfattar samma förteckning över länder med samma motiveringar som i det förslaget och endast med mindre ändringar av texten med hänsyn till de pågående samtalen mellan medlagstiftarna (artikel 48). När medlagstiftarna gett sitt samtycke till kommissionens förslag om upprättande av en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer bör detta förslag antas. Den slutgiltiga texten måste då införlivas i förordningen om asylförfarande innan den senare antas, och då bör förordningen om upprättande av en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer upphävas.

Målet är en utveckling mot till fullo harmoniserade fastställanden av säkra ursprungsländer och säkra tredjeländer på unionsnivå som bygger på kommissionens förslag, med bistånd av Europeiska unionens asylbyrå. Det är av denna anledning som detta förslag innehåller en bestämmelse om tidsbegränsning, enligt vilken medlemsstaterna bör fortsätta att upprätthålla nationella fastställanden av säkra ursprungsländer och säkra tredjeländer endast i upp till fem år efter det att detta utkast till förordning trätt i kraft (artikel 50.1).

• Rätt till ett effektivt rättsmedel

Som en allmän regel, och för att sökanden ska kunna utöva rätten till ett effektivt rättsmedel, har sökanden rätt att stanna kvar till dess att tidsfristen för att lämna in det första överklagandet löper ut och i avvaktan på resultatet (artikel 54.1). Det är endast i begränsade fall som den suspensiva verkan av ett överklagande inte är automatisk, och den enskilda sökanden skulle behöva begära att domstolen uppskjuter verkställandet av ett beslut om återvändande eller domstolen skulle uppskjuta detta på eget initiativ. Om en ansökan avslås såsom uppenbart ogrundad eller ogrundad, i fall som omfattas av det påskyndade förfarandet eller gränsförfarandet, eller eftersom ansökan inte kan tas upp till prövning eftersom sökanden kommer från ett första asylland, eller ansökan är en efterföljande ansökan, om en ansökan avslås som uttryckligen återkallad eller avstådd, får en domstol eller tribunal låta en sökande stanna kvar, på dennes begäran eller genom ett beslut på tjänstens vägnar om upphävande av verkställigheten av ett beslut om återvändande (artikel 54.2). Om en sökande lämnar in ett

¹⁷ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU och om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd och om ändring av direktiv 2013/32/EU (COM(2015) 452 final).

¹⁸ I den förslagna gemensamma EU-förteckningen över säkra ursprungsländer ingår Albanien, Bosnien och Hercegovina, Kosovo, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro, Serbien och Turkiet.

nytt överklagande mot ett första eller andra beslut om ett överklagande, ska sökanden i princip inte ha rätt att stanna kvar på medlemsstatens territorium (artikel 54.5).

Om det görs ett undantag från rätten till ett rättsmedel med automatisk suspensiv effekt bör sökandens rättigheter garanteras på ett lämpligt sätt genom att han eller hon erbjuds tolkning och rättsligt bistånd samt får tillräckligt med tid för att förbereda och lämna in sin begäran till domstolen eller tribunalen. Vidare, såsom Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (Europadomstolen) konstaterat i målet M.S.S. mot Belgien och Grekland¹⁹, bör domstolen eller tribunalen inom en sådan ram kunna pröva faktiska och rättsliga omständigheter i den beslutande myndighetens negativa beslut. I dessa fall och med hänsyn till Europadomstolens dom i målet I.M. mot Frankrike²⁰ och Europeiska unionens domstols dom i målet Dörr²¹ samt med tanke på de strikta tidsfristerna för att lämna in en överklagan, föreslår kommissionen att man utvidgar garantierna, som i direktivet om asylförfaranden endast var tillämpliga i gränsförfaranden, till alla fall där en sökande måste ansöka separat om tillfälligt skydd (artikel 54.3). Sökanden bör ha rätt att stanna kvar på territoriet i avvaktan på resultatet av förfarandet för att avgöra om han eller hon ska få stanna kvar. Det beslutet bör dock fattas inom en månad från det att överklagandet lämnats in (artikel 54.4).

- **Återkallande av internationellt skydd**

Kommissionen föreslår i förslaget till skyddsförordning att man stärker reglerna för omprövning av status genom att införa systematiska och regelbundna omprövningar för att kontrollera om kriterierna fortsätter att vara uppfyllda. Sådana omprövningar ska utföras när en betydande förändring har uppstått i ursprungslandet som återspeglas i EU:s gemensamma information om ursprungsländer och när en gemensam analys har förberetts av Europeiska unionens asylbyrå samt när flyktingen får sitt uppehållstillstånd förnyat för första gången och när det förnyas för första och andra gången för personer som beviljats subsidiärt skydd. De beslutande myndigheterna kommer att återkalla, avsluta eller att avslå en förnyelse av statusen när skydd inte längre behövs eller när grunderna för undantag börjar gälla efter att skydd har beviljats. Förfarandet för återkallande av internationellt skydd förblir i stort sett oförändrat när det jämförs med det nuvarande rättsliga ramverket. Med tanke på den föreslagna regelbundna omprövningen av status ansågs det nödvändigt att utöka sökandens förfarandegarantier genom att ge honom eller henne möjlighet att lägga fram sin sak i en personlig intervju, och inte bara i form av skriftliga inlagor som fallet är för närvarande, samt att bistå med nödvändig tolkning (artikel 52.1 b) och artikel 52.4). Sökanden kommer fortsatt att ha rätt till kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde (artikel 52.4).

¹⁹ Dom från Europadomstolen (stora kammaren) av den 21 januari 2011, M.S.S. mot Belgien och Grekland (ansökan nr 30696/09).

²⁰ Dom från Europadomstolen (femte kammaren) av den 2 februari 2012, I.M. mot Frankrike (ansökan nr 9152/09).

²¹ Dom från Europeiska unionens domstol, mål C-136/03.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING**om upprättande av ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen och om upphävande av direktiv 2013/32/EU**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 78.2 d,
med beaktande av förslaget från Europeiska kommissionen,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Målet med denna förordning är att samordna, förenkla och harmonisera medlemsstaternas förfaranden genom att upprätta ett gemensamt förfarande för internationellt skydd i unionen. För att uppnå detta syfte görs ett antal väsentliga ändringar av Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU²², och det direktivet bör upphävas och ersättas av en förordning. Referenser till det upphävda direktivet bör tolkas som referenser till denna förordning.
- (2) En gemensam asylpolitik, däribland det gemensamma europeiska asylsystemet som bygger på en fullständig tillämpning av Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning från den 28 juli 1951, med ändringar i protokollet angående flyktingars rättsliga ställning från den 31 januari 1967 (nedan kallad *Genèvekonventionen*), är en del av Europeiska unionens mål att gradvis inrätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för alla som av olika omständigheter tvingas söka skydd inom gemenskapen på laglig väg. En sådan politik bör bygga på principerna om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning av ansvar, inklusive ekonomiska konsekvenser, mellan medlemsstaterna.
- (3) Det gemensamma europeiska asylsystemet bygger på gemensamma normer för asylförfaranden, erkännande och skydd på unionsnivå, mottagningsvillkor och ett system för att fastställa vilken medlemsstat som ansvarar för asylsökandena. Trots de framsteg som hittills gjorts med utvecklingen av det gemensamma europeiska asylsystemet finns det fortfarande märkbara skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller de förfaranden som används, erkännandegraden och typen av skydd som beviljas, samt mottagningsförhållanden och förmåner som tillhandahålls sökandena och personer som beviljats internationellt skydd. Dessa skillnader utgör betydande drivkrafter bakom sekundära förflyttningar och undergräver målet att alla sökande i ett gemensamt europeiskt asylsystem får lika behandling oavsett var i unionen de lämnar in sin ansökan.

²²

Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning) (EUT L 180, 29.6.2013, s. 60).

- (4) I sitt meddelande från den 6 april 2016²³ fastställde kommissionen sina möjligheter att förbättra det gemensamma europeiska asylsystemet, nämligen ett inrättande av ett hållbart och rättvist system för att fastställa vilken medlemsstat som ansvarar för asylsökandena, en förstärkning av Eurodacsystemet, en bättre samstämmighet i EU:s asylsystem, ett förhållande av sekundära förflyttningar inom unionen och ett nytt mandat för Europeiska unionens asylbyrå. Detta meddelande ligger i linje med Europeiska rådets uppmaning vid dess möte den 18–19 februari 2016²⁴ om att göra framsteg mot en reformering av EU:s befintliga regelverk så att en human och effektiv asylpolitik kan säkerställas. Kommissionen föreslår också en väg framåt i linje med den övergripande strategi för migration som Europaparlamentet tog upp i sitt eget initiativbetänkande av den 12 april 2016.
- (5) För att åstadkomma ett välfungerande gemensamt europeiskt asylsystem bör betydande framsteg göras i fråga om konvergensen mellan de nationella asylsystemen. De nuvarande asylförfarandena som skiljer sig betydligt mellan olika medlemsstater, bör ersättas med ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd, som är tillämpligt i alla medlemsstater i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen)²⁵ och som säkerställer att förfarandet är verkningfullt. Ansökningar om internationellt skydd som gjorts av tredjelandsmedborgare och statslösa personer bör prövas i ett förfarande som styrs av samma regler, oavsett i vilken medlemsstat ansökan lämnas in, för att säkerställa att ansökningar om internationellt skydd behandlas lika och att den enskilda sökande erbjuds klarhet och rättslig säkerhet.
- (6) Ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd bör begränsa sekundära förflyttningar av sökande av internationellt skydd mellan medlemsstater, eftersom dessa förflyttningar sannolikt orsakas av skillnader i de rättsliga ramarna, genom att ersätta de nuvarande skönmässiga bestämmelserna med harmoniserade regler och genom att klargöra sökandenas rättigheter och skyldigheter och följderna av att inte uppfylla dessa, samt genom att skapa lika villkor för tillämpningen av förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) i medlemsstaterna.
- (7) Denna förordning bör tillämpas på alla ansökningar om internationellt skydd som görs på medlemsstaternas territorium, även de som görs vid den yttre gränsen, i medlemsstaternas territorialhav eller transitzoner, samt på återkallande av internationellt skydd. Personer som söker internationellt skydd och som befinner sig i en medlemsstats territorialhav bör få landstiga och få sin ansökan prövad i enlighet med denna förordning.
- (8) Denna förordning bör tillämpas på ansökningar om internationellt skydd i ett förfarande för att pröva om sökanden kan beviljas internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen). Utöver det internationella skyddet kan medlemsstaterna även enligt sin nationella lagstiftning bevilja annan nationell humanitär status till dem som inte är berättigade till flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande. För att samordna förfarandena i medlemsstaterna bör de även ha möjlighet att tillämpa denna förordning på ansökningar om varje form av sådant annat skydd.

²³ COM(2016) 197 final.

²⁴ EUCO 19.2.2016, SN 1/16.

²⁵ EUT L [...], [...], s. [...].

- (9) I fråga om behandlingen av personer som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning är medlemsstaterna bundna av sina förpliktelser enligt de internationella rättsliga instrument som de är parter i.
- (10) Resurserna i asyl-, migrations- och integrationsfonden bör mobiliseras för att kunna ge lämpligt stöd till medlemsstaterna när de tillämpar denna förordning, i synnerhet till de medlemsstater vars asyl- och mottagningssystem utsätts för ett oproportionerligt stort tryck.
- (11) Europeiska unionens asylbyrå bör ge medlemsstaterna nödvändigt operativt och tekniskt bistånd när de tillämpar denna förordning, särskilt genom att bidra med experter som bistår de nationella myndigheterna i mottagandet, registreringen och prövningen av ansökningar om internationellt skydd och genom att ge uppdaterad information om tredjeländer, däribland information om ursprungslandet och vägledning om situationen i specifika ursprungsländer. Vid tillämpningen av denna förordning bör medlemsstaterna ta hänsyn till de operativa standarder, indikatorer, riktlinjer och bästa praxis som utvecklats av Europeiska unionens asylbyrå.
- (12) För ett korrekt erkännande av de personer som är i behov av skydd som flyktingar enligt artikel 1 i Genèvekonventionen eller som personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, bör varje sökande få faktisk tillgång till förfarandet, möjlighet att samarbeta och effektivt kommunicera med ansvariga myndigheter för att lägga fram alla relevanta omständigheter i sitt ärende, och tillräckliga förfarandegarantier för att föra sin talan genom alla skeden i förfarandet.
- (13) Sökanden bör ges en faktisk möjlighet att för den beslutande myndigheten lägga fram alla relevanta fakta som han eller hon har tillgång till. Av detta skäl bör sökanden, med vissa undantag, ha rätt att bli hörd i en personlig intervju avseende huruvida hans eller hennes ansökan kan tas upp till prövning eller, i tillämpliga fall, för prövningen av ansökan i sak. För att rätten till en personlig intervju ska omsättas i praktiken bör sökanden bistås av en tolk och ges möjlighet att på ett övergripande sätt redogöra för grunderna till ansökan. Sökanden ska få tillräckligt med tid och möjlighet till att rådfråga och förbereda ansökan med sitt rättsliga biträde eller rådgivare som även kan få bistå sökanden under intervjun. Den personliga intervjun ska ske på villkor som säkerställer tillbörlig konfidentialitet och genomförs av personal med lämplig utbildning och kompetens, vid behov personal från andra medlemsstater eller experter som utplacerats av Europeiska unionens asylbyrå. Den personliga intervjun får endast utelämnas när den beslutande myndigheten kommer att fatta ett positivt beslut avseende ansökan eller anser att sökanden inte bör eller kan höras på grund av omständigheter som ligger utanför hans eller hennes kontroll. Med tanke på att den personliga intervjun är en grundläggande del av prövningen av ansökan bör det göras en upptagning av intervjun, och sökanden och hans eller hennes rättsliga biträde ska ges tillgång till upptagningen samt rapporten eller utskriften av intervjun innan den beslutande myndigheten fattar ett beslut, eller om det rör sig om ett påskyndat prövningsförfarande, samtidigt som ett beslut fattas.
- (14) Det ligger i såväl medlemsstatens som sökandens intresse att redan vid det administrativa förfarandet säkerställa ett korrekt erkännande av internationellt skyddsbehov, genom att tillhandahålla information av hög kvalitet och rättsligt bistånd som leder till ett effektivare beslutsfattande av högre kvalitet. Tillgång till rättsligt bistånd och biträde bör därför vara en integrerad del av det gemensamma förfarandet för internationellt skydd. För att säkerställa ett faktiskt skydd av sökandens rättigheter, särskilt rätten till försvar och principen om rättvis behandling och för att säkerställa

processekonomiska intressen, bör sökande, när de gör sin ansökan och i enlighet med villkoren i denna förordning, tillhandahållas kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde under det administrativa förfarandet och överklagandeförfarandet. Det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet bör tillhandahållas av personer som har behörighet för detta enligt nationell lagstiftning.

- (15) Vissa sökande kan vara i behov av särskilda förfarandegarantier på grund av sin ålder, sexuella läggning, funktionshinder, allvarlig sjukdom, mental sjukdom eller som en följd av tortyr, våldtäkt eller andra allvarliga former av psykologiskt, fysiskt, sexuellt eller könsrelaterat våld. Det är nödvändigt att systematiskt bedöma om en enskild sökande har behov av särskilda förfarandegarantier och identifiera dessa så snart som möjligt efter att ansökan har gjorts och före ett beslut fattas.
- (16) För att säkerställa att identifieringen av sökande som behöver särskilda förfarandegarantier sker så tidigt som möjligt, bör personalen vid den myndighet som ansvarar för mottagandet och registreringen av ansökningarna ha lämplig utbildning för att kunna upptäcka tecken på utsatthet och få lämpliga instruktioner för detta. Ytterligare åtgärder för identifieringen och dokumentationen av symptom och tecken på tortyr och andra allvarliga former av fysiskt eller psykiskt våld, inbegripet sexuellt våld, i förfaranden som omfattas av denna förordning bör bland annat bygga på principerna för en faktisk utredning och dokumentation av tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (Istanbulprotokollet).
- (17) Sökande som konstateras behöva särskilda förfarandegarantier bör ges det stöd som behövs, inbegripet tillräckligt med tid, för att de faktiskt ska få tillgång till förfarandena och kunna lägga fram det underlag som krävs för att styrka sin ansökan om internationellt skydd. Om det inte är möjligt att ge ett sådant tillräckligt stöd inom ramen för ett påskyndat prövningsförfarande eller ett gränsförfarande bör en sökande som behöver särskilda förfarandegarantier undantas från dessa förfaranden. Behov av särskilda förfarandegarantier av ett slag som skulle kunna förhindra tillämpningen av påskyndade förfaranden eller gränsförfaranden bör även innebära att sökanden får ytterligare garantier om hans eller hennes överklagande inte automatiskt har suspensiv effekt, så att rättsmedlet blir effektivt i hans eller hennes särskilda situation.
- (18) För att åstadkomma verklig jämställdhet mellan kvinnliga och manliga sökande bör prövningsförfarandet ta hänsyn till könsrelaterade aspekter. I synnerhet bör personliga intervjuer utformas på ett sätt som gör det möjligt för såväl kvinnliga som manliga sökande att tala om sina erfarenheter i fall som involverar könsrelaterad förföljelse. Av denna anledning bör kvinnor få en faktisk möjlighet att bli intervjuade åtskilt från sin make, partner eller andra familjemedlemmar. När så är möjligt bör kvinnor och flickor få tillgång till kvinnliga tolkar och intervjuare. Läkarundersökningar av kvinnor och flickor bör utföras av kvinnliga läkare, särskilt med tanke på att sökanden kan ha utsatts för könsrelaterat våld. Komplexa könsrelaterade aspekter bör tillmätas vederbörlig vikt i förfaranden som avser begreppen första asylland, säkert tredjeland och säkert ursprungsland samt efterföljande ansökan.
- (19) Om medlemsstaterna använder sig av kroppsvisitering inom ramen för handläggningen av ansökan bör denna genomföras av en person av samma kön som sökanden. Detta bör inte påverka kroppsvisiteringar som genomförs av säkerhetsskäl på grundval av nationell rätt.
- (20) Medlemsstaterna bör sätta barnets bästa i främsta rummet när de tillämpar denna förordning, i enlighet med artikel 24 i stadgan och FN:s konvention om barnets rättigheter från 1989. Vid bedömningen av vad som är barnets bästa bör

medlemsstaterna i synnerhet ta särskild hänsyn till den underåriges välbefinnande och sociala utveckling, inklusive hans eller hennes bakgrund. Med beaktande av artikel 12 i FN:s konvention om barnets rättigheter rörande barnets rätt till att bli hörd ska den beslutande myndigheten ge den underårige möjlighet till en personlig intervju, om inte detta uppenbart strider mot hans eller hennes bästa.

- (21) Det gemensamma förfarandet innebär en samordning av tidsfristerna för när en sökande får tillgång till förfarandet, för den beslutande myndighetens prövning av ansökan samt av rättsliga myndigheters prövning av första överklaganden. Man kan som en flexibilitetsåtgärd undantagsvis förlänga dessa tidsfrister, om ett oproportionerligt stort antal samtidiga ansökningar riskerar att fördröja tillgången till förfarandet och prövningen av ansökningarna. För att säkerställa att processen är verkningsfull bör det vara en sista utväg att förlänga dessa tidsfrister med tanke på att medlemsstaterna regelbundet bör se över sina behov för att upprätthålla ett effektivt asylsystem, inbegripet att vid behov utarbeta beredskapsplaner och med beaktande av att Europeiska unionens asylbyrå bör ge medlemsstaterna nödvändigt operativt och tekniskt bistånd. Om medlemsstaterna förutser att de inte kommer att kunna iakttä dessa tidsfrister bör de begära hjälp från Europeiska unionens asylbyrå. Om ingen sådan begäran görs, och asylsystemet i en medlemsstat, till följd av det oproportionerligt stora trycket blir så ineffektivt att det äventyrar det gemensamma europeiska asylsystemet får byrån, på grundval av ett genomförandebeslut av kommissionen, vidta åtgärder för att bistå den berörda medlemsstaten.
- (22) Tillgången till det gemensamma förfarandet ska bygga på ett tillvägagångssätt i tre steg, som består i att göra, registrera och lämna in en ansökan. Det första steget som utlöser tillämpningen av denna förordning är att göra ansökan. En tredjelandsmedborgare eller statslös person anses ha gjort en ansökan när han eller hon uttrycker sin önskan att erhålla internationellt skydd från en medlemsstat. En sådan önskan behöver inte uttryckas med en specifik formulering och den enskilda sökanden behöver inte använda särskilda ord som internationellt skydd, asyl eller subsidiärt skydd. Det avgörande bör vara att tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen uttrycker en rädsla för förföljelse eller allvarlig skada vid återkomsten till sitt ursprungsland, eller i fråga om en statslös person, det land där han eller hon tidigare hade sin stadigvarande bosättning. Om tvivel föreligger om ett visst uttalande kan tolkas som en ansökan om internationellt skydd, bör tredjelandsmedborgaren eller den statslösa personen uttryckligen tillfrågas om han eller hon önskar erhålla internationellt skydd. Sökanden bör så snart han eller hon gör en ansökan åtnjuta de rättigheter som anges i denna förordning och i direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor)²⁶.
- (23) En ansökan ska registreras så snart den har gjorts. I detta skede bör de myndigheter som ansvarar för mottagandet och registreringen av ansökningarna, däribland gränsvakter, polis, migrationsmyndigheter och myndigheter som ansvarar för förvarsanläggningar, registrera ansökan tillsammans med den enskilda sökandens personuppgifter. Dessa myndigheter bör informera sökanden om hans eller hennes rättigheter och skyldigheter och följderna för sökanden av att inte uppfylla skyldigheterna. Sökanden bör få en handling som intygar att en ansökan har gjorts. Tidsfristen för att lämna in en ansökan börjar från och med att den registreras.
- (24) Inlämnandet av ansökan är den handling som formaliserar ansökan om internationellt skydd. Sökanden bör ges nödvändig information om hur och var ansökan ska lämnas

²⁶ EUT L [...], [...], s. [...].

in och även ges en faktisk möjlighet att lämna in den. I detta skede måste han eller hon lägga fram alla tillgängliga fakta som behövs för att styrka ansökan och göra den fullständig. Tidsfristen för det administrativa förfarandet börjar från och med att en ansökan lämnas in. Vid den tidpunkten bör sökanden ges en handling som intygar hans eller hennes status som sökande och som ska vara giltig under den tid som han eller hon har rätt att stanna kvar på den medlemsstats territorium som ansvarar för prövningen av ansökan.

- (25) Sökanden bör få korrekt information om sina rättigheter och skyldigheter i lämplig tid och på ett språk som han eller hon förstår eller rimligen kan förväntas förstå. Med beaktande av att en ansökan kan avslås som avstådd t.ex. om en sökande vägrar att samarbeta med de nationella myndigheterna genom att inte ge de upplysningar som behövs för prövningen av ansökan och genom att inte lämna sina fingeravtryck eller ansiktsbild, eller om inte lämnar in sin ansökan inom tidsfristen, är det nödvändigt att sökanden informeras om följderna av att inte efterleva dessa skyldigheter.
- (26) För att kunna uppfylla sina skyldigheter enligt denna förordning bör personalen vid den myndighet som ansvarar för mottagandet och registreringen av ansökningarna ha lämplig kunskap och få nödvändig utbildning inom området internationellt skydd, däribland med stöd av Europeiska unionens asylbyrå. De ska också få lämpliga medel och instruktioner för att kunna utföra sina uppgifter på ett verkningsfullt sätt.
- (27) För att underlätta förfarandet vid gränsövergångar och i förvarsanläggningar bör det finnas information om möjligheten att ansöka om internationellt skydd. Den grundläggande kommunikation som krävs för att de behöriga myndigheterna ska kunna förstå om en person vill uttrycka sin önskan om att ges internationellt skydd bör säkerställas genom tolkningsarrangemang.
- (28) Denna förordning bör föreskriva möjligheten för en sökande lämna in en ansökan på uppdrag av sin make/maka, partner i ett stabilt och varaktigt förhållande, vuxna personer som är i beroendeställning och underåriga. Detta gör det möjligt med en gemensam prövning av dessa ansökningar. Rätten för varje enskild person att ansöka om internationellt skydd garanteras av det faktum att om sökanden inte lämnar in en ansökan på vägnar av sin make/maka, partner, en vuxen som är i beroendeställning eller en underårig inom den fastställda tidsfristen för att lämna in en ansökan, får maken/makan eller partnern göra det i eget namn, och den vuxne i beroendeställning eller den underårige bör bistås av den beslutande myndigheten. Om en separat ansökan inte är motiverad bör den nekas prövning.
- (29) För att säkerställa att ensamkommande barn har faktisk tillgång till förfarandet bör alltid en förmyndare utses för dem. Förmyndaren bör vara en person från eller en företrädare för en organisation som är utsedd för att hjälpa och vägleda barnet genom förfarandet med avsikten att skydda barnets bästa och allmänna välbefinnande. Förmyndaren bör vid behov även företräda den underårige rättsligt. För att ensamkommande barn ska få ett effektivt stöd bör förmyndaren inte få ansvar för ett oproportionerligt stort antal ensamkommande barn samtidigt. Medlemsstaterna bör utse enheter eller personer som ansvarar för stöd, tillsyn och övervakning av förmyndarna när de utför sitt uppdrag. Ett ensamkommande barn bör lämna in en ansökan i sitt eget namn eller genom förmyndaren. För skydda det ensamkommande barnets rättigheter och förfarandegarantier bör tidsfristen för honom eller henne för att lämna in en ansökan börja löpa från och med att förmyndaren utses och de träffas. Om förmyndaren inte lämnar in ansökan inom den fastställda tidsfristen ska det ensamkommande barnet få möjlighet att lämna in ansökan i sitt eget namn med

bistånd av den beslutande myndigheten. Det faktum att ett ensamkommande barn väljer att lämna in en ansökan i sitt eget namn bör inte förta honom eller henne rätten till en förmyndare.

- (30) För att kunna garantera sökandens rättigheter bör beslut om alla ansökningar om internationellt skydd fattas på grundval av fakta, objektivt och opartiskt och på enskild basis efter en ingående prövning som beaktar alla faktorer som sökanden lagt fram och hans eller hennes enskilda omständigheter. För att säkerställa en noggrann prövning av ansökan bör den beslutande myndigheten ta hänsyn till relevant, korrekt och uppdaterad information om situationen i sökandens ursprungsland som erhållits från Europeiska unionens asylbyrå och andra källor, t.ex. FN:s flyktingkommissariat. Den beslutande myndigheten bör även ta hänsyn till relevanta gemensamma analyser av information om ursprungsländer som tagits fram av Europeiska unionens asylbyrå. Ett eventuellt uppskjutande av slutförandet av förfarandet bör vara till fullo förenligt medlemsstaternas skyldigheter enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) och med rätten till god förvaltning, utan att det ska påverka effektiviteten och rättvisan i förfarandet enligt denna förordning.
- (31) För att garantera sökandens rättigheter bör ett beslut om hans eller hennes ansökan ges skriftligen. Om beslutet innebär att internationellt skydd inte beviljas, bör sökanden meddelas skälen till beslutet samt information om följderna av beslutet och hur det kan överklagas. Utan att det inskränker på sökandens rätt att stanna kvar och för principen om "non-refoulement" får ett sådant beslut innefatta, eller kan utfärdas tillsammans med, ett beslut om återvändande utfärdat i enlighet med artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG.²⁷
- (32) Det är nödvändigt att beslut om ansökningar om internationellt skydd fattas av myndigheter vars personal har lämplig kunskap och har fått nödvändig utbildning inom området internationellt skydd, och att de utför sina uppgifter i överensstämmelse med de tillämpliga etiska principerna. Detta bör tillämpas på personal vid myndigheter från andra medlemsstater och experter från Europeiska unionens asylbyrå som utplacerats för att bistå den beslutande myndigheten i en medlemsstat i prövningen av ansökningar om internationellt skydd.
- (33) Utan åsidosättande av kraven på att en adekvat och fullständig prövning utförs ligger det i såväl medlemsstaternas som de som ansöker om internationellt skydds intresse att beslut om ansökningar om internationellt skydd fattas så fort som möjligt. Maximala tidsfrister för hur länge ett administrativt förfarande och ett första överklagande får pågå bör fastställas för att effektivisera förfarandet för internationellt skydd. På detta sätt bör sökandena på så kort tid som möjligt kunna få ett beslut om sin ansökan i alla medlemsstater, och därmed säkerställs ett snabbt och effektivt förfarande.
- (34) I syfte att förkorta den totala tidsåtgången för förfarandet bör medlemsstaterna, i vissa fall och i enlighet med sina nationella behov, kunna vara flexibla och prioritera prövningen av en viss ansökan genom att behandla den före andra tidigare inkomna ansökningar, utan att frångå de för förfarandet normalt tillämpliga tidsfristerna, principerna och garantierna.
- (35) Innan den ansvariga medlemsstaten fastställs i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen),²⁸ bör den första

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 24.12.2008, s. 98).

²⁸ EUT L [...], [...], s. [...].

medlemsstat där en ansökan har lämnats in avgöra om ansökan kan tas upp till prövning eller inte när ett land som inte är en medlemsstat betraktas som sökandens första asylland eller ett säkert tredjeland. Dessutom bör en ansökan nekas prövning när den är en efterföljande ansökan utan nya relevanta fakta eller uppgifter och när det inte anses motiverat med en separat ansökan av en make/maka, partner, vuxen i beroendeställning eller underårig.

- (36) Begreppet första asylland bör tillämpas som grund för att neka en ansökan prövning då det kan rimligen antas att ett annat land skulle bevilja skydd i enlighet med de materiella normerna i Genèvekonventionen eller om sökanden skulle få tillräckligt skydd i det landet. I synnerhet bör medlemsstaterna inte pröva en ansökan i sak då ett första asylland har beviljat sökanden flyktingstatus eller annat tillräckligt skydd. Medlemsstaterna bör gå vidare på denna grund endast om de är övertygade, när så är nödvändigt eller lämpligt, enligt garantier från det berörda tredjelandet, om att sökanden har åtnjutit och kommer att fortsätta åtnjuta skydd i det landet i enlighet med Genèvekonventionen, eller på annat sätt har åtnjutit och kommer att fortsätta åtnjuta fullgott skydd, särskilt när det gäller rätten till laglig bosättning, tillräcklig tillgång till arbetsmarknaden, mottagningsanläggningar, hälso- och sjukvård och utbildning och rätten till familjeåterförening i enlighet med internationella människorättsnormer.
- (37) Begreppet säkert tredjeland bör tillämpas som grund för att en ansökan inte kan tas upp till prövning om sökanden på grund av en koppling till ett tredjeland, inklusive ett land genom vilket han eller hon transiterat, rimligen kan förväntas ansöka om skydd i det landet, och då det finns grund att anse att sökanden kommer att tillåtas resa in eller resa in på nytt till det landet. Medlemsstaterna bör gå vidare på denna grund endast om de är övertygade, när så nödvändigt eller lämpligt, enligt garantier från det berörda tredjelandet om att sökanden kommer att ha möjlighet till att åtnjuta skydd i enlighet med de materiella normerna i Genèvekonventionen eller kommer att åtnjuta tillräckligt skydd, särskilt när det gäller rätten till laglig bosättning, tillräcklig tillgång till arbetsmarknaden, mottagningsanläggningar, sjukvård och utbildning och rätten till familjeåterförening i enlighet med internationella människorättsnormer.
- (38) En ansökan om internationellt skydd bör prövas i sak för att avgöra om en sökande kan beviljas internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen). En ansökan behöver inte prövas i sak om en ansökan bör nekas prövning i enlighet med denna förordning. Om det emellertid redan vid första anblicken är tydligt att en ansökan kan avslås som uppenbarligen ogrundad får den avslås på denna grund utan bedömning av huruvida den kan tas upp till prövning.
- (39) Prövningen av en ansökan bör påskyndas och slutföras inom högst två månader i de fall då en ansökan är uppenbart ogrundad eftersom den är en oskälig ansökan, inbegripet då en sökande kommer från ett säkert ursprungsland eller då en ansökan endast görs för att försena eller hindra verkställigheten av ett beslut om återvändande, eller när det föreligger allvarliga problem som rör nationell eller offentlig säkerhet, och om sökanden inte ansöker om internationellt skydd i den första medlemsstaten för inresa eller i den medlemsstat där sökanden är lagligen bosatt eller när en sökande vars ansökan undergår prövning och som även gjort en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig på en annan medlemsstats territorium utan uppehållstillstånd återtas enligt Dublinförordningen. I det senare fallet bör prövningen av ansökan inte påskyndas om sökanden kan lägga fram styrkta motiveringar till varför han eller hon lämnat medlemsstaten utan tillstånd, till varför han eller hon gjort en ansökan i en annan medlemsstat eller på annat sätt varit otillgänglig för behöriga myndigheter, som exempelvis att han eller hon inte blev tillräckligt informerad om sina skyldigheter i rätt

tid. Vidare kan endast ett påskyndat prövningsförfarande tillämpas för ensamkommande barn under begränsade omständigheter enligt denna förordning.

- (40) Många ansökningar om internationellt skydd gör vid en medlemsstats gräns eller i en transitzon innan ett beslut fattas om sökandens rätt att komma in i landet. Medlemsstaterna bör kunna bedöma huruvida en ansökan kan tas upp till prövning eller pröva en ansökan i sak för att kunna fatta ett beslut om sådana ansökningar på dessa platser och under väl definierade omständigheter. Gränsförfarandet bör inte ta längre än fyra veckor, och efter den perioden bör sökandena få resa in till medlemsstatens territorium. Det är endast om ett oproportionerligt stort antal sökande lämnar in sina ansökningar vid gränsen eller i en transitzon som gränsförfarandet får tillämpas på platser i närheten av dessa områden. Ett påskyndat prövningsförfarande får endast tillämpas för ensamkommande barn under de begränsade omständigheterna enligt denna förordning.
- (41) Begreppet allmän ordning kan bland annat tillämpas när någon har dömts för ett grovt brott.
- (42) Så länge en sökande kan uppvisa godtagbara skäl bör avsaknaden av handlingar vid inresan eller användning av förfälskade handlingar inte i sig ge upphov till automatisk tillämpning av ett påskyndat prövningsförfarande eller gränsförfarande.
- (43) Om en sökande antingen uttryckligen återkallar sin ansökan på eget initiativ eller inte uppfyller de skyldigheter som följer av denna förordning, förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen) eller direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor), och därmed implicit återkallar sin ansökan, bör ansökan inte prövas ytterligare och bör avslås som uttryckligen återkallad eller avstådd och varje ytterligare ansökan i medlemsstaterna av samma sökande efter det beslutet ska betraktas som en efterföljande ansökan. Det implicita återkallandet bör dock inte vara automatiskt utan sökanden ska ha tillgång till möjligheten att rapportera till den beslutande myndigheten och påvisa att den bristande efterlevnaden av dessa skyldigheter berodde på omständigheter utanför hans eller hennes kontroll.
- (44) Då en sökande gör en efterföljande ansökan utan att lägga fram några nya relevanta fakta eller uppgifter som betydligt ökar sannolikheten för att han eller hon ska beviljas internationellt skydd eller som avser skälen till att den tidigare ansökan nekades prövning, bör den efterföljande ansökan inte underkastas ett nytt fullständigt prövningsförfarande. I dessa fall bör ansökningar efter en preliminär prövning nekas prövning eller avslås såsom uppenbart ogrundade, om ansökan så tydligt saknar grund eller är så oskälig att den saknar rimliga utsikter till framgång, i enlighet med *res judicata*-principen. Den preliminära prövningen ska ske på grundval av skriftliga inlagor och en personlig intervju; den personliga intervjun får dock utgå om det redan utifrån de skriftliga inlagorna är tydligt att ansökan inte innehåller några nya fakta eller uppgifter eller att den uppenbarligen saknar grund och saknar rimliga möjligheter till framgång. För efterföljande ansökningar kan undantag göras för en sökandes rätt att stanna kvar på en medlemsstats territorium, efter det att en efterföljande ansökan nekas prövning eller avslås såsom uppenbart ogrundad, eller i fall av en andra eller fler efterföljande ansökningar, så snart en ansökan görs i en medlemsstat som efterföljer ett slutligt beslut att neka en tidigare efterföljande ansökning prövning eller avslå den såsom ogrundad eller uppenbart ogrundad.
- (45) En nyckelfråga när det gäller att bedöma om en ansökan om internationellt skydd är välgrundad är sökandens säkerhet i det egna ursprungslandet. Med beaktande av att förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) syftar till att uppnå en hög nivå

av samstämmighet i fråga om när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska betraktas som personer som beviljats internationellt skydd, upprättar denna förordning gemensamma kriterier för att beteckna tredjeländer som säkra ursprungsländer, och med tanke på behovet av att förstärka tillämpningen av begreppet säkert ursprungsland som ett viktigt verktyg för att stödja en snabb handläggning av ansökningar som är sannolikt ogrundade, upprättar denna förordning en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer.

- (46) Det faktum att ett tredjeland finns upptaget i en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer garanterar inte någon absolut säkerhet för medborgare i det landet, och behovet av en lämplig enskild prövning av ansökan om internationellt skydd kvarstår. På grund av dess natur kan den bedömning som ligger bakom fastställandet endast ta hänsyn till de allmänna, civila, rättsliga och politiska omständigheterna i det landet och om de som utövar förföljelse, tortyr eller inhuman eller förnedrande behandling eller straff blir bestraffade när de befins skyldiga i det landet. Om en sökande visar att det finns allvarliga skäl att anse att landet inte är säkert i hans eller hennes särskilda situation, kan det därför av detta skäl inte längre anses som relevant för en sökande att ett land har betecknats som säkert.
- (47) När det gäller fastställandet av tredjeländer som betecknas säkra länder på unionsnivå innehåller denna förordning bestämmelser om att ha sådana fastställanden. Tredjeländer bör betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå genom en ändring av denna förordning baserat på de villkor som fastställs i denna förordning och efter att man gjort en detaljerad evidensbaserad bedömning, i vilken det ingår faktisk efterforskning, analys och samråd med medlemsstater och relevanta berörda parter.
- (48) Upprättandet av en gemensam EU-förteckning över säkra ursprungsländer och säkra tredjeländer bör avhjälpa vissa av de skillnader som finns mellan medlemsstaterna befintliga nationella förteckningar. Medan medlemsstaterna ska behålla rätten att tillämpa eller införa lagstiftning som möjliggör nationella fastställanden av tredje länder utöver de som betecknas som säkra tredjeländer eller säkra ursprungsländer på unionsnivå, bör upprättandet av sådana gemensamma fastställanden säkerställa att begreppet tillämpas av alla medlemsstater på ett enhetligt sätt med avseende på sökande vars ursprungsländer finns upptagna på den gemensamma förteckningen eller som har en koppling till ett säkert tredjeland. Detta bör underlätta samstämmigheten i tillämpningen av förfarandena och därmed även avskräcka sökande av internationellt skydd från sekundära förflyttningar. Därför bör möjligheten att använda nationella förteckningar eller fastställanden upphöra fem år efter att denna förordning har trätt i kraft.
- (49) Kommissionen bör med hjälp av Europeiska unionens asylbyrå regelbundet granska situationen i tredjeländer som betecknas som säkra tredje länder på unionsnivå eller som finns upptagna på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer. Om läget plötsligt skulle förvärras i ett sådant tredjeland bör kommissionen kunna upphäva fastställandet av det tredjelandet som säkert tredjeland på unionsnivå och avföra det från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer under en begränsad period, genom en delegerad akt i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Vidare bör kommissionen i detta fall föreslå en ändring så att det berörda tredjelandet inte längre fastställs som säkert tredjeland på unionsnivå eller så att det avförs från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer inom tre månader efter antagandet av den delegerade akt som tillfälligt upphäver fastställandet för det tredjelandet.

- (50) I sin bedömning bör kommissionen ta hänsyn till ett antal olika informationskällor som den förfogar över, i synnerhet dess årliga lägesrapport för tredjeländer som är betecknas som kandidatländer av Europeiska rådet, de återkommande rapporterna från Europeiska utrikestjänsten och upplysningar från medlemsstater, Europeiska unionens asylbyrå, FN:s flyktingkommissariat, Europarådet och andra relevanta internationella organisationer. Kommissionen bör kunna förlänga upphävandet av fastställandet av det tredjelandet som säkert tredjeland på unionsnivå och avföra ett tredjeland från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer under en period på sex månader, med möjligheten att förnya förlängningen en gång. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inbegripet på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (51) När giltighetstiden för den delegerade akten och förlängningar av denna löper ut, och utan att en ny delegerad akt har antagits, bör fastställandet av det tredjelandet som ett säkert tredjeland på unionsnivå eller upptagandet av landet på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer inte längre vara upphävt. Detta ska inte påverka någon föreslagen ändring för att avföra det tredjelandet från förteckningarna.
- (52) Kommissionen bör med bistånd av Europeiska unionens asylbyrå regelbundet granska situationen i tredjeländer som har avförts från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer eller säkra tredje länder, inbegripet om en medlemsstat meddelar kommissionen att den, efter en väl underbyggd bedömning, anser att ett tredjeland, efter förändringar i förhållandena i landet åter uppfyller de villkor som anges i denna förordning för att betecknas som säkert. I ett sådant fall kan medlemsstater endast beteckna det tredjelandet som ett säkert ursprungsland eller säkert tredjeland på nationell nivå så länge kommissionen inte har några invändningar mot det fastställandet. När kommissionen anser att dessa villkor är uppfyllda kan den föreslå en ändring av fastställandet av säkra ursprungsländer på unionsnivå och EU:s förteckning över säkra tredjeländer genom tillägg av ett tredjeland.
- (53) När det gäller säkra ursprungsländer anordnade Europeiska unionens asylbyrå, till följd av rådets (rättsliga och inrikes frågor) slutsatser den 20 juli 2015, där medlemsstaterna kom överens om att en bedömning av säkerheten på västra Balkan bör utföras av samtliga medlemsstater som en prioritering, ett möte på expertnivå med medlemsstaterna den 2 september 2015, under vilket ett brett samförstånd nåddes om att Albanien, Bosnien och Hercegovina, Kosovo*,²⁹ f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien bör anses som säkra ursprungsländer i den mening som avses i denna förordning.
- (54) Med en mängd informationskällor som grundval, däribland en särskild rapport från Europeiska utrikestjänsten och information från medlemsstater, Europeiska unionens asylbyrå, FN:s flyktingkommissariat, Europarådet och andra relevanta internationella organisationer, anses ett antal tredjeländer som säkra ursprungsländer.
- (55) När det gäller Albanien är den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014

²⁹

* Denna beteckning påverkar inte ståndpunkter om Kosovos status och är i överensstämmelse med FN:s säkerhetsråds resolution 1244/99 och Internationella domstolens utlåtande om Kosovos självständighetsförklaring.

konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i fyra av 150 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 7,8 % (1040) av asylansökningarna från albanska medborgare var välgrundade. Minst åtta medlemsstater har betecknat Albanien som ett säkert ursprungsland. Albanien har utsetts som kandidatland av Europeiska rådet. Vid tiden för fastställandet gjordes bedömningen att Albanien uppfyllde de kriterier som fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn den 21–22 juni 1993 om stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter och Albanien kommer att behöva fortsätta att uppfylla dessa kriterier för att bli medlem, i enlighet med rekommendationerna i den årliga framstegsrapporten.

- (56) När det gäller Bosnien och Hercegovina utgör dess konstitution grunden för fördelningen av befogenheter mellan landets folkgrupper. Den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar är tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014 konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i fem av 1196 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 4,6 % (330) av asylansökningarna från medborgare i Bosnien och Hercegovina var välgrundade. Minst nio medlemsstater har betecknat Bosnien och Hercegovina som ett säkert ursprungsland.
- (57) När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien är den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014 konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i sex av 502 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 0,9 % (70) av asylansökningarna från medborgare i f.d. republiken Makedonien var välgrundade. Minst sju medlemsstater har betecknat f.d. republiken Makedonien som ett säkert ursprungsland. F.d. jugoslaviska republiken

Makedonien har utsetts som kandidatland av Europeiska rådet. Vid tiden för fastställandet gjordes bedömningen att f.d. jugoslaviska republiken Makedonien uppfyllde de kriterier som fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn den 21–22 juni 1993 om stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien måste fortsätta att uppfylla dessa kriterier för att bli en medlem i enlighet med rekommendationerna i den årliga lägesrapporten.

- (58) När det gäller Kosovo* är den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse och kränkningar tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering. Att Kosovo* inte har anslutit sig till relevanta internationella människorättsinstrument, såsom Europakonventionen beror på bristen på internationell enighet om landets status som självständig stat. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 6,3 % (830) av asylansökningarna från medborgare i Kosovo* var välgrundade. Minst sex medlemsstater har betecknat Kosovo* som ett säkert ursprungsland.
- (59) Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas ståndpunkter om Kosovos status, som ska beslutas i enlighet med deras nationella praxis och internationell rätt. Dessutom utgör inte någon av de termer, ord eller definitioner som används i denna förordning ett erkännande av Kosovo som självständig stat från unionens sida och inte heller utgör den ett erkännande av Kosovo från enskilda medlemsstaters sida om de inte tidigare har vidtagit en sådan åtgärd. I synnerhet antyder inte användningen av termen "länder" ett erkännande av en stat.
- (60) När det gäller Montenegro är den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014 konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i en av 447 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 3,0 % (40) av asylansökningarna från medborgare i Montenegro var välgrundade. Minst nio medlemsstater har betecknat Montenegro som ett säkert ursprungsland. Montenegro har utsetts som kandidatland av Europeiska rådet och förhandlingarna har inletts. Vid tiden för fastställandet gjordes bedömningen att Montenegro uppfyllde de kriterier som fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn den 21–22 juni 1993 om stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter. Montenegro måste fortsätta att uppfylla dessa

kriterier för att bli en medlem i enlighet med rekommendationerna i den årliga lägesrapporten.

- (61) När det gäller Serbien utgör konstitutionen grunden för självstyre för minoritetsgrupper inom områdena utbildning, språkanvändning, information och kultur. Den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar är tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014 konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i 16 av 11 490 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild social grupp eller politisk åsikt eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 1,8 % (400) av asylansökningarna från serbiska medborgare var välgrundade. Minst nio medlemsstater har betecknat Serbien som ett säkert ursprungsland. Serbien har utsetts som kandidatland av Europeiska rådet och förhandlingarna har inletts. Vid tiden för fastställandet gjordes bedömningen att Serbien uppfyllde de kriterier som fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn den 21–22 juni 1993 om stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter. Serbien måste fortsätta att uppfylla dessa kriterier för att bli en medlem i enlighet med rekommendationerna i den årliga lägesrapporten.
- (62) När det gäller Turkiet är den rättsliga grunden för skydd mot förföljelse eller kränkningar tillräckligt underbyggd med materiell och processrättslig lagstiftning på området mänskliga rättigheter och antidiskriminering; dessutom har landet anslutit sig till alla viktiga internationella fördrag om mänskliga rättigheter. Under 2014 konstaterade Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna sådana kränkningar i 94 av 2 899 anmälningar. Det finns inte några indikationer på att det har förekommit utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland. Under 2014 ansåg medlemsstaterna att 23,1 % (310) av asylansökningarna från turkiska medborgare var välgrundade. En medlemsstat har betecknat Turkiet som ett säkert ursprungsland. Turkiet har utsetts som kandidatland av Europeiska rådet och förhandlingarna har inletts. Vid den aktuella tidpunkten gjordes bedömningen att Turkiet i tillräcklig utsträckning uppfyllde de kriterier som fastställts av Europeiska rådet i Köpenhamn den 21–22 juni 1993 om stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter och Turkiet kommer att behöva fortsätta att uppfylla dessa kriterier för att bli medlem, i överensstämmelse med rekommendationerna i den årliga framstegsrapporten.
- (63) När det gäller återkallande av flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande och i synnerhet den regelbundna omprövningen av status som ska

utföras enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen), bör medlemsstaterna säkerställa att personer som beviljats internationellt skydd informeras korrekt om den eventuella omprövningen av deras status och att de skriftligen eller i en personlig intervju ges möjlighet att lägga fram sina synpunkter inom rimlig tid, innan myndigheterna kan fatta ett välgrundat beslut om att återkalla deras status.

- (64) Beslut om en ansökan om internationellt skydd, däribland beslut om ett uttryckligt eller implicit återkallande av en ansökan, och besluten om återkallande av flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande bör vara föremål för ett effektivt rättsmedel inför domstol eller en tribunal och i enlighet med alla krav och villkor som anges i artikel 47 i stadgan. För att säkerställa att förfarandet är effektivt bör sökanden lämna in sitt överklagande inom en fastställd tidsfrist. Sökanden bör även bistås med tolkning och kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde för att han eller hon ska kunna uppfylla dessa tidsfrister och för att garantera en faktisk möjlighet till rättslig omprövning.
- (65) För att en sökande ska kunna utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel, bör han eller hon ha rätt att stanna kvar på medlemsstatens territorium till dess att tidsfristen för att lämna in ett första överklagande har löpt ut, och om denna rätt utövas inom den fastställda tidsfristen, i avvaktan på resultatet. Det är endast i begränsade fall som fastställs i denna förordning som den suspensiva effekten för ett överklagande inte är automatisk och sökanden skulle behöva begära att domstolen eller tribunalen skjuter upp verkställandet av ett beslut om återvändande, eller domstolen skulle göra detta på eget initiativ. När det görs ett undantag till rätten till ett rättsmedel med automatisk suspensiv effekt bör sökandens rättigheter till försvar garanteras på ett lämpligt sätt genom att sökanden tillhandahålls tolkning enligt behov och kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde, sant tillräckligt med tid att förbereda och lämna in sin begäran till domstolen eller tribunalen. Inom denna ram bör vidare domstolen eller tribunalen kunna pröva beslutet att vägra bevilja internationellt skydd med avseende på faktiska och rättsliga omständigheter. Sökanden bör ha rätt att stanna kvar på territoriet i avvaktan på resultatet av förfarandet för att avgöra om han eller hon ska få stanna kvar. Detta beslut ska dock fattas inom en månad.
- (66) Tidsfrister bör inte endast fastställas för det administrativa förfarandet utan även för överklaganden, åtminstone vad gäller det första överklagandet, med tanke på behovet av en likvärdig handläggning av ansökningar och effektiviteten i det gemensamma förfarandet för internationellt skydd. Detta bör inte påverka en lämplig och fullständig prövning av överklagandet och det bör därför fortfarande finnas en viss flexibilitet i fall med komplexa sakliga och rättsliga aspekter.
- (67) I enlighet med artikel 72 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt påverkar detta direktiv inte medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten.
- (68) Vid medlemsstaternas handläggning av personuppgifter vid tillämpningen av denna förordning gäller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 2016/679 av den 27 April 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning)³⁰.
- (69) Eventuell behandling av personuppgifter som utförs av Europeiska unionens asylbyrå inom ramen för denna förordning bör ske i enlighet med Europaparlamentets och

³⁰ EUT L 119, 4.5.2016, s. 1.

rådets förordning (EG) nr 45/2001³¹ och förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå)³², varvid särskilt principerna om nödvändighet och proportionalitet bör iakttas.

- (70) Alla personuppgifter som samlas in när en ansökan om internationellt skydd lämnas in och under den personliga intervjun bör anses som en del av sökandens akt och bör lagras under ett antal år eftersom tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som ansöker om internationellt skydd i en medlemsstat kan försöka ansöka om internationellt skydd i en annan medlemsstat eller lämna in efterföljande ansökningar i samma eller en annan medlemsstat under flera år framåt. De flesta tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som har uppehållit sig i unionen under flera år kommer att ha erhållit uppehållstillstånd eller till och med medborgarskap i en medlemsstat, varför tio år räknat från och med beviljandet av internationellt skydd bör anses vara en nödvändig tid för att lagra personuppgifter, inbegripet fingeravtryck och ansiktsbilder.
- (71) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, särskilt avseende tillhandahållande av information och handlingar till sökande och åtgärder för sökande med behov av särskilda förfarandegarantier, däribland underåriga, bör kommissionen ges genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den³³ 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter.
- (72) För att kunna hantera en plötslig försämring av läget i ett tredjeland som är betecknat som ett säkert tredjeland på unionsnivå eller som finns upptaget på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer bör befogenhet att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen för att göra det möjligt att tillfälligt upphäva fastställandet av det tredjelandet som ett säkert tredjeland på unionsnivå eller tillfälligt avföra landet från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer för en period av sex månader, om kommissionen på grundval av en väl underbyggd bedömning anser att villkoren i denna förordning inte längre är uppfyllda. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inbegripet på expertnivå. Dessa samråd ska utföras i enlighet med de principer som anges i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning från den 13 april 2016. Europaparlamentet och rådet ska få alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter för att säkerställa ett lika deltagande av utarbetandet av de delegerade akterna, och deras experter ska systematiskt ha tillgång till mötena i kommissionens expertgrupper som utarbetar de delegerade akterna.
- (73) Denna förordning tar inte upp förfaranden mellan medlemsstater som regleras i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
- (74) Denna förordning bör vara tillämplig på sökande som omfattas av förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen), utöver och utan att det påverkar bestämmelserna i den förordningen.

³¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter av gemenskapens institutioner och organ och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

³² EUT L [...], [...], s. [...].

³³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (75) Tillämpningen av denna förordning bör utvärderas regelbundet.
- (76) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att fastställa ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av denna förordnings omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (77) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har dessa medlemsstater meddelat att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.]

ELLER

[I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på dem.]

ELLER

[(XX) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Förenade kungariket inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.

(XX) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Irland (genom en skrivelse av den ...) meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.]

ELLER

[(XX) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket (genom en skrivelse av den ...) meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

(XX) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar Irland inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.]

- (78) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

- (79) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I denna förordning söker unionen särskilt att trygga full respekt för människans värdighet och att främja tillämpningen av artiklarna 1, 4, 8, 18, 19, 21, 23, 24 och 47 i stadgan.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs ett gemensamt förfarande för att bevilja och återkalla internationellt skydd enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på alla ansökningar om internationellt skydd som görs på medlemsstaternas territorium, inbegripet vid den yttre gränsen, i deras territorialhav eller i deras transitzoner, samt på återkallande av internationellt skydd.
2. Denna förordning är inte tillämplig på ansökningar om diplomatisk eller territoriell asyl som lämnas in till medlemsstaternas beskickningar.

Artikel 3

Utvidgning av tillämpningsområdet

Medlemsstaterna får besluta att tillämpa denna förordning på ansökningar om skydd som inte ingår i tillämpningsområdet för förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).

Artikel 4

Definitioner

1. I denna förordning ska följande definitioner som anges i artikel 2 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) gälla:
 - (a) *Genèvekonventionen*,
 - (b) *flykting*,
 - (c) *person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande*,
 - (d) *internationellt skydd*,
 - (e) *flyktingstatus*,
 - (f) *status som subsidiärt skyddsbehövande*,
 - (g) *underårig*,
 - (h) *ensamkommande barn*.
2. Utöver de definitioner som anges i punkt 1 gäller följande definitioner:

- (a) *ansökan om internationellt skydd* eller *ansökan*: en begäran om skydd från en medlemsstat som görs av en tredjelandsmedborgare eller statslös person och där det finns skäl att anta att personen söker flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande.
- (b) *sökande*: en tredjelandsmedborgare eller statslös person som har ansökt om internationellt skydd och vars ansökan ännu inte har lett till ett slutligt beslut.
- (c) *sökande i behov av särskilda förfarandegarantier*: sökande vars förmåga att utnyttja de rättigheter eller uppfylla de skyldigheter som följer av denna förordning är begränsad på grund av individuella omständigheter.
- (d) *slutligt beslut*: ett beslut om huruvida en tredjelandsmedborgare eller statslös person ska beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen), inbegripet ett beslut om att neka prövning av ansökan eller ett beslut om att avslå en ansökan som uttryckligen återkallad eller avstådd och som inte längre kan överklagas i den berörda medlemsstaten.
- (e) *beslutande myndighet*: en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökningar om internationellt skydd och behörig att fatta beslut i första instans.
- (f) *förmyndare*: en person eller organisation som utsetts att bistå och företräda ett ensamkommande barn, för att i de förfaranden som föreskrivs i denna förordning tillgodose barnets bästa och allmänna välbefinnande och vid behov företräda barnet rättsligt.
- (g) *återkallande av internationellt skydd*: ett beslut av en behörig myndighet om att återkalla, upphäva eller vägra att förnya en persons flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande.
- (h) *stanna kvar i medlemsstaten*: att stanna kvar på den medlemsstats territorium där ansökan om internationellt skydd har lämnats in eller håller på att prövas, inbegripet vid gränsen eller i denna medlemsstats transitzoner.
- (i) *efterföljande ansökan*: en ytterligare ansökan om internationellt skydd som lämnas in i någon medlemsstat efter det att ett slutligt beslut har fattats om en tidigare ansökan, inklusive fall där ansökan har avslagits såsom uttryckligen återkallad eller såsom avstådd efter ett implicit återkallande.
- (j) *ansvarig medlemsstat*: den medlemsstat som ansvarar för prövningen av en ansökan i enlighet med förordning (EG) n XXX/XXX (Dublinförordningen).

Artikel 5

Ansvariga myndigheter

1. Varje medlemsstat ska utse en beslutande myndighet. Den beslutande myndigheten ska ha följande uppgifter:
 - (a) Ta emot, registrera och pröva ansökningar om internationellt skydd.
 - (b) Fatta beslut om ansökningar om internationellt skydd.

- (c) Fatta beslut om att återkalla, upphäva eller vägra att förnya en persons flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande såsom avses i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).
2. Varje medlemsstat ska förse den beslutande myndigheten med lämpliga resurser, inbegripet tillräckligt med anställda med lämplig kompetens för att utföra sina uppgifter i enlighet med denna förordning. Varje medlemsstat ska därför regelbundet bedöma den beslutande myndighetens behov för att säkerställa att den alltid kan handlägga ansökningarna om internationellt skydd på ett ändamålsenligt sätt, särskilt när den tar emot ett oproportionerligt stort antal ansökningar samtidigt.
3. Följande myndigheter ska ha till uppgift att ta emot och registrera ansökningar om internationellt skydd samt upplysa sökande om var och hur en ansökan om internationellt skydd kan lämnas in:
- (a) Gränsbevakningen.
 - (b) Polisen.
 - (c) Invandringsmyndigheterna.
 - (d) Myndigheter som ansvarar för förvarsanläggningar.
- Medlemsstaterna får även överlåta dessa uppgifter på andra myndigheter.
4. Den ansvariga medlemsstatens beslutande myndighet kan vid mottagandet, registreringen och prövningen av ansökan om internationellt skydd bistås av
- (a) en annan medlemsstats myndighet som av den medlemsstaten har anförtrodd uppgiften att ta emot, registrera eller pröva ansökningar om internationellt skydd,
 - (b) experter som utplacerats av Europeiska unionens asylbyrå, i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå).
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att personalen vid den beslutande myndigheten, eller varje annan myndighet som ansvarar för att ta emot och registrera ansökningar om internationellt skydd i enlighet med punkt 3 har lämpliga kunskaper och får den utbildning och vägledning som krävs för att fullgöra sina skyldigheter vid tillämpningen av denna förordning.

Artikel 6

Tystnadsplikt

1. De myndigheter som genomför denna förordning ska skydda konfidentiell information som de erhåller i sitt arbete.
2. Under förfarandet för internationellt skydd och efter det att ett slutligt beslut om ansökan har fattats får myndigheterna inte
- (a) röja uppgifter om en enskild ansökan om internationellt skydd eller det faktum att en ansökan har lämnats in, till påstådda aktörer som utövar förföljelse eller tillfogar allvarlig skada,
 - (b) inhämta uppgifter från påstådda aktörer som utövar förföljelse eller tillfogar allvarlig skada på ett sätt som skulle leda till att dessa aktörer får direkt information om att en ansökan har lämnats in av sökanden i fråga, och som skulle äventyra den fysiska integriteten hos sökanden eller hos personer i

beroendeställning, eller skulle äventyra friheten och säkerheten för hans eller hennes familjemedlemmar som bor kvar i ursprungslandet.

KAPITEL II

GRUNDLÄGGANDE PRINCIPER OCH GARANTIER

AVSNITT I

SKYLDIGHETER OCH RÄTTIGHETER FÖR SÖKANDE

Artikel 7

Skyldigheter för sökande

1. Sökanden ska göra sin ansökan i den första inresemedlemsstaten eller, om han eller hon vistas lagligen i en medlemsstat ska han eller hon lämna in ansökan i den medlemsstaten i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
2. Sökanden ska samarbeta med de ansvariga myndigheterna så att de kan fastställa hans eller hennes identitet samt registrera, möjliggöra inlämnandet av och pröva ansökan, genom att
 - (a) tillhandahålla de uppgifter som avses i leden a och b i artikel 27.1 andra stycket,
 - (b) lämna fingeravtryck och ansiktsbild såsom anges i förordning (EU) nr XXX/XXX (Eurodacförordningen),³⁴
 - (c) lämna in sin ansökan i enlighet med artikel 28 inom den fastställda tidsfristen och lägga fram alla fakta som han eller hon har till sitt förfogande för att styrka sin ansökan,
 - (d) överlämna handlingar som han eller hon innehar som är av betydelse för prövningen av ansökan.
3. Om en sökande vägrar att samarbeta genom att inte tillhandahålla de uppgifter som krävs för att pröva ansökan och genom att inte lämna fingeravtryck eller ansiktsbild, och de ansvariga myndigheterna vederbörligen informerat sökanden om hans eller hennes skyldigheter och säkerställt att sökanden har haft en faktiskt möjlighet att fullgöra dessa, ska hans eller hennes ansökan avslås såsom avstådd i enlighet med det förfarande som anges i artikel 39.
4. Sökanden ska meddela den beslutande myndigheten i den medlemsstat där han eller hon är skyldig att uppehålla sig sin bostadsort eller adress eller ett telefonnummer på vilket han eller hon kan nås av den beslutande myndigheten eller andra ansvariga myndigheter. Han eller hon ska underrätta den beslutande myndigheten om eventuella förändringar. Sökanden ska acceptera att ta emot eventuella underrättelser på den senaste bostadsort och adress som han eller hon har uppgivit, särskilt när han eller hon lämnar in en ansökan i enlighet med artikel 28.
5. Sökanden ska stanna kvar på medlemsstatens territorium där han eller hon måste vistas i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).

³⁴ EUT L [...], [...], s. [...].

6. Sökanden ska fullgöra skyldigheterna att regelbundet rapportera till behöriga myndigheter eller infinna sig där personligen utan dröjsmål eller på en angiven tidpunkt, eller stanna kvar på en anvisad plats på medlemsstatens territorium i enlighet med direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor), såsom krävs av den medlemsstat där han eller hon måste vistas i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
7. Om så krävs för prövningen av en ansökan får de ansvariga myndigheterna kräva att sökanden kroppsvisiteras eller hans eller hennes tillhörigheter genomsöks. Utan att det ska påverka den kroppsvisitering som genomförs av säkerhetsskäl ska en kroppsvisitering av sökanden som företas enligt denna förordning utföras av en person av samma kön som sökanden under fullständigt beaktande av principerna om mänsklig värdighet samt fysisk och psykisk integritet.

Artikel 8

Allmänna garantier för sökande

1. Under det administrativa förfarande som anges i kapitel III ska sökande åtnjuta de garantier som fastställs i punkterna 2–8.
2. Den beslutande myndigheten ska upplysa sökandena, på ett språk som de förstår eller rimligen kan förväntas förstå, om följande:
 - (a) Rätten att lämna in en enskild ansökan.
 - (b) Det förfarande som ska följas.
 - (c) Deras rättigheter och skyldigheter under förfarandet, inbegripet skyldigheten att stanna kvar på den medlemsstats territorium där de måste vistas i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
 - (d) De tänkbara konsekvenserna av att inte uppfylla sina skyldigheter och inte samarbeta med myndigheterna.
 - (e) Tidsramen för förfarandet.
 - (f) De medel som står till deras förfogande för att fullgöra skyldigheten att lägga fram de faktorer som avses i artikel 4 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsdirektivet).
 - (g) Konsekvenserna av ett uttryckligt eller implicit återkallande av ansökan.
 - (h) Resultatet av den beslutande myndighetens beslut, skälen till beslutet, samt konsekvensen av ett beslut om att inte bevilja internationellt skydd och hur ett sådant beslut kan överklagas.

De upplysningar som avses i första stycket ska tillhandahållas i så god tid att sökandena kan utöva de rättigheter som garanteras genom denna förordning och fullgöra de skyldigheter som anges i artikel 7.

3. Den beslutande myndigheten ska tillhandahålla tolktjänster för att sökandena ska kunna framföra sina argument för den beslutande myndigheten och domstolar alltid när adekvat kommunikation inte kan säkerställas utan sådana tjänster. Kostnaderna för tolkning ska täckas med offentliga medel.
4. Den beslutande myndigheten ska tillhandahålla sökandena möjligheten att meddela sig med FN:s flyktingkommissariat eller någon annan organisation som erbjuder juridisk eller annan rådgivning för sökande i enlighet med nationell rätt.

5. Den beslutande myndigheten ska säkerställa att sökandena och, i tillämpliga fall, deras förmyndare, juridiska rådgivare eller andra rådgivare, har tillgång till de uppgifter som avses i artikel 32.2 e och som behövs för prövningen av ansökningar samt till uppgifter som tillhandahålls av de experter som avses i artikel 33.3, om den beslutande myndigheten har beaktat denna information vid fattandet av ett beslut om deras ansökan.
6. Sökandena ska inom skälig tid underrättas om vilket beslut den beslutande myndigheten har fattat om deras ansökan. Om en förmyndare, juridisk rådgivare eller annan rådgivare rättsligt företräder sökanden, får medlemsstaterna välja att underrätta honom eller henne om beslutet i stället för sökanden.

Artikel 9

Rätt att stanna kvar under prövningen av ansökan

1. Sökande ska ha rätt att stanna kvar i medlemsstaten enbart så länge som förfarandet pågår, till dess att den beslutande myndigheten har fattat beslut i enlighet med det administrativa förfarande som fastställs i kapitel III.
2. Rätten att stanna kvar ska inte utgöra ett berättigande till uppehållstillstånd och ska inte ge sökanden rätt att utan tillstånd resa till andra medlemsstaters territorium, såsom anges i artikel 6 i direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor).
3. Medlemsstaternas beslutande myndigheter får återkalla en sökandes rätt att stanna kvar på deras territorium under ett administrativt förfarande om
 - (a) en person lämnar in en efterföljande ansökan i enlighet med artikel 42 och i enlighet med de villkor som fastställs i artikel 43,
 - (b) en person överlämnas, eller i förekommande fall utlämnas, till en annan medlemsstat enligt skyldigheter i enlighet med en europeisk arresteringsorder³⁵, eller till ett tredjeland eller internationella brottmålsdomstolar eller tribunaler.
4. En medlemsstat får utlämna en sökande till ett tredjeland i enlighet med punkt 3 b endast om den beslutande myndigheten är säker på att ett utlämningsbeslut inte kommer att resultera i direkt eller indirekt refoulement i strid med den medlemsstatens internationella och unionsrättsliga åtaganden.

AVSNITT II

PERSONLIGA INTERVJUER

Artikel 10

Intervju för att avgöra om ansökan ska tas upp till prövning

1. Innan den beslutande myndigheten fattar något beslut om huruvida en ansökan om internationellt skydd ska tas upp till prövning ska sökanden ges tillfälle till en intervju med avseende på huruvida ansökan ska tas upp till prövning.

³⁵ Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

2. Vid intervjun för att avgöra om ansökan ska tas upp till prövning ska sökanden ges möjlighet att lägga fram tillräcklig motivering för varför de grunder till att en ansökan ska tas upp till prövning som anges i artikel 36.1 inte är tillämpliga på hans eller hennes särskilda omständigheter.

Artikel 11

Intervju om innehållet i ansökan

1. Innan den beslutande myndigheten fattar något beslut om huruvida en ansökan om internationellt skydd är välgrundad ska sökanden ges tillfälle till en intervju om innehållet i hans eller hennes ansökan.
2. I intervjun om innehållet i ansökan ska sökanden ges tillräcklig möjlighet att lägga fram de faktorer som krävs för att styrka ansökan om internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen), och sökanden ska lägga fram alla uppgifter han eller hon har till sitt förfogande så fullständigt som möjligt. Sökanden ska ges en möjlighet att förklara eventuella saknade uppgifter eller eventuella oförenligheter och motsägelser i sökandens utsagor.
3. Den person som genomför intervjun om innehållet i ansökan ska inte bära militär eller brottsbekämpande myndigheters uniform.

Artikel 12

Krav på de personliga intervjuerna

1. Sökanden ska ges tillfälle till en personlig intervju om sin ansökan i enlighet med de villkor som fastställs i denna förordning.
2. De personliga intervjuerna ska genomföras under sådana förhållanden att sökandena kan lägga fram skälen för sina ansökningar på ett heltäckande sätt.
3. De personliga intervjuerna ska genomföras av den beslutande myndighetens personal, som får biträdas av personal från andra medlemsstaters myndigheter enligt artikel 5.4 a eller av experter som utplacerats av Europeiska unionens asylbyrå enligt artikel 5.4 b.
4. Om ett oproportionerligt stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer samtidigt ansöker om internationellt skydd blir det i praktiken svårt för den beslutande myndigheten att i lämplig tid genomföra personliga intervjuer med varje sökande, och den beslutande myndigheten får då vid genomförandet av intervjuerna bistås av personal från andra medlemsstaters myndigheter enligt artikel 5.4 a eller av experter som utplacerats av Europeiska unionens asylbyrå.
5. Den personliga intervjun om innehållet i ansökan behöver inte genomföras i situationer då den beslutande myndigheten
 - (a) kan fatta ett positivt beslut om flyktingstatus eller ett beslut om att ansökan kan tas upp till prövning på grundval av tillgänglig bevisning, eller
 - (b) anser att sökanden inte bör eller kan höras på grund av varaktiga omständigheter som ligger utanför hans eller hennes kontroll.

Även om någon personlig intervju enligt led b inte har genomförts, ska detta inte påverka den beslutande myndighetens beslut i negativ riktning. Myndigheten ska ge sökanden en faktisk möjlighet att inkomma med ytterligare uppgifter. Om det råder

oklarhet om sökandens tillstånd ska den beslutande myndigheten anlita en medicinsk yrkesutövare för att fastställa om det rör sig om ett övergående eller varaktigt tillstånd som gör att sökanden inte bör eller kan höras.

6. Den person som genomför intervjun ska ha den kompetens som krävs för att kunna beakta de personliga och allmänna omständigheter som ligger bakom ansökan, inklusive sökandens kulturella ursprung, ålder, kön, sexuell läggning, könsidentitet och utsatta ställning. Personal som intervjuar sökande ska även ha tillägnat sig allmänna kunskaper om problem som kan ha en negativ inverkan på sökandens förmåga att bli intervjuad, till exempel indikationer på att personen tidigare kan ha varit utsatt för tortyr.
7. Den personal som intervjuar sökande, inbegripet experter som utplaceras av Europeiska unionens asylbyrå, ska ha erhållit relevant fortbildning som ska omfatta de områden som förtecknas i artikel 7.5 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå), inklusive internationell människorättslagstiftning, EU:s asyllagstiftning och regler om tillgång till förfarandet för internationellt skydd, däribland för personer som skulle kunna kräva särskilda förfarandegarantier.
8. En tolk som kan säkerställa en fungerande kommunikation mellan sökanden och den person som genomför intervjun ska tillhandahållas för den personliga intervjun. Kommunikationen ska ske på det språk som sökanden föredrar, såvida det inte finns något annat språk som han eller hon förstår och han eller hon kan kommunicera tydligt på.

Om sökanden så begär ska den beslutande myndigheten om möjligt ordna så att de personer som genomför intervjun och tolkarna är av samma kön som sökanden, såvida detta är möjligt och inte den beslutande myndigheten har skäl att anta att en sådan begäran grundar sig på omständigheter utan koppling till sökandens eventuella svårigheter att på ett uttömmande sätt lägga fram grunderna för sin ansökan.
9. Även om någon personlig intervju inte har genomförts ska den beslutande myndigheten kunna fatta beslut om en ansökan om internationellt skydd.

Artikel 13

Rapportering och upptagning av personliga intervjuer

1. Den beslutande myndigheten eller någon annan myndighet eller experter som biträder denna eller genomför den personliga intervjun ska upprätta en ingående, objektiv rapport som innehåller alla väsentliga uppgifter, eller en utskrift av varje personlig intervju.
2. Den personliga intervjun ska tas upp genom ljud- eller videoupptagning. Sökanden ska underrättas om sådan upptagning på förhand.
3. Sökanden ska ges möjlighet att muntligen eller skriftligen kommentera eller förtydliga eventuella felöversättningar eller missuppfattningar i rapporten eller utskriften, antingen i samband med att den personliga intervjun avslutas eller inom en fastställd tidsfrist innan den beslutande myndigheten fattar beslut. För detta ändamål ska sökanden underrättas om rapportens hela innehåll eller innehållet i de väsentliga delarna av utskriften, om nödvändigt med bistånd av en tolk. Sökanden ska därefter uppmanas bekräfta att rapportens eller utskriftens innehåll återger den personliga intervjun korrekt.

4. Om en sökande vägrar bekräfta att innehållet i rapporten eller utskriften återger den personliga intervjun korrekt, ska skälen till vägran noteras i sökandens akt. Vägran ska inte hindra den beslutande myndigheten från att fatta beslut om ansökan.
5. Sökande och deras juridiska rådgivare eller andra rådgivare ska ha tillgång till rapporten eller utskriften och upptagningen innan den beslutande myndigheten fattar beslut.
6. Om ansökan behandlas i enlighet med det påskyndade prövningsförfarandet får den beslutande myndigheten ge tillgång till rapporten eller utskriften av upptagningen vid den tidpunkt då beslutet fattas.
7. De ansvariga myndigheterna ska lagra antingen upptagningen eller utskriften i tio år från och med dagen för det slutliga beslutet. Upptagningen ska raderas när denna period har löpt ut eller, om den hänförs till en person som förvärvat medborgarskap i en medlemsstat före utgången av den perioden, så snart medlemsstaten får kännedom om att den berörda personen har förvärvat medborgarskap.

AVSNITT III

TILLHANDAHÅLLANDE AV RÄTTSLIGT BISTÅND OCH BITRÄDE

Artikel 14

Rätt till rättsligt bistånd och biträde

1. Sökande ska ha rätt att rådgöra med en juridisk rådgivare eller annan enligt nationell rätt godkänd eller tillåten rådgivare i frågor som rör deras ansökningar i alla skeden av förfarandet.
2. Utan att det ska hindra sökandens rätt att välja sin egen juridiska eller annan rådgivare på egen bekostnad får en sökande begära kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde i alla skeden av förfarandet i enlighet med artiklarna 15–17. Sökanden ska informeras om sin rätt att begära kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde i alla skeden av förfarandet.

Artikel 15

Kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde

1. Medlemsstaterna ska på sökandens begäran tillhandahålla kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde i det administrativa förfarandet enligt kapitel III och i överklagandet enligt kapitel V.
2. För det administrativa förfarandet ska det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet åtminstone omfatta
 - (a) tillhandahållande av information i förfarandet mot bakgrund av den enskildes sökandens omständigheter,
 - (b) hjälp med att utarbeta ansökan och förberedelse för den personliga intervjun, inbegripet att delta i den personliga intervjun vid behov,
 - (c) förklaring av skälen till och konsekvenserna av ett beslut att inte bevilja internationellt skydd, och information om hur beslutet kan överklagas.

3. Tillhandahållandet av det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet i det administrativa förfarandet kan uteslutas om
 - (a) sökanden har tillräckliga medel,
 - (b) ansökan anses sakna rimliga utsikter till framgång,
 - (c) ansökan är en efterföljande ansökan.
4. För överklagandeförfarandet ska det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet åtminstone omfatta utarbetande av de nödvändiga inlagorna och deltagande i förhandlingarna i domstol eller tribunal på sökandens vägnar.
5. Tillhandahållandet av det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet vid överklagandet kan uteslutas om
 - (a) sökanden har tillräckliga medel,
 - (b) ansökan anses sakna rimliga utsikter till framgång,
 - (c) överklagandet eller omprövningen sker i andra eller högre instans enligt nationell rätt, inbegripet förnyad behandling eller en ytterligare omprövning.

Om ett beslut om att inte bevilja kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde fattas av en myndighet som inte är en domstol eller tribunal, med motiveringen att överklagandet anses sakna rimliga utsikter till framgång, ska sökanden ha rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol eller tribunal mot det beslutet, och för detta ha rätt att begära kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde.

Artikel 16

Räckvidden för rättsligt bistånd och biträde

1. En juridisk rådgivare eller en annan enligt nationell rätt godkänd eller tillåten rådgivare som bistår eller företräder en sökande i enlighet med villkoren i nationell rätt ska beviljas tillgång till den information i sökandens akt som ligger eller kommer att ligga till grund för ett beslut.
2. Den beslutande myndigheten får neka tillgång till informationen i sökandens akt om offentliggörandet av uppgifter eller källor skulle äventyra den nationella säkerheten, säkerheten för de organisationer eller personer som tillhandahöll uppgifterna eller säkerheten för de personer som uppgifterna hänför sig till eller om utredningar i samband med medlemsstaternas behöriga myndigheters prövning av ansökningar om internationellt skydd eller medlemsstaternas internationella relationer skulle äventyras. I sådana fall ska den beslutande myndigheten
 - (a) ge domstolarna eller tribunalerna i överklagandet tillgång till uppgifterna eller källorna, och
 - (b) säkerställa att sökandens rätt till försvar iakttas.

När det gäller led b ska den beslutande myndigheten i synnerhet bevilja en juridisk rådgivare eller annan rådgivare som genomgått säkerhetskontroll tillgång till uppgifterna eller källorna i fråga, i den mån uppgifterna är relevanta för prövningen av ansökan eller beslutet om att återkalla internationellt skydd.

3. Den juridiska rådgivaren eller annan rådgivare som bistår eller företräder en sökande ska ha tillträde till områden med begränsat tillträde, såsom förvarsenheter och

transitzoner, för att kunna rådgöra med denne, i enlighet med direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor).

4. En sökande ska tillåtas att till en personlig intervju medföra en juridisk rådgivare eller annan, enligt nationell rätt godkänd eller tillåten, rådgivare. Den juridiska rådgivaren eller en annan rådgivare ska ges tillstånd att göra inlägg under den personliga intervjun.
5. Den beslutande myndigheten får begära att sökanden är närvarande vid den personliga intervjun även om han eller hon i enlighet med villkoren i nationell rätt företräds av en juridisk rådgivare eller annan rådgivare och får kräva att sökanden personligen besvarar de frågor som ställs.
6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 22.5, ska frånvaron av juridisk rådgivare eller annan rådgivare inte hindra den beslutande myndigheten från att genomföra en personlig intervju med sökanden.

Artikel 17

Villkor för tillhandahållande av kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde

1. Det kostnadsfria rättsliga biståndet och biträdet ska tillhandahållas av juridiska rådgivare eller andra rådgivare enligt nationell rätt för att bistå eller företräda sökandena eller icke-statliga organisationer som är ackrediterade enligt nationell rätt att tillhandahålla rådgivningstjänster eller biträde.
2. Medlemsstaterna ska fastställa närmare förfaranderegler för hur en sådan begäran om tillhandahållande av kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde avseende en ansökan om internationellt skydd ska lämnas in och handläggas, eller tillämpa befintliga regler för en liknande begäran som grundar sig på nationell rätt, förutsatt att dessa regler inte gör tillgången till kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde omöjlig eller orimligt svår.
3. Medlemsstaterna får också införa belopps- eller tidsgränser för tillhandahållandet av kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde, förutsatt att dessa gränser inte innebär att tillgången till kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde godtyckligt begränsas. När det gäller avgifter och andra kostnader ska behandlingen av sökandena inte vara mindre förmånlig än den behandling som deras medborgare vanligtvis får i frågor som gäller rättsligt bistånd.
4. Medlemsstaterna får begära att helt eller delvis få ersättning för utlagda kostnader om och när sökandens ekonomiska situation avsevärt förbättras eller om beslutet om sådana kostnader fattades på grundval av falska uppgifter från sökanden.

Artikel 18

FN:s flyktingkommissariats roll

1. Medlemsstaterna ska ge FN:s flyktingkommissariat möjlighet att
 - (a) ta kontakt med sökande, även de som befinner sig i mottagningscentrum, hålls i förvar och befinner sig vid gränsen och i transitzoner,
 - (b) få tillgång till information om enskilda ansökningar om internationellt skydd, om förfarandets gång och om vilka beslut som har fattats, under förutsättning att sökanden samtycker till detta,

- (c) vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen lägga fram synpunkter till vilken behörig myndighet som helst i fråga om enskilda ansökningar om internationellt skydd i alla skeden av förfarandet.
2. Punkt 1 ska även vara tillämplig på en organisation som för FN:s flyktingkommissariats räkning verkar i den berörda medlemsstaten i enlighet med ett avtal med medlemsstaten i fråga.

AVSNITT IV

SÄRSKILDA GARANTIER

Artikel 19

Sökande i behov av särskilda förfarandegarantier

1. Den beslutande myndigheten ska systematiskt bedöma huruvida en enskild sökande är i behov av särskilda förfarandegarantier. Bedömningen får integreras i befintliga nationella förfaranden eller i den bedömning som avses i artikel 21 i direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor) och behöver inte ske genom ett administrativt förfarande.

Vid bedömningen ska den beslutande myndigheten iaktta de allmänna principerna för de särskilda förfarandebestånd som anges i artikel 20.
2. Om sökande som har identifierats som sökande i behov av särskilda förfarandegarantier ska de få det stöd som behövs för att de ska kunna utnyttja de rättigheter och fullgöra de skyldigheter som följer av denna förordning under hela förfarandet för internationellt skydd.
3. Om det stöd som behövs inte kan ges inom ramen för det påskyndade prövningsförfarande som avses i artikel 40, särskilt i de fall den beslutande myndigheten anser att sökanden är i behov av särskilda förfarandegarantier på grund av tortyr, våldtäkt eller andra allvarliga former av psykiskt, fysiskt, sexuellt eller könsrelaterat våld, ska den beslutande myndigheten antingen inte tillämpa eller upphöra att tillämpa dessa förfaranden på sökanden.
4. Kommissionen får i genomförandeakter närmare ange detaljer och särskilda åtgärder för bedömningen av och tillgodoseendet av sökandenas, inbegripet ensamkommande barns, särskilda förfarandebestånd. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.

Artikel 20

Allmänna principer för bedömningen av särskilda förfarandebestånd

1. Processen för att identifiera sökande med särskilda förfarandebestånd ska inledas av de myndigheter som ansvarar för att ta emot och registrera ansökningar så snart en ansökan gjorts, och den beslutande myndigheten ska föra den vidare så snart ansökan lämnats in.
2. Personalen vid de myndigheter som ansvarar för att ta emot och registrera ansökningar ska vid registreringen av en ansökan uppge om en sökande uppvisar eller inte uppvisar första tecken på utsatthet som kan komma att kräva särskilda förfarandegarantier, och som kan framgå av fysiska tecken eller sökandens utsagor eller uppträdande.

Informationen om att en sökande uppvisar första tecken på utsatthet ska tas med i sökandens dossier med en beskrivning av de tecken på utsatthet som sökanden uppvisar som kan kräva särskilda förfarandegarantier.

Medlemsstaterna ska säkerställa att personalen vid de myndigheter som avses i artikel 5 har fått utbildning i att upptäcka de första tecknen på utsatthet hos sökandena som kan komma att kräva särskilda förfarandegarantier, och får anvisningar för ändamålet.

3. Om det finns indikationer på att sökande har utsatts för tortyr, våldtäkt eller andra allvarliga former av psykiskt, fysiskt, sexuellt eller könsrelaterat våld, och detta kan ha en negativ inverkan på deras förmåga att delta effektivt i förfarandet, ska den beslutande myndigheten hänvisa sökandena till en läkare eller psykolog för vidare bedömning av deras psykiska och fysiska tillstånd.

Den beslutande myndigheten ska beakta resultaten av undersökningen när den beslutar om vilken typ av särskilt stöd som ska tillhandahållas sökanden med avseende på förfarandet.

Undersökningen ska inte hindra den läkarundersökning som avses i artikel 23 och artikel 24.

4. De ansvariga myndigheterna ska tillgodose behovet av särskilda förfarandegarantier enligt denna artikel även om behovet framkommer i ett senare skede av förfarandet, utan att börja om förfarandet för internationellt skydd.

Artikel 21

Garantier för underåriga

1. Barnets bästa ska komma i främsta rummet när medlemsstaterna tillämpar denna förordning.
2. Den beslutande myndigheten ska bereda en underårig tillfälle till en personlig intervju, bland annat när en ansökan görs på hans eller hennes vägnar i enlighet med artikel 31.6 och artikel 32.1, förutom om det är uppenbart att detta inte utgör barnets bästa. I detta fall ska den beslutande myndigheten redogöra för skälen till beslutet att inte ge en underårig tillfälle till en personlig intervju.

Varje sådan personlig intervju ska genomföras av en person som har nödvändiga kunskaper om underårigas rättigheter och särskilda behov, och den ska genomföras på ett barnorienterat och ett för sammanhanget lämpligt sätt.

3. Beslutet om en underårigs ansökan ska förberedas av personal vid den beslutande myndigheten som har nödvändiga kunskaper om underårigas rättigheter och särskilda behov.

Artikel 22

Särskilda garantier för ensamkommande barn

1. De ansvariga myndigheterna ska, så snart som möjligt och senast fem arbetsdagar från det att ett ensamkommande barn gör en ansökan, utse en person eller en organisation som förmyndare.

Om en organisation utses till företrädare ska den utse en person som ansvarig för att utföra uppdraget som förmyndare.

Den beslutande myndigheten ska omgående underrätta det ensamkommande barnet om utseendet av hans eller hennes förmyndare.

2. Den beslutande myndigheten ska underrätta förmyndaren om alla relevanta fakta, steg i förfarandet och tidsfrister som rör det ensamkommande barnet.
3. Förmyndaren ska, i syfte att sörja för barnets bästa och det ensamkommande barnets allmänna välbefinnande
 - (a) bistå och företräda det ensamkommande barnet i de förfaranden som föreskrivs i denna förordning och
 - (b) göra det möjligt för det ensamkommande barnet att utnyttja de rättigheter och uppfylla de skyldigheter som följer av denna förordning.
4. Förmyndaren ska fullgöra sitt uppdrag i enlighet med principen om barnets bästa, ska ha de nödvändiga sakkunskaperna för detta och får inte ha dömts för barnrelaterade brott eller överträdelser enligt brottsregistret.

Den person som agerar förmyndare ska bytas ut endast när de ansvariga myndigheterna anser att han eller hon inte har utfört sitt uppdrag som förmyndare på ett korrekt sätt. Organisationer eller personer som befinner sig i eller skulle kunna finna sig i en intressekonflikt med det ensamkommande barnet ska inte utses till förmyndare.

5. De ansvariga myndigheterna ska inte ge förmyndaren ansvar för ett oproportionerligt stort antal ensamkommande barn samtidigt, eftersom det kan hindra honom eller henne från att utföra sitt uppdrag på ett verkningsfullt sätt.

Medlemsstaterna ska utse enheter eller personer som ska ansvara för utförandet av uppdraget som förmyndare och för regelbunden övervakning och kontroll av att förmyndarna utför sitt uppdrag tillfredsställande. Dessa enheter eller personer ska granska klagomål som ensamkommande barn lägger fram mot sin förmyndare.

6. Förmyndaren ska informera det ensamkommande barnet om innebörden och de tänkbara konsekvenserna av den personliga intervjun och, vid behov, om hur han eller hon kan förbereda sig inför den personliga intervjun. Förmyndaren och, i förekommande fall, en juridisk rådgivare eller annan enligt nationell rätt godkänd eller tillåten rådgivare ska vara närvarande vid denna intervju och har möjlighet att ställa frågor och lämna synpunkter inom den ram som fastställs av den person som genomför intervjun. Den beslutande myndigheten får kräva att det ensamkommande barnet ska närvara vid den personliga intervjun, även om förmyndaren är närvarande.

AVSNITT V

LÄKARUNDERSÖKNINGAR

Artikel 23

Läkarundersökning

1. Om den beslutande myndigheten bedömer att det är relevant för bedömningen av en ansökan om internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) ska den, med förbehåll för sökandens medgivande, anordna en läkarundersökning av sökanden med avseende på tecken och symptom som skulle kunna tyda på tidigare förföljelse eller allvarlig skada.

2. Läkarundersökningen ska utföras av en kvalificerad medicinsk yrkesutövare. Medlemsstaterna får utse de medicinska yrkesutövare som får utföra sådana läkarundersökningar. Kostnaderna för läkarundersökningarna ska täckas med offentliga medel.
3. Om ingen läkarundersökning utförs i enlighet med punkt 1 ska den beslutande myndigheten informera sökande om att de på eget initiativ och på egen bekostnad får genomföra en läkarundersökning med avseende på tecken och symptom som skulle kunna tyda på tidigare förföljelse eller allvarlig skada.
4. Resultaten av läkarundersökningen ska så snart som möjligt överlämnas till den beslutande myndigheten och vägas in i den beslutande myndighetens bedömning tillsammans med övriga delar av ansökan.
5. En sökandes vägran att genomgå en läkarundersökning ska inte hindra den beslutande myndigheten att fatta beslut om ansökan om internationellt skydd.

Artikel 24

Läkarundersökning av ensamkommande barn

1. Läkarundersökningar får användas för att fastställa åldern på ensamkommande barn i samband med prövningen av en ansökan i sådana fall där det, efter sökandens allmänna uttalanden eller andra relevanta indikationer, inbegripet en psykosocial bedömning, föreligger tvivel om huruvida sökanden är yngre än 18 år. Om resultatet av läkarundersökningen inte leder till några klara slutsatser, eller inkluderar ett åldersintervall under 18 år, ska medlemsstaterna anta att sökanden är underårig.
2. Läkarundersökningen för att fastställa åldern på ensamkommande barn ska inte utföras utan deras förmyndares samtycke.
3. Alla läkarundersökningar ska ske med full respekt för den personliga värdigheten varvid den minst invasiva typen av undersökning bör föredras och utföras av kvalificerade medicinska yrkesutövare, för att medge ett så tillförlitligt resultat som möjligt.
4. Om läkarundersökningar används för att fastställa åldern på ensamkommande barn ska den beslutande myndigheten säkerställa att de ensamkommande barnen informeras om att en åldersbestämning genom en läkarundersökning kan komma att göras, och att denna information ges före prövningen av deras ansökan om internationellt skydd och på ett språk de förstår eller rimligen kan förväntas förstå. Denna information ska innehålla upplysningar om undersökningsmetoden och eventuella konsekvenser som resultatet av läkarundersökningen kan få för prövningen av ansökan och om konsekvenserna av att det ensamkommande barnet, eller hans eller hennes förmyndare, vägrar låta läkarundersökningen utföras.
5. Det faktum att ensamkommande barn eller deras förmyndare har vägrat att låta en läkarundersökning utföras kan endast betraktas som en motbevisbar presumtion att sökanden inte är underårig och ska inte vara ett hinder för den beslutande myndigheten att fatta beslut om ansökan om internationellt skydd.
6. En medlemsstat ska erkänna beslut avseende åldersbedömning som andra medlemsstater har fattat på grundval av en läkarundersökning som utförts i enlighet med denna artikel och som bygger på metoder som erkänns enligt medlemsstatens nationella rätt.

KAPITEL III

ADMINISTRATIVT FÖRFARANDE

AVSNITT I

TILLGÅNG TILL FÖRFARANDET

Artikel 25

Göra en ansökan om internationellt skydd

1. En ansökan om internationellt skydd ska göras när en tredjelandsmedborgare eller statslös person för tjänstemän vid den beslutande myndigheten eller en annan myndighet som avses i artikel 5.3 eller 5.4 uttrycker en önskan om internationellt skydd.

Om dessa tjänstemän hyser tvivel om huruvida ett visst uttalande ska betraktas som en ansökan ska de uttryckligen fråga personen om han eller hon önskar få internationellt skydd.
2. Om en tredjelandsmedborgare eller statslös person gör en ansökan om internationellt skydd ska han eller hon betraktas som sökande av internationellt skydd till dess att ett slutligt beslut har fattats i fråga om ansökan.

Artikel 26

De ansvariga myndigheternas uppgifter när en ansökan görs

1. De myndigheter som ansvarar för att ta emot och registrera ansökningar ska
 - (a) informera sökandena om deras rättigheter och skyldigheter, särskilt de som anges i artiklarna 27, 28 och 31, när det gäller registrering och inlämnande av ansökningar, artikel 7 när det gäller sökandes skyldigheter och konsekvenserna av att inte fullgöra sådana skyldigheter, artikel 9 när det gäller sökandes rätt att stanna kvar på den ansvariga medlemsstatens territorium och artikel 8 när det gäller allmänna garantier för sökande,
 - (b) registrera ansökan i enlighet med artikel 27,
 - (c) i samband med registreringen informera den sökande om var och hur en ansökan om internationellt skydd ska lämnas in,
 - (d) informera de myndigheter som ansvarar för mottagningsvillkoren i enlighet med direktiv XXX/XXX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor) om ansökan.
2. Kommissionen får i genomförandeakter närmare ange innehållet i den information som ska tillhandahållas sökandena när en ansökan görs. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.

Artikel 27

Registrera ansökningar om internationellt skydd

1. De myndigheter som ansvarar för att ta emot och registrera ansökan om internationellt skydd ska registrera en ansökan utan dröjsmål och senast tre arbetsdagar efter det att ansökan gjorts. De ska också registrera följande uppgifter:
 - (a) Sökandens namn, födelsedatum, kön, nationalitet och andra personuppgifter.
 - (b) Typ och nummer för varje identitets- eller resehandling som sökanden innehar.
 - (c) Datum och plats för ansökan och den myndighet där ansökan görs.Om uppgifterna i leden a och b redan har emottagits av medlemsstaterna innan ansökan görs, ska de inte begäras in på nytt.
2. Om uppgifterna samlas in av den beslutande myndigheten eller en annan myndighet som biträder denna vid prövningen av ansökan, får den också vid registreringstillfället samla in ytterligare uppgifter som krävs för prövningen av ansökan.
3. Om ett oproportionerligt stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ansöker om internationellt skydd samtidigt, med följderna att det i praktiken blir svårt att registrera ansökningarna inom tre arbetsdagar efter det att ansökan har gjorts, får medlemsstaterna förlänga den tidsfristen till tio arbetsdagar.
4. De ansvariga myndigheterna ska lagra alla uppsättningar av uppgifter som avses i punkt 1 och eventuella andra relevanta insamlade uppgifter enligt punkt 2 i tio år från och med dagen för ett slutligt beslut. Uppgifterna ska raderas när denna period har löpt ut eller, om de hänförs till en person som förvärvat medborgarskap i en medlemsstat före utgången av den perioden, så snart medlemsstaten får kännedom om att den berörda personen har förvärvat medborgarskap.

Artikel 28

Lämna in en ansökan om internationellt skydd

1. Sökanden ska lämna in ansökan inom tio arbetsdagar från och med den dag då ansökan registreras, förutsatt att han eller hon ges en faktisk möjlighet att göra det inom den tidsfristen.
2. Den myndighet som ansvarar för att ta emot och registrera ansökningar om internationellt skydd ska ge sökanden en faktisk möjlighet att lämna in ansökan inom den tidsfrist som anges i punkt 1.
3. Om ett oproportionerligt stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ansöker om internationellt skydd samtidigt, med följderna att det i praktiken blir svårt att göra det möjligt att lämna in ansökan inom den tidsfrist som anges i punkt 1, ska den ansvariga myndigheten ge sökanden en faktisk möjlighet att lämna in sin ansökan senast en månad från och med den dag då ansökan registrerats.
4. När sökande lämnar in en ansökan ska de lägga fram alla faktorer enligt artikel 4.1. i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) som krävs för att styrka ansökan. Efter det att sökandena har lämnat in sin ansökan ska de ges tillstånd att lämna in eventuella ytterligare uppgifter som är relevanta för prövningen av den, fram till dess att ett beslut inom ramen för det administrativa förfarandet fattas om ansökan.

Den myndighet som är ansvarig för att ta emot och registrera ansökningar om internationellt skydd ska informera sökanden om att han eller hon efter att ett beslut har fattats om ansökan får lägga fram endast nya uppgifter som är relevanta för

prövningen av hans eller hennes ansökan, och som sökanden inte kunde ha känt till i ett tidigare skede, eller som hänför sig till förändringar av hans eller hennes situation.

5. Ansökningar om internationellt skydd ska lämnas in personligen och på en angiven plats. För detta ändamål ska sökanden så snart ansökan har registrerats ges en bokad tid hos den myndighet som är behörig för inlämnandet av ansökan.
6. De ansvariga myndigheterna ska lagra de uppgifter som avses i punkt 4 i tio år från och med dagen för det slutliga beslutet. Uppgifterna ska raderas när denna period har löpt ut eller, om de hänför sig till en person som förvärvat medborgarskap i en medlemsstat före utgången av den perioden, så snart medlemsstaten får kännedom om att den berörda personen har förvärvat medborgarskap.

Artikel 29

Handlingar som ska tillhandahållas sökanden

1. Myndigheterna i den medlemsstat där en ansökan om internationellt skydd görs ska i samband med registreringen tillhandahålla sökanden en handling som intygar, i synnerhet, att en ansökan har gjorts och anger att sökanden får stanna kvar på den medlemsstatens territorium för att lämna in sin ansökan i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.
2. Myndigheterna i den medlemsstat där ansökan lämnas in ska, inom tre arbetsdagar efter det att ansökan lämnats in, tillhandahålla sökanden en handling i hans eller hennes namn som
 - (a) anger sökandens identitet genom att innehålla minst de uppgifter som anges i artikel 27.1 a och b, vid behov kontrollerade och uppdaterade, samt en ansiktsbild av sökanden, underteckning, aktuell bostadsort och dagen för inlämnandet av ansökan,
 - (b) anger den utfärdande myndigheten, dagen och platsen för utfärdandet och handlingens giltighetstid,
 - (c) bekräftar personens status som sökande,
 - (d) anger att sökanden har rätt att stanna kvar på den medlemsstatens territorium och visar huruvida sökanden har rätt att fritt förflytta sig inom hela eller en del av den medlemsstatens territorium,
 - (e) anger att handlingen inte är en giltig resehandling och visar att sökanden inte utan tillstånd får resa in till andra medlemsstaters territorium förrän efter det att förfarandet för fastställande av vilken medlemsstat som ansvarar för prövningen av ansökan i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen) har ägt rum,
 - (f) anger huruvida sökanden har tillstånd att börja förvärvsarbete.
3. Om en annan medlemsstat, efter ett förfarande för fastställande i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen), utses som ansvarig för prövningen av ansökan ska den medlemsstatens myndigheter tillhandahålla sökanden en handling enligt punkt 2 inom tre arbetsdagar från och med överföringen av sökanden till den medlemsstaten.
4. Den handling som avses i punkt 2 ska vara giltig i en period på sex månader som kan förnyas för att säkerställa att handlingens giltighet täcker den period under vilken sökanden har rätt att stanna kvar på den ansvariga medlemsstatens territorium.

Den giltighetstid som anges på handlingen utgör inte en rätt att stanna kvar om den rätten har upphört att gälla eller tillfälligt upphävts.

5. Kommissionen får i genomförandeakter närmare ange formen för och innehållet i de handlingar som ska tillhandahållas sökandena vid registreringen och inlämnandet av ansökan. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 58.

Artikel 30

Tillgång till förfarandet i förvarsanläggningar och vid gränsövergångsställen

1. Om det finns indikationer på att tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som hålls i förvarsanläggningar eller som befinner sig vid gränsövergångsställen, inbegripet transitzoner, vid de yttre gränserna, kan behöva internationellt skydd ska medlemsstaterna ge dem information om möjligheten att ansöka om internationellt skydd, i synnerhet när
 - (a) det är sannolikt att personen är ett ensamkommande barn,
 - (b) det finns tydliga indikationer på att personen lider av psykisk eller annan ohälsa som gör att han eller hon inte kan uttrycka sitt behov av internationellt skydd,
 - (c) personen har anlänt från ett specifikt ursprungsland och det är sannolikt att han eller hon behöver internationellt skydd till följd av en välkänd situation i det tredjelandet.
2. De ansvariga myndigheterna ska vidta de åtgärder som behövs så att tolktjänster är tillgängliga för att underlätta tillgång till asylförfarandet.
3. Organisationer och personer som tillhandahåller rådgivning ska ha faktisk tillgång till tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som hålls i förvarsanläggningar eller som befinner sig vid gränsövergångsställen, inbegripet transitzoner, vid de yttre gränserna.

Medlemsstaterna får på grundval av nationell rätt införa begränsningar av denna tillgång om detta är nödvändigt av skäl som har att göra med säkerhet, allmän ordning eller den administrativa driften av det berörda gränsövergångsstället, under förutsättning att tillträdet därigenom inte begränsas mycket kraftigt eller omöjliggörs helt.

Artikel 31

Ansökningar på vägnar av en make/maka, partner, underårig eller vuxen i beroendeställning

1. En sökande får lämna in en ansökan på vägnar av hans eller hennes make/maka eller partner i ett stabilt och varaktigt förhållande, underåriga eller vuxna personer i beroendeställning som saknar rättskapacitet.
2. Den make/maka eller partner som avses i punkt 1 ska enskilt informeras om de relevanta förfarandemässiga följderna av inlämnandet av ansökan på hans eller hennes vägnar och om hans eller hennes rätt att göra en separat ansökan om internationellt skydd. Om maken eller maken inte samtycker till att en ansökan lämnas in på hans eller hennes vägnar ska han eller hon ges möjlighet att lämna in en ansökan i sitt eget namn.

3. Om en sökande inte lämnar in en ansökan på vägnar av hans eller hennes make eller maka såsom anges i punkt 1 inom de tio arbetsdagar som anges i artikel 28.1 ska maken eller maken eller partnern ges möjlighet att lämna in sin ansökan i sitt eget namn inom ytterligare tio arbetsdagar räknat från och med att den första tiodagarsperioden löper ut. Om maken eller maken eller partnern inte lämnar in sin ansökan inom dessa ytterligare tio arbetsdagar ska ansökan avslås såsom avstådd i enlighet med det förfarande som anges i artikel 39.
4. Om en sökande inte lämnar in en ansökan på vägnar av de vuxna personer som är i beroendeställning till honom eller henne såsom anges i punkt 1 inom de tio arbetsdagar som anges i artikel 28.1 ska den beslutande myndigheten lämna in en ansökan på uppdrag av den vuxna personen i beroendeställning om den, på grundval av en individuell prövning av hans eller hennes situation, anser att den vuxna personen i beroendeställning kan vara i behov av internationellt skydd.
5. När en person har lämnat in en ansökan om internationellt skydd för hans eller hennes make eller make, partner i ett stabilt och varaktigt förhållande eller vuxna personer i beroendeställning utan rättskapacitet ska var och en av dessa personer beredas tillfälle till en personlig intervju.
6. En underårig ska ha rätt att lämna in en ansökan om internationellt skydd i sitt eget namn, om han eller hon har rättskapacitet enligt nationell rätt i den berörda medlemsstaten, eller genom en vuxen person som enligt lag eller praxis i den berörda medlemsstaten har ansvar för henne eller honom, inbegripet hans eller hennes föräldrar eller andra vårdnadshavare i rättslig eller vedertagen bemärkelse, eller vuxna familjemedlemmar om det rör sig om ett medföljande barn, eller genom en förmyndare i fall av ett ensamkommande barn.
7. När det rör sig om ett medföljande barn ska det inlämnande av en ansökan av den vuxna person som har ansvar för honom eller henne som avses i punkt 6 även anses utgöra inlämnande av en ansökan för internationellt skydd på den underåriges vägnar.
8. Om den vuxna person som ansvarar för det medföljande barnet inte gör en ansökan för sin egen räkning ska det medföljande barnet vid den tidpunkt då en ansökan görs för hans eller hennes räkning tydligt informeras om möjligheten och förfarandet för att lämna in en ansökan i sitt eget namn.
9. Om den vuxna person som ansvarar för det medföljande barnet inte lämnar in en ansökan på vägnar av den underårige inom de tio arbetsdagar som anges i artikel 28.1 ska den underårige informeras om möjligheten att lämna in sin ansökan i sitt eget namn och ges möjlighet att göra detta inom ytterligare tio arbetsdagar räknat från och med att den första tiodagarsperioden löper ut om han eller hon har rättslig handlingsförmåga enligt nationell lagstiftning i den berörda medlemsstaten. Om den underårige inte lämnar in sin ansökan i sitt eget namn inom dessa ytterligare tio arbetsdagar ska ansökan avslås såsom avstådd i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 39.
10. När beslut fattas om huruvida en ansökan kan tas upp till prövning i fall av en separat ansökan av en make eller maka, partner eller underårig i enlighet med artikel 36.1 d, ska en ansökan om internationellt skydd bli föremål för en preliminär prövning om det föreligger fakta som avser makens eller makans, partnerns eller den underåriges situation som motiverar en separat ansökan.

Om det föreligger fakta som avser makens eller makans, partners eller den underåriges situation som motiverar en separat ansökan ska den separata ansökan ytterligare prövas för att ett beslut om ansökan ska fattas i sak. I annat fall ska den separata ansökan nekas prövning, utan att det ska påverka den regelrätta prövningen av varje ansökan som lämnats in på en makes eller makas, partners eller underårigs vägnar.

Artikel 32

Ensamkommande barns ansökningar

1. Ett ensamkommande barn ska lämna in en ansökan i sitt eget namn om han eller hon har rättshandlingsförmåga enligt nationell lagstiftning i den berörda medlemsstaten, eller så ska hans eller hennes förmyndare lämna in den på hans eller hennes vägnar. Förmyndaren ska bistå och vederbörligen informera det ensamkommande barnet om hur och var en ansökan ska lämnas in.
2. När det gäller ett ensamkommande barn ska den period på tio arbetsdagar för inlämnandet av ansökan som anges i artikel 28.1 börja löpa först vid den tidpunkt då en förmyndare har utsetts för det ensamkommande barnet och har träffat barnet. Om det ensamkommande barnets förmyndare inte lämnar in en ansökan på hans eller hennes vägnar inom de tio arbetsdagar som anges i artikel 28.1 ska den beslutande myndigheten lämna in en ansökan på det ensamkommande barnets vägnar om den, på grundval av en individuell prövning av barnets situation, anser att barnet kan vara i behov av internationellt skydd.
3. De organ som avses i artikel 10 i direktiv 2008/115/EG ska ha rätt att lämna in en ansökan om internationellt skydd på ett ensamkommande barns vägnar om organen efter en individuell prövning av barnets situation anser att barnet kan ha behov internationellt skydd.

AVSNITT II

PRÖVNINGSFÖRFARANDE

Artikel 33

Prövning av ansökningar

1. Medlemsstaterna ska pröva ansökningar om internationellt skydd i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II.
2. Den beslutande myndigheten ska fatta beslut om ansökningar om internationellt skydd efter vederbörlig bedömning av huruvida en ansökan kan tas upp till prövning eller vederbörlig sakprövning av ansökan. Den beslutande myndigheten ska pröva ansökningarna objektivt, opartiskt och på individuell basis. Vid prövningen av ansökan ska den beakta följande:
 - (a) Relevanta uttalanden och dokumentation som läggs fram av sökanden, inbegripet upplysningar om huruvida sökanden har utsatts eller kan vara utsatt för förföljelse eller allvarlig skada.
 - (b) All relevant, korrekt och aktuell information som avser den rådande situationen i ursprungslandet och sökanden vid tiden för fattandet av ett beslut om ansökan, inbegripet ursprungslandets lagar och andra författningar och på

vilket sätt de tillämpas, samt all annan relevant information som erhållits från Europeiska unionens asylbyrå, FN:s flyktingkommissariat och relevanta internationella människorättsorganisationer, eller från andra källor.

- (c) Den gemensamma analys av information om ursprungsländer som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå).
 - (d) Sökandens individuella ställning och personliga omständigheter, inklusive faktorer såsom bakgrund, kön, ålder, sexuell läggning och könsidentitet, så att det kan bedömas huruvida de handlingar sökanden har blivit utsatt för eller skulle kunna bli utsatt för, på grundval av sökandens personliga omständigheter, skulle innebära förföljelse eller allvarlig skada.
 - (e) Om den sökande efter att ha lämnat ursprungslandet ägnat sig åt en verksamhet, vars enda syfte eller vars huvudsyfte var att skapa de nödvändiga förutsättningarna för att ansöka om internationellt skydd, ska man bedöma om denna verksamhet skulle utsätta den sökande för förföljelse eller allvarlig skada om han eller hon återvänder till det landet.
 - (f) Om man rimligen kan förvänta sig att den sökande begagnar sig av skyddet i ett annat land där han eller hon kan hävda medborgarskap.
3. Den personal som prövar asylansökningar och fattar beslut om ska ha tillräcklig kunskap om tillämpliga normer på området för asyl- och flyktinglagstiftning. De ska ha möjlighet att vid behov inhämta råd från experter i särskilda frågor, t.ex. medicinska frågor, kulturella frågor och religionsfrågor samt barn- eller könsrelaterade frågor. De får vid behov rådfråga Europeiska unionens asylbyrå i enlighet med artikel 9.2 b i förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå).
4. Handlingar som är relevanta för den beslutande myndighetens prövning av ansökningar ska översättas om så är nödvändigt för prövningen.
5. Prövningen av en ansökan om internationellt skydd får ges prioritet i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II, särskilt om
- (a) ansökan kan förväntas vara välgrundad,
 - (b) sökanden har särskilda mottagningsbehov enligt artikel 20 i direktiv XXX/XX/EU (Direktivet om mottagningsvillkor) eller behöver särskilda förfarandegarantier, särskilt om han eller hon är ett ensamkommande barn.

Artikel 34

Prövningsförfarandets varaktighet

1. Prövningen för att fastställa huruvida en ansökan kan tas upp till prövning i enlighet med artikel 36.1 ska inte pågå längre än en månad från det att en ansökan inlämnas.
- Tidsfristen för en sådan granskning ska vara tio arbetsdagar om den första medlemsstat i vilken en ansökan om internationellt skydd lämnats in, i enlighet med artikel 3.3 a i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen), tillämpar begreppet första asylland eller säkert tredjeland såsom avses i artikel 36.1 a och b.
2. Den beslutande myndigheten ska säkerställa att ett prövningsförfarande i sak avslutas så snart som möjligt och inte senare än sex månader från inlämnandet av en ansökan, utan åsidosättande av kraven på att en adekvat och fullständig prövning utförs.

3. Den beslutande myndigheten får förlänga tidsfristen på sex månader med högst tre månader, om
 - (a) ett oproportionerligt stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer samtidigt ansöker om internationellt skydd, med följderna att det i praktiken blir svårt att avsluta förfarandet inom sexmånadersfristen,
 - (b) ärendet involverar komplexa faktiska eller rättsliga omständigheter.
4. Om en ansökan är föremål för det förfarande som föreskrivs i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen) ska den tidsfrist som anges i punkt 2 börja löpa vid den tidpunkt då den ansvariga medlemsstaten fastställs i enlighet med den förordningen, sökanden befinner sig på den medlemsstatens territorium och har tagits om hand i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
5. Den beslutande myndigheten får skjuta upp avslutandet av prövningsförfarandet om den, på grund av osäkra förhållanden i ursprungslandet som förväntas vara av tillfällig natur, inte rimligen kan fatta beslut inom de tidsfrister som fastställs i punkt 2 och i artikel 40.4 när det gäller det påskyndade prövningsförfarandet. I sådana fall ska den beslutande myndigheten
 - (a) se över situationen i det berörda ursprungslandet minst varannan månad,
 - (b) i rimlig tid informera de berörda sökandena om skälen till senareläggandet.Medlemsstaten ska i rimlig tid informera kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå om uppskjutandet av förfarandena för det ursprungslandet. Den beslutande myndigheten ska under alla omständigheter avsluta prövningsförfarandet inom 15 månader från det att en ansökan lämnats in.

AVSNITT III

BESLUT OM ANSÖKNINGAR

Artikel 35

Beslut av den beslutande myndigheten

1. Ett beslut om en ansökan om internationellt skydd ska meddelas sökanden utan dröjsmål, skriftligen och på ett språk som han eller hon förstår eller rimligen kan förväntas förstå.
2. Om en ansökan nekas prövning eller avslås såsom ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, såsom uttryckligen återkallad eller avstädd, ska de faktiska och rättsliga skälen anges i beslutet. Information om hur ett beslut om att inte bevilja internationellt skydd kan överklagas ska ges skriftligen, om inte denna information redan har getts sökanden på annat sätt.
3. När det rör sig om ansökningar på vägnar av makar, partner, underåriga eller vuxna personer i beroendeställning utan rättskapacitet och när ansökan grundar sig på samma skäl, får den beslutande myndigheten fatta ett enda beslut som omfattar samtliga sökande, såvida inte detta skulle leda till att en persons individuella förhållanden röjs på ett sätt som riskerar att skada hans eller hennes intressen, särskilt vid risk för förföljelse som grundar sig på kön, sexuell läggning, könsidentitet eller ålder. I sådana fall ska ett separat beslut fattas om den berörda personen.

Artikel 36

Beslut om huruvida en ansökan kan tas upp till prövning

1. Den beslutande myndigheten ska bedöma huruvida en ansökan kan tas upp till prövning, i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II, och ska neka en ansökan prövning om någon av följande grunder är tillämplig:
 - (a) Ett land som inte är en medlemsstat anses vara ett första asylland för sökanden i enlighet med artikel 44, om det inte är uppenbart att sökanden inte kommer att tillåtas resa in eller resa in på nytt till det landet.
 - (b) Ett land som inte är en medlemsstat anses vara ett säkert tredjeland för sökanden i enlighet med artikel 45, om det inte är uppenbart att sökanden inte kommer att tillåtas resa in eller resa in på nytt till det landet.
 - (c) Ansökan är en efterföljande ansökan, där inga nya fakta eller uppgifter av relevans för prövningen av sökandens rätt att anses berättigad till internationellt skydd enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen), eller avseende det skäl till att neka prövning av ansökan som tidigare tillämpats, har framkommit eller lagts fram av sökanden.
 - (d) En make eller maka, partner eller ett medföljande barn lämnar in en ansökan efter det att han eller hon har samtyckt till att en ansökan lämnas in på hans eller hennes vägnar och det inte finns några omständigheter kring situationen för maken eller maken, partnern eller barnet som motiverar en separat ansökan.
2. En ansökan ska inte prövas i sak i fall då en ansökan inte prövas i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen), inbegripet när en annan medlemsstat har beviljat sökanden internationellt skydd eller en ansökan nekas prövning i enlighet med punkt 1.
3. Punkt 1 a och b ska inte tillämpas på en person som beviljats status som subsidiärt skyddsbehövande och som har vidarebosatts via ett påskyndat förfarande i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Vidarebosättningsförordningen)³⁶.
4. Om den första medlemsstat i vilken ansökan lämnas in, efter att ha bedömt ansökan i enlighet med artikel 3.3 a i förordning (EU) Nr XXX/XXX (Dublinförordningen), anser att ansökan kan tas upp till prövning, behöver den ansvariga medlemsstaten inte på nytt tillämpa bestämmelsen i punkt 1 a och b.
5. Om den beslutande myndigheten vid en första anblick anser att en ansökan får avslås som uppenbart ogrundad ska den inte vara skyldig att uttala sig om huruvida ansökan kan tas upp till prövning.

Artikel 37

Beslut om grunderna för en ansökan

1. När en ansökan prövas i sak ska den beslutande myndigheten fatta ett beslut om huruvida sökanden uppfyller kraven på flyktingstatus, och om så inte är fallet, besluta om sökanden uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).

³⁶ EUT L [...], [...], s. [...].

2. Den beslutande myndigheten ska avslå en ansökan som ogrundad om den har fastställt att sökanden inte uppfyller kraven för att beviljas internationellt skydd enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).
3. Den beslutande myndigheten ska förklara en ogrundad ansökan som uppenbart ogrundad i de fall som anges i artikel 40.1 a, b, c, d och e.

Artikel 38

Uttryckligt återkallande av ansökningar

1. En sökande får på eget initiativ, och när som helst under förfarandet, återkalla sin ansökan.
2. Om en ansökan uttryckligen återkallas av sökanden ska den beslutande myndigheten fatta ett beslut om att avslå ansökan som uttryckligen återkallad eller som ogrundad, om den beslutande myndigheten, i det skede då ansökan uttryckligen återkallas, redan funnit att sökanden inte uppfyller kraven för att beviljas internationellt skydd enligt förordning (EU) XXX/XXX (Skyddsförordningen).

Artikel 39

Implicit återkallande av ansökningar

1. Den beslutande myndigheten ska avslå en ansökan som avstådd om
 - (a) sökanden inte lämnat in sin ansökan i enlighet med artikel 28, trots att han eller hon har haft faktisk möjlighet därtill,
 - (b) en make eller maka, partner eller underårig inte lämnat in sin ansökan efter det att sökanden inte lämnat in ansökan för sin egen räkning såsom anges i artikel 31.3 och 31.8,
 - (c) sökande vägrar att samarbeta genom att inte tillhandahålla de uppgifter som behövs för att pröva ansökan och genom att inte lämna fingeravtryck eller ansiktsbild i enlighet med artikel 7.3,
 - (d) sökanden inte infunnit sig för en personlig intervju trots att han eller hon var skyldig att göra det enligt artiklarna 10–12,
 - (e) sökanden har lämnat sin bostadsort utan att underrätta de behöriga myndigheterna, eller utan tillstånd enligt artikel 7.4,
 - (f) sökanden har upprepade gånger inte fullgjort de rapporteringsskyldigheter som pålagts honom eller henne i enlighet med artikel 7.5,
2. Under de omständigheter som avses i punkt 1 ska den beslutande myndigheten avbryta prövningen av ansökan och sända ett skriftligt meddelande till sökanden på hans eller hennes bostadsort eller adress enligt artikel 7.4, och underrätta sökanden om att prövningen av hans eller hennes ansökan har avbrutits och att ansökan kommer att avslås slutgiltigt såsom avstådd om inte sökanden rapporterar till den beslutande myndigheten inom en månad från den dag då det skriftliga meddelandet sändes.
3. Om sökanden inom denna frist på en månad rapporterar till den beslutande myndigheten och visar att hans eller hennes underlåtenhet berodde på omständigheter som han eller hon inte rädde över, ska den beslutande myndigheten återuppta prövningen av ansökan.

4. Om sökanden inte inom denna frist på en månad rapporterar till den beslutande myndigheten och inte visar att hans eller hennes underlåtenhet berodde på omständigheter som han eller hon inte rådde över, ska den beslutande myndigheten anse att ansökan har återkallats implicit.
5. Om en ansökan återkallas implicit ska den beslutande myndigheten fatta ett beslut om att avslå ansökan som avstådd eller som ogrundad, om den beslutande myndigheten, i det skede då ansökan återkallas implicit, redan funnit att sökanden inte uppfyller kraven för att beviljas internationellt skydd enligt förordning (EU) XXX/XXX (Skyddsförordningen).

AVSNITT IV

SÄRSKILDA FÖRFARANDEN

Artikel 40

Påskyndat prövningsförfarande

1. Den beslutande myndigheten ska, i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II, påskynda prövningen av en ansökan om internationellt skydd i fall då
 - (a) sökanden vid inlämnandet av sin ansökan och framläggandet av de faktiska omständigheterna endast tagit med uppgifter som saknar betydelse för prövningen av hans eller hennes rätt att anses som berättigad till internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsdirektivet),
 - (b) sökanden har lämnat uppenbart inkonsekventa och motsägelsefulla, klart falska eller uppenbart osannolika uppgifter som motsäger tillräckligt kontrollerad information om ursprungslandet på ett sätt som gör att hans eller hennes påstående om rätt att anses som berättigad till internationellt skydd enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) uppenbart är föga övertygande,
 - (c) sökanden har vilselett myndigheterna genom att lämna oriktiga uppgifter eller falska handlingar eller genom att undanhålla relevanta uppgifter eller handlingar som rör hans eller hennes identitet eller nationalitet och som kunde ha påverkat beslutet i negativ riktning,
 - (d) sökanden lämnar in en ansökan enbart för att försena eller hindra verkställigheten av ett redan fattat eller förestående beslut som leder till att sökanden avlägsnas från en medlemsstats territorium,
 - (e) ett tredjeland kan betraktas som ett säkert ursprungsland för sökanden i den mening som avses i denna förordning,
 - (f) sökanden på allvarliga grunder kan betraktas som en fara för den inre säkerheten eller den allmänna ordningen i medlemsstaterna,
 - (g) sökanden inte uppfyller de skyldigheter som anges i artiklarna 4.1 och 20.3 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen), om inte han eller hon påvisar att hans eller hennes underlåtenhet berodde på omständigheter som han eller hon inte rådde över,

- (h) ansökan är en efterföljande ansökan och ansökan så tydligt saknar grund eller är så oskälig att den saknar rimliga utsikter till framgång.
2. Den beslutande myndigheten ska avsluta det påskyndade prövningsförfarandet inom två månader från det att ansökan lämnats in. Undantagsvis ska den beslutande myndigheten i de fall som anges i punkt 1 d avsluta det påskyndade prövningsförfarandet inom åtta arbetsdagar.
 3. Om en ansökan är föremål för det förfarande som föreskrivs i förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen) ska de tidsfrister som anges i punkt 2 inledas vid den tidpunkt då det i enlighet med den förordningen fastställs vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen samt sökanden befinner sig på den medlemsstatens territorium och har tagits om hand av den behöriga myndigheten i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Dublinförordningen).
 4. Om den beslutande myndigheten anser att prövningen av ansökan involverar faktiska eller rättsliga omständigheter som är för komplexa för att prövas inom ramen för ett påskyndat prövningsförfarande, får den fortsätta prövningen i sak i enlighet med artiklarna 34 och 37. I så fall, eller i andra fall då ett beslut inte kan fattas inom de tidsfrister som anges i punkt 2, ska den berörda sökanden underrättas om förändringen i förfarandet.
 5. Det påskyndade prövningsförfarandet får tillämpas på underåriga endast om
 - (a) sökanden kommer från ett tredjeland som anses som ett säkert ursprungsland i enlighet med de villkor som anges i artikel 47,
 - (b) sökanden på allvarliga grunder kan betraktas som en fara för den inre säkerheten eller den allmänna ordningen i medlemsstaten eller med tvång har utvisats som ett allvarligt hot mot allmän ordning och säkerhet enligt nationell rätt.

Artikel 41

Gränsförfarande

1. Medlemsstaterna får, i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II, besluta om en ansökan vid medlemsstatens gräns eller transitzoner när det gäller
 - (a) huruvida en ansökan som görs på sådana platser kan tas upp till prövning enligt artikel 36.1, eller
 - (b) grunderna för en ansökan i fall som omfattas av det påskyndade prövningsförfarandet enligt artikel 40.
2. Ett beslut som avses i punkt 1 ska fattas så snart som möjligt, dock utan åsidosättande av kraven på att en adekvat och fullständig prövning utförs, och inte senare än fyra veckor från det att ansökan lämnats in.
3. Om ett slutligt beslut inte har fattats inom de fyra veckor som anges i punkt 2 ska sökanden inte längre kvarhållas vid gränsen eller i transitzoner och ska beviljas inresa till medlemsstatens territorium så att hans eller hennes ansökan kan handläggas i enlighet med andra bestämmelser i denna förordning.
4. I händelse av ankomster som omfattar ett oproportionerligt stort antal tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som lämnar ansökningar om internationellt skydd vid gränsen eller i en transitzon, vilket gör det svårt i praktiken

att där tillämpa bestämmelserna i punkt 1, får gränsförfarandena även tillämpas på platser i närheten av gränsen eller i transitzonen.

5. Gränsförfarandet får tillämpas på ensamkommande barn, i enlighet med artiklarna 8–11 i direktiv (EU) nr XXX/XXX (Direktivet om mottagningsvillkor) endast om

- (a) sökanden kommer från ett tredjeland som anses som ett säkert ursprungsland i enlighet med de villkor som anges i artikel 47,
- (b) sökanden på allvarliga grunder kan betraktas som en fara för den inre säkerheten eller den allmänna ordningen i medlemsstaten eller med tvång har utvisats som ett allvarligt hot mot allmän ordning och säkerhet enligt nationell rätt,
- (c) det finns rimlig anledning att anta att ett tredjeland är ett säkert tredjeland för sökanden i enlighet med villkoren i artikel 45,
- (d) sökanden har vilselett myndigheterna genom att lämna oriktiga uppgifter eller falska handlingar eller genom att undanhålla relevanta uppgifter eller handlingar som rör hans eller hennes identitet och/eller medborgarskap och som kunde ha påverkat beslutet i negativ riktning.

Punkt d ska tillämpas endast om det föreligger starka skäl att anta att sökanden försöker dölja relevanta uppgifter som sannolikt skulle medföra ett beslut om att inte bevilja internationellt skydd och under förutsättning att sökanden har fått full möjlighet att lägga fram väl underbyggda motiveringar till sitt handlande.

Artikel 42

Efterföljande ansökningar

- 1. Efter det att en tidigare ansökan har avslagits genom ett slutligt beslut ska den ansvariga medlemsstaten betrakta varje ytterligare ansökan som samma sökande gör i någon medlemsstat som en efterföljande ansökan.
- 2. En efterföljande ansökan ska bli föremål för en preliminär prövning varvid den beslutande myndigheten ska fastställa om nya fakta eller uppgifter har framkommit eller lagts fram av sökanden vilka på ett avgörande sätt bidrar till sökandens möjligheter att betraktas som en person som beviljats internationellt skydd enligt förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen) eller som avser de skäl till varför den tidigare ansökan nekades prövning.
- 3. Den preliminära prövningen ska utföras på grundval av skriftliga inlagor och en personlig intervju i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II. Den personliga intervjun får dock utgå om det redan utifrån de skriftliga inlagorna är tydligt att ansökan inte innehåller några nya fakta eller uppgifter eller att den uppenbarligen saknar grund och saknar rimliga möjligheter till framgång.
- 4. Ett nytt förfarande för prövning av ansökan om internationellt skydd ska inledas om
 - (a) nya fakta eller uppgifter av relevans såsom avses i punkt 2 a har framkommit eller lagts fram av sökanden,
 - (b) sökanden, utan egen förskyllan, var oförmögen att lägga fram dessa fakta eller uppgifter under förfarandet avseende den tidigare ansökan, såvida det inte anses orimligt att inte beakta dessa fakta eller uppgifter.

5. Om villkoren för att inleda ett nytt förfarande enligt punkt 4 inte är uppfyllda ska den beslutande myndigheten neka ansökan prövning, eller avslå den som uppenbart ogrundad om ansökan så tydligt saknar grund eller är så oskälig att den saknar rimliga utsikter till framgång.

Artikel 43

Undantag från rätten att stanna kvar vid efterföljande ansökningar

Utan att det ska hindra tillämpningen av principen om ”non-refoulement” får medlemsstaterna medge ett undantag från rätten att stanna kvar på deras territorium och göra ett undantag från artikel 54.1, om

- (a) en följande ansökan har nekats prövning av den beslutande myndigheten eller avslagits som uppenbart ogrundad.
- (b) en andra eller ytterligare efterföljande ansökan görs i någon medlemsstat efter ett slutgiltigt beslut om att en tidigare efterföljande ansökan nekats prövning eller avslås som ogrundad eller uppenbart ogrundad.

AVSNITT V

BEGREPP AVSEENDE SÄKERT LAND

Artikel 44

Begreppet första asylland

- 1. Ett tredjeland kan betraktas som första asylland för en enskild sökande, förutsatt att
 - (a) sökanden har åtnjutit skydd i landet i enlighet med Genèvekonventionen innan han eller hon reste in till unionen och kan fortfarande erhålla detta skydd, eller
 - (b) sökanden har på annat sätt åtnjutit tillräckligt skydd i landet innan han eller hon reste in till unionen och kan fortfarande erhålla detta skydd.
- 2. Den beslutande myndigheten ska anse att en sökande åtnjuter tillräckligt skydd såsom avses i punkt 1 b, förutsatt att den övertygat sig om att
 - (a) sökandens liv och frihet inte är hotade på grund av ras, religion, medborgarskap, tillhörighet till en viss samhällsgrupp eller politisk övertygelse,
 - (b) det inte föreligger någon risk för allvarlig skada enligt definitionen i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsdirektivet),
 - (c) principen om ”non-refoulement” iakttas i enlighet med Genèvekonventionen,
 - (d) förbudet mot varje återsändande som innebär åsidosättande av förbudet mot tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling i enlighet med folkrätten iakttas,
 - (e) det finns en rätt till laglig bosättning,
 - (f) det finns tillräcklig tillgång till arbetsmarknaden, mottagningsanläggningar, hälso- och sjukvård och utbildning och
 - (g) det finns en rätt till familjeåterförening i enlighet med internationella människorättsnormer.

3. Innan hans eller hennes ansökan kan nekas prövning i enlighet med artikel 36.1 a ska sökanden ges möjlighet att överklaga tillämpningen av begreppet första asylland med hänsyn till hans eller hennes särskilda omständigheter vid inlämnandet av ansökan och vid intervjun avseende huruvida ansökan kan tas upp till prövning.
4. När det gäller ensamkommande barn får begreppet första asylland tillämpas endast om medlemsstaternas myndigheter först från det berörda tredjelandets myndigheter erhållit tillförsäkran om att det ensamkommande barnet kommer att tas om hand av dessa myndigheter och att han eller hon omedelbart kommer att åtnjuta en av de former av skydd som avses i punkt 1.
5. Om en ansökan nekas prövning genom tillämpning av begreppet första asylland ska den beslutande myndigheten
 - (a) informera sökanden om detta,
 - (b) förse sökanden med en handling på tredjelandets språk som underrättar myndigheterna i det landet om att ansökan inte har prövats i sak till följd av tillämpningen av begreppet första asylland.
6. Om det berörda tredjelandet inte tillåter att sökanden reser in eller reser in på nytt på dess territorium ska den beslutande myndigheten återkalla beslutet om att neka ansökan prövning och ge tillgång till förfarandet i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II och avsnitt I i kapitel III.
7. Medlemsstaten ska varje år till kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå meddela de länder på vilka begreppet första asylland tillämpas.

Artikel 45

Begreppet säkert tredjeland

1. Ett tredjeland ska betecknas som ett säkert tredjeland, förutsatt att
 - (a) sökandens liv och frihet inte är hotade på grund av ras, religion, medborgarskap, tillhörighet till en viss samhällsgrupp eller politisk övertygelse,
 - (b) det inte föreligger någon risk för allvarlig skada enligt definitionen i förordning (EU) nr XXX/XXX,
 - (c) principen om ”non-refoulement” iakttas i enlighet med Genèvekonventionen,
 - (d) förbudet mot varje återsändande som innebär åsidosättande av förbudet mot tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling i enlighet med folkrätten iakttas,
 - (e) det finns möjlighet att åtnjuta skydd i enlighet med de materiella normerna i Genèvekonventionen eller, i tillämpliga fall, tillräckligt skydd enligt artikel 44.2.

Bedömningen av huruvida ett tredjeland kan betecknas som ett säkert tredjeland i enlighet med denna förordning ska grunda sig på ett urval av informationskällor, särskilt information från andra medlemsstater, stödkontoret, Europeiska unionens asylbyrå, Europeiska utrikestjänsten, FN:s flyktingkommissariat, Europarådet och andra berörda internationella organisationer.

2. Begreppet säkert tredjeland ska tillämpas

- (a) om ett tredjeland betecknas som ett säkert tredjeland i enlighet med artikel 50,
 - (b) om ett tredjeland betecknas som säkert tredjeland på unionsnivå, eller
 - (c) i enskilda fall med avseende på en särskild sökande.
3. Den beslutande myndigheten ska betrakta ett tredjeland som ett säkert tredjeland för en särskild sökande, efter en individuell prövning av ansökan, endast om den har övertygat sig om tredjelandets säkerhet för en särskild sökande i enlighet med de kriterier som anges i punkt 1 och det har fastställts att
- (a) sökanden har en anknytning till det berörda tredjelandet som gör att det skulle vara rimligt för denne att resa till det landet, bland annat därför att sökanden har transiterat genom detta tredjeland, som ligger geografiskt nära sökandens ursprungsland,
 - (b) sökanden inte har lagt fram några allvarliga skäl för att landet inte ska anses som ett säkert tredjeland med hänsyn till hans eller hennes särskilda omständigheter.
4. Innan hans eller hennes ansökan kan nekas prövning i enlighet med artikel 36.1 b ska en sökande ges möjlighet att överklaga tillämpningen av begreppet säkert tredjeland med hänsyn till hans eller hennes särskilda omständigheter vid inlämnandet av ansökan och vid intervjun avseende huruvida ansökan kan tas upp till prövning.
5. När det gäller ensamkommande barn får begreppet säkert tredjeland tillämpas endast om medlemsstaternas myndigheter först från det berörda tredjelandets myndigheter erhållit bekräftelse om att det ensamkommande barnet kommer att tas om hand av dessa myndigheter och att han eller hon omedelbart kommer att ha tillgång till en av de former av skydd som avses i punkt 1 e.
6. Om en ansökan nekas prövning genom tillämpning av begreppet säkert tredjeland ska den beslutande myndigheten
- (a) informera sökanden om detta, och
 - (b) förse sökanden med en handling på tredjelandets språk som underrättar myndigheterna i det landet om att ansökan inte har prövats i sak till följd av tillämpningen av begreppet säkert tredjeland.
7. Om det berörda tredjelandet inte tillåter att sökanden reser in eller reser in på nytt på dess territorium ska den beslutande myndigheten återkalla beslutet om att neka ansökan prövning och ge tillgång till förfarandet i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II och avsnitt I i kapitel III.

Artikel 46

Fastställande av säkra tredjeländer på unionsnivå

1. Tredjeländer ska betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå i enlighet med de villkor som anges i artikel 45.1.
2. Kommissionen ska regelbundet granska situationen i tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå, med bistånd av Europeiska unionens asylbyrå och på grundval av de övriga informationskällor som anges i artikel 45.1 andra stycket.
3. Kommissionen ska ges befogenheter att anta delegerade akter för att tillfälligt upphäva beteckningen av ett tredjeland som ett säkert tredjeland på unionsnivå, på de villkor som anges i artikel 49.

Begreppet säkert ursprungsland

1. Ett tredjeland får betecknas som ett säkert ursprungsland i enlighet med denna förordning om det på grundval av den rättsliga situationen, tillämpningen av lagstiftningen inom ett demokratiskt system och de allmänna politiska förhållandena framgår att det allmänt inte förekommer någon förföljelse enligt artikel 9 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen), samt ingen tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och inget hot på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt.
2. Bedömningen av huruvida ett tredjeland kan betecknas som ett säkert ursprungsland i enlighet med denna förordning ska grunda sig på ett urval av informationskällor, särskilt information från andra medlemsstater, Europeiska unionens asylbyrå, Europeiska utrikestjänsten, FN:s flyktingkommissarie, Europarådet och andra berörda internationella organisationer och ska ta hänsyn till den gemensamma analys av information om ursprungsländer som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå).
3. Vid denna bedömning ska man bland annat beakta i vilken utsträckning skydd mot förföljelse eller misshandel ges, genom att undersöka
 - (a) landets berörda lagar och förordningar och på vilket sätt de tillämpas,
 - (b) hur landet iakttar de rättigheter och friheter som är fastställda i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter eller Förenta nationernas konvention mot tortyr, särskilt de rättigheter från vilka det inte går att göra undantag enligt artikel 15.2 i nämnda Europeiska konvention,
 - (c) frånvaron av utvisningar, avlägsnanden eller utlämningar av egna medborgare till tredjeländer där det, bland annat, finns en allvarlig risk för att de skulle kunna utsättas för dödsstraff, tortyr, förföljelse eller annan inhuman eller förnedrande behandling eller straff, eller där deras liv eller frihet skulle hotas på grund av deras ras, religion, nationalitet, sexuella läggning, tillhörighet till en särskild samhällsgrupp eller politisk övertygelse eller varifrån det finns en allvarlig risk för utvisning, avlägsnande eller utlämning till ett annat tredjeland,
 - (d) om landet tillhandahåller ett system med effektiva rättsmedel mot överträdelser av dessa rättigheter och friheter.
4. Om det fastställs att ett tredjeland är ett säkert ursprungsland enligt denna förordning kan landet, efter en enskild prövning av ansökan, betraktas som ett säkert ursprungsland för en enskild sökande endast om han eller hon
 - (a) är medborgare i det landet, eller
 - (b) är en statslös person som tidigare varit stadigvarande bosatt i det landet, och
 - (c) inte har lagt fram några allvarliga skäl för att landet inte ska anses som ett säkert ursprungsland med hänsyn till hans eller hennes särskilda omständigheter.

Fastställande av säkra ursprungsländer på unionsnivå

1. De tredjeländer som förtecknas i bilaga I till denna förordning betecknas som säkra ursprungsländer på unionsnivå, i enlighet med de villkor som anges i artikel 47.
2. Kommissionen ska regelbundet granska situationen i tredjeländer som är uppförda på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer, med bistånd av Europeiska unionens asylbyrå och på grundval av de övriga informationskällor som anges i artikel 45.2.
3. I enlighet med artikel 11.2 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Förordningen om EU:s asylbyrå) får kommissionen begära att Europeiska unionens asylbyrå förser den med information om specifika tredjeländer som skulle kunna komma i fråga för att uppföras på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer.
4. Kommissionen ska ges befogenheter att anta delegerade akter för att tillfälligt avföra ett tredjeland från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer på unionsnivå, på de villkor som anges i artikel 49.

Artikel 49

Tillfälligt avförande och avförande av ett tredjeland från den förteckning över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer

1. Om läget plötsligt skulle förvärras i ett tredjeland som betecknas som ett säkert tredjeland på unionsnivå eller som finns upptaget på EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer, ska kommissionen genomföra en väl grundad bedömning av huruvida landet uppfyller de villkor som fastställs i artikel 45 eller artikel 47, och om kommissionen anser att dessa villkor inte längre är uppfyllda, ska den anta en delegerad akt för att tillfälligt avföra ett tredjeland från förteckningen över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer, under en period av sex månader.
2. Kommissionen ska fortlöpande granska läget i tredjelandet, med beaktande av bland annat information som tillhandahålls av medlemsstaterna, med avseende på efterföljande förändringar i läget i landet.
3. Om kommissionen har antagit en delegerad akt i enlighet med punkt 1 om att tillfälligt avföra ett tredjeland från den förteckning över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller tillfälligt avföra tredjelandet från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer, ska kommissionen inom tre månader efter dagen för antagandet av den delegerade akten lägga fram ett förslag, i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, om ändring av denna förordning för att avföra tredjelandet från förteckningen över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer.
4. Om kommissionen inte lägger fram ett sådant förslag inom tre månader från antagandet av den delegerade akten såsom anges i punkt 2 ska den delegerade akten genom vilken tredjelandet tillfälligt avförs från förteckningen över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller från EU:s gemensamma förteckning över säkra ursprungsländer upphöra att gälla. Om kommissionen lägger fram ett sådant förslag inom tre månader ska kommissionen, på grundval av en saklig bedömning, ges befogenhet att förlänga giltigheten för den delegerade akten med sex månader, med möjlighet att förnya förlängningen en gång.

Fastställande av tredjeländer som säkra ursprungsländer på nationell nivå

1. I fem år från och med ikraftträdandet av denna förordning får medlemsstaterna bibehålla eller införa lagstiftning som tillåter andra nationella fastställanden av säkra tredjeländer eller säkra ursprungsländer än vad som fastställts på unionsnivå eller i EU:s gemensamma förteckning i bilaga I, för att pröva ansökningar om internationellt skydd.
2. Om ett tredjeland, i enlighet med artikel 49.1, tillfälligt avförs från den förteckning över tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer på unionsnivå eller från EU:s gemensamma förteckning i bilaga I till denna förordning, ska medlemsstaterna inte beteckna landet som ett säkert tredjeland eller ett säkert ursprungsland på nationell nivå, och inte heller tillämpa begreppet säkert tredjeland i en bedömning från fall till fall som berör en enskild sökande.
3. Om ett tredjeland inte längre betecknas som ett säkert tredjeland på unionsnivå eller ett tredjeland har avförts från EU:s gemensamma förteckning i bilaga 1 till denna förordning i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, får en medlemsstat till kommissionen anmäla att den, till följd av förändringar i omständigheterna i landet, anser att landet på nytt uppfyller de villkor som anges i artikel 45.1 och artikel 47.

Anmälan ska innehålla en väl grundad bedömning av landets uppfyllande av de villkor som anges i artikel 45.1 och artikel 47, inbegripet en redogörelse för de specifika förändringarna i omständigheterna i tredjelandet, vilket innebär att landet på nytt uppfyller dessa villkor.

Den anmälade medlemsstaten får fastställa att tredjelandet betecknas som ett säkert tredjeland eller säkert ursprungsland på nationell nivå endast om kommissionen inte invänder mot detta fastställande.
4. Medlemsstaterna ska till kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå meddela de tredjeländer som betecknas som säkra tredjeländer eller säkra ursprungsländer på nationell nivå omedelbart efter detta fastställande. Medlemsstaterna ska en gång om året till kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå meddela vilka övriga säkra tredjeländer som begreppet tillämpas på från fall till fall med avseende på enskilda sökande.

KAPITEL IV

FÖRFARANDEN FÖR ÅTERKALLANDE AV INTERNATIONELLT SKYDD

Återkallande av internationellt skydd

Den beslutande myndigheten ska inleda en utredning om återkallande av en enskild persons internationella skydd om nya fakta och uppgifter framkommer som tyder på att det finns skäl att ompröva giltigheten av hans eller hennes internationella skydd, särskilt i de fall som anges i artiklarna 15 och 21 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsdirektivet).

Artikel 52

Förfaranderegler

1. Om den behöriga myndigheten överväger att återkalla det internationella skyddet för en tredjelandsmedborgare eller statslös person, inbegripet inom ramen för en regelbunden omprövning av status såsom avses i artiklarna 15 och 21 i förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsdirektivet), ska den berörda personen särskilt åtnjuta följande garantier:
 - (a) Han eller hon ska underrättas skriftligen om att den behöriga myndigheten omprövar hans eller hennes rätt att betraktas som en person som beviljats internationellt skydd och skälen för en sådan omprövning .
 - (b) Han eller hon ska ges möjlighet att i rimlig tid i en skriftlig förklaring och i en personlig intervju ange sina skäl till varför hans eller hennes internationella skydd inte bör återkallas.
2. När det gäller punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att
 - (a) den behöriga myndigheten kan erhålla korrekta och uppdaterade uppgifter från olika källor, vid behov t.ex. från Europeiska unionens asylbyrå och FN:s flyktingkommissarie om den allmänna situationen i de berörda personernas ursprungsländer, och
 - (b) om uppgifter samlas i ett enskilt fall för att ompröva en persons internationella skydd, får dessa inte inhämtas från aktörer som utövar förföljelse eller orsakar allvarlig skada på ett sådant sätt att sådana aktörer får direkt information om att den berörda personen är en person som beviljats internationellt skydd vars status är under omprövning, eller att den fysiska integriteten för den berörda personen eller personer i beroendeställning eller friheten och säkerheten för de familjemedlemmar som fortfarande är bosatta i ursprungslandet äventyras.
3. Den behöriga myndighetens beslut att återkalla det internationella skyddet lämnas skriftligen. De faktiska och rättsliga skälen ska anges i beslutet och information om på vilket sätt beslutet kan överklagas ska lämnas skriftligen.
4. Så snart den beslutande myndigheten har fattat ett beslut om att återkalla det internationella skyddet ska artikel 8.3 och artiklarna 15–18 vara tillämpliga.
5. Genom avvikelse från punkterna 1–4 i denna artikel ska medlemsstaternas internationella skyddet upphöra om den som beviljats internationellt skydd otvetydigt avsagt sig detta skydd. Det internationella skyddet ska också upphöra när den som beviljats internationellt skydd blir medborgare i den medlemsstat som beviljat internationellt skydd.

KAPITEL V

ÖVERKLAGANDE

Artikel 53

Rätten till ett effektivt rättsmedel

1. Sökande har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol eller tribunal i enlighet med de grundläggande principerna och garantierna i kapitel II, mot följande:

- (a) Ett beslut som fattats om en ansökan om internationellt skydd, inbegripet ett beslut
 - i) om att neka en ansökan prövning enligt artikel 36.1,
 - ii) om att avslå en ansökan som ogrundad eller uppenbart ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande enligt artikel 37.2 och 37.3 eller artikel 42.4,
 - iii) om att avslå en ansökan som uttryckligen återkallad eller avstådd enligt artiklarna 38 och 39,
 - iv) som fattats efter ett gränsförfarande enligt artikel 41.
- (b) Ett beslut att återkalla internationellt skydd enligt artikel 52.
- 2. Personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande tillförsäkras rätt till ett effektivt rättsmedel mot beslut som innebär att ansökan betraktas som ogrundad med avseende på flyktingstatus.
- 3. Ett effektivt rättsmedel såsom avses i punkt 1 medför full omprövning och prövning av det aktuella behovet av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna, däribland, i förekommande fall, en prövning av behovet av internationellt skydd i enlighet med förordning (EU) nr XXX/XXX (Skyddsförordningen).
Sökanden får lägga fram endast nya uppgifter som är relevanta för prövningen av hans eller hennes ansökan, och som han eller hon inte kunde ha känt till i ett tidigare skede, eller som hänför sig till förändringar av hans eller hennes situation.
- 4. Domstolarna eller tribunalerna ska, genom den beslutande myndigheten, sökanden eller på annat sätt, ha tillgång till den allmänna information som avses i artikel 33.2 b och c.
- 5. Handlingar som är relevanta för domstolars eller tribunalers prövning av ansökningar vid överklaganden ska vid behov översättas, om de inte redan översatts i enlighet med artikel 33.4.
- 6. Sökanden ska lämna in överklaganden mot varje beslut som anges i punkt 1
 - (a) inom en vecka, mot ett beslut om att neka en efterföljande ansökan prövning eller mot ett beslut om att avslå ansökan som ogrundad,
 - (b) inom två veckor, mot ett beslut om att neka en ansökan prövning, eller mot ett beslut om att avslå en ansökan som uttryckligen återkallad eller som avstådd, eller mot ett beslut som avslår en ansökan som ogrundad eller uppenbart ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, till följd av ett påskyndat prövningsförfarande eller ett gränsförfarande eller medan sökanden hålls i förvar,
 - (c) inom en månad, mot ett beslut om att avslå en ansökan som ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, om prövningen inte påskyndats, eller mot ett beslut om att återkalla internationellt skydd.

När det gäller led b får medlemsstaterna föreskriva att beslut som fattats i enlighet med ett gränsförfarande ska bli föremål för granskning ex officio.

De tidsfrister som fastställs i detta stycke ska löpa från den dag då den beslutande myndighetens beslut delges sökanden, eller från den tidpunkt då den juridiske rådgivaren eller annan rådgivare utnämns, om sökanden har lämnat in en begäran om kostnadsfritt rättsligt bistånd och biträde.

Artikel 54

Överklagandes suspensiva verkan

1. Den ansvariga medlemsstaten ska låta sökande stanna på deras territorium till dess att tidsfristen för utövande av rätten till ett effektivt rättsmedel har löpt ut och, om de har utövat denna rätt inom utsatt tid, i avvaktan på resultatet av omprövningen.
2. En domstol eller tribunal ska ha rätt att avgöra om den sökande får stanna kvar på den ansvariga medlemsstatens territorium, antingen på begäran av sökanden eller ex officio, om beslutet leder till att sökandens rätt att stanna kvar i medlemsstaten upphör till följd av någon av följande kategorier av beslut:
 - (a) Ett beslut enligt vilket en ansökan anses uppenbart ogrundad eller avslår en ansökan som ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande i fall som omfattas av ett påskyndat prövningsförfarande eller gränsförfarande.
 - (b) Ett beslut som nekar en ansökan prövning i enlighet med artikel 36.1 a och c.
 - (c) Ett beslut som avslår en ansökan som uttryckligen återkallad eller avstådd i enlighet med artikel 38 respektive artikel 39.
3. En domstol eller tribunal ska ha rätt att avgöra om den sökande får stanna kvar på den ansvariga medlemsstatens territorium förutsatt att
 - (a) sökanden har tillgång till nödvändig tolkning och nödvändigt rättsligt bistånd och biträde samt har tillräckligt med tid på sig att förbereda sin begäran och att för domstolen lägga fram de argument som talar för att låta honom eller henne stanna kvar på territoriet i avvaktan på resultatet av förfarandet, och
 - (b) domstolen eller tribunalen, inom ramen för en prövning av en begäran om att få stanna kvar på den ansvariga medlemsstatens territorium, prövar beslutet om att inte bevilja internationellt skydd med avseende på faktiska och rättsliga omständigheter.
4. Medlemsstaterna ska tillåta sökanden att stanna kvar på deras territorium i avvaktan på resultatet av förfarandet för att avgöra om sökanden får stanna kvar på territoriet. Beslutet ska fattas inom en månad från inlämnandet av överklagandet.
5. En sökande som lämnar in ett ytterligare överklagande mot ett första eller efterföljande överklagandebeslut ska inte ha rätt att stanna kvar på medlemsstatens territorium om inte en domstol eller tribunal fattar något annat beslut på begäran av sökanden eller ex officio. Beslutet ska fattas inom en månad från inlämnandet av det ytterligare överklagandet.

Artikel 55

Varaktighet för det första överklagandet

1. Utan åsidosättande av kraven på en adekvat och fullständig prövning av ett överklagande ska domstolarna eller tribunalerna i det första överklagandet fatta beslut inom följande tidsfrister från inlämnandet av överklagandet:
 - (a) Inom sex månader, när det rör sig om ett beslut om att avslå ansökan som ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, om prövningen inte påskyndats, eller mot ett beslut om att återkalla internationellt skydd.
 - (b) Inom två månader, när det rör sig om ett beslut om att neka en ansökan prövning, eller ett beslut om att avslå en ansökan som uttryckligen återkallad eller som avstådd, eller som ogrundad eller uppenbart ogrundad med avseende på flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, till följd av ett påskyndat prövningsförfarande eller ett gränsförfarande eller medan sökanden hålls i förvar.
 - (c) Inom en månad, när det rör sig om ett beslut om att neka en efterföljande ansökan prövning eller mot ett beslut om att avslå ansökan som ogrundad.
2. I fall som involverar faktiska eller rättsliga omständigheter som är komplexa, får de tidsfrister som anges i punkt 1 förlängas med ytterligare tre månader.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 56

Överklagande från offentliga myndigheter

Denna förordning påverkar inte offentliga myndigheters möjlighet att överklaga administrativa eller rättsliga beslut enligt nationell lagstiftning.

Artikel 57

Samarbete

1. Varje medlemsstat ska utse en nationell kontaktpunkt och meddela kommissionen dess adress. Kommissionen ska översända dessa upplysningar till övriga medlemsstater.
2. Medlemsstaterna ska i samarbete med kommissionen vidta alla lämpliga åtgärder för att upprätta ett direkt samarbete och ett informationsutbyte mellan ansvariga myndigheter.
3. Om de åtgärder som avses i artiklarna 27.3, 28.3 och 34.3 tillgrips ska medlemsstaterna så snart skälen för tillämpningen av dessa undantagsåtgärder inte längre föreligger, och minst årligen, informera kommissionen och Europeiska unionens asylbyrå om detta. Denna information ska om möjligt innefatta uppgifter om den andel av ansökningarna för vilken undantag tillämpats jämfört med det totala antalet ansökningar som behandlats under perioden.

Artikel 58

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011³⁷.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med artikel 5 i den förordningen tillämpas.

Artikel 59

Delegerade akter

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i punkt 1 ska ges till kommissionen för en period av fem år från och med dagen för denna förordnings ikraftträdande. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Delegeringen av befogenhet får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En sådan delegerad akt ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av en månad från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända.

Artikel 60

Övervakning och utvärdering

Senast [två år från denna förordnings ikraftträdande] och vart femte år därefter ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning och ska vid behov föreslå nödvändiga ändringar.

Medlemsstaterna ska senast nio månader innan den tidsfristen löper ut lämna kommissionen alla upplysningar som behövs för att utarbeta rapporten.

Artikel 61

Upphävande

Direktiv 2013/32/EU ska upphöra att gälla.

³⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT 55, 28.2.2011, s. 13).

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till denna förordning och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga 2.

Artikel 62

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning ska tillämpas från och med den [sex månader efter dess ikraftträdande].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande